

СВЕТОВНИ БЕСТСЕЛЪРИ

КЕВИН АЛАН МИЛН

Горчив шоколад

Тя нямаше
причина да вярва
в щастieto,
докато обява във
Вестника не
промени всичко.

за жената
Журнал

КЕВИН АЛАН МИЛН ГОРЧИВ ШОКОЛАД

Превод: Лидия Шведова

chitanka.info

Тя нямаше причина да вярва в щастието, докато обява във вестника не промени всичко.

Затрогваща история, която ще ви накара да стискате палци на главната героиня през цялото време.

San Francisco Book Review

Софи отдавна е спряла да вярва в щастието — дори продава в сладкарския си магазин не късметлийски бисквитки: потопени в горчив шоколад и с послания от типа на „Колата ви може да изглежда наред, но скоро ще ви изостави на пътя“.

Един ден пред Софи застава бившият ѝ годеник Гарет с молба да му даде още един шанс, но тя отказва дори да го изслуша. И тогава двамата сключват облог: Гарет трябва да пусне обява в местния вестник с текст „Търси се: щастие“ и ако получи поне 100 отговора, които отговарят на критериите на Софи, тя ще се съгласи на една последна среща с него. Никой от двамата обаче не подозира какво ще се случи, когато журналист от вестника, заинтригуван от обявата, я пуска в още десетки издания из цялата страна.

*„Някои хора имат късмет в любовта. Вие
не сте сред тях.“*

ЧАСТ I

НАЧАЛОТО НА КРАЯ

ГЛАВА 1

Търпение — дъждовните дни скоро се завръщат.

21 септември 2009 г.

Софи Джоунс знаеше дословно какво ще каже ниската дебела шофьорка на автобуса, и то много преди автобуса по линията „Гиг Харбър Експрес“ за Такома да спре с поднасяне пред нея на спирката ѝ на Харбър Драйв. Тя предугаждаше думите на жената, заредените ѝ с разочарование интонации и дори обвинителното изражение на лицето ѝ. Всеки оттенък в намеците ѝ бе всъщност предрешено заключение. Докато вратата на автобуса се отваряше с хидравлично хриптене, Софи се забавляваше, разигравайки наум предстоящата размяна на думи. „Пак ли? Хайде бе, момиче! Какво ти има? Остави това нещо вкъщи!“

Софи прекрачи бавно от бордюра в автобуса, като в същото време затвори огромния черен чадър, който бе опряла на рамо. Поусмихна се на жената зад волана, но веднага се почувства глупаво от опита си да бъде любезна. Какъв смисъл имаше да го прави, след като нямаше да ѝ отвърнат дори и с куртоазно самодоволно подхилване?

Съзнавайки не само какво ще бъде казано, но и кога ще бъде казано, тя започна да брои наум.

Три...

Шофьорката сбърчи лице, наведе брадичка надолу и отвори уста, колкото да покаже изобилие от лъскави амалгамни пломби, а после заби поглед в Софи и нейния чадър.

Две...

Жената свали двете си ръце от волана и ги скръсти на гърдите точно под табелката с името ѝ и монограма „Обществен транспорт на Пюджет Саунд“^[1], извезан върху колосаната ѝ памучна риза.

Едно...

Последва носово измучаване, разочаровано поклащане на главата и после...

Нула.

— Пак ли? Хайде бе, момиче! Какво ти има? Остави това нещо у дома! Навън е прекрасно понеделнишко утро!

Софи се изкиска тихичко, докато подпираше чадъра си с острата му част надолу и плащаше билета си. Не намираше нищо кой знае колко комично в жената и забележките ѝ, но донякъде се забавляваше от предсказуемостта на нейните постъпки.

— Ами ако завали? — отвърна Софи, без изобщо да се впечатли.

— Да виждаш облаци днес? Цяла седмица не е ръснало и капка, благодари на Бога и чукай на дърво — и шофьорката почука върху масивната кормилна колона с кокалчетата на пръстите си.

Софи поклати глава. Макар че не харесваше отношението на жената, не можеше да отрече, че е права за времето. Въздухът навън режеше, но ранното сутрешно небе беше като неопетнен млечносин чаршаф от единия край на хоризонта до другия и местната прогноза вещаеше само слънце. Това беше без значение за Софи.

— Човек трябва да очаква най-лошото — отбеляза духовито тя в пореден опит за насилена усмивка.

— Знам, че го очакваш, момиче — сопна се шофьорката. — И в това ти е проблемът.

Жената измърмори още нещо, докато Софи си търсеше място, но думите ѝ се удавиха в рева на мотора, докато автобусът потегляше. Софи бездруго нямаше да ѝ обърне внимание. Дори и в най-добрия ден беше твърде ранен час, за да се дразни от безцеремонните забележки на шофьорите на автобуси.

А този ден не беше от най-добрите.

За Софи това беше най-лошият ден от годината, нещо като ежегодно завръщащ се кошмар, от който не можеше да избяга. Ако не трябваше да си гледа търговията, с удоволствие щеше да пусне щорите, да изключи мобилния си телефон, да се върне в леглото и да проспие деня в умиротворена забрава.

„Да, ако...“ — помисли си Софи, докато се промъкваше по пътеката между седалките към любимото си място отзад в автобуса.

Малцина от другите пътници на Гиг Харбър дръзваха да идат толкова назад, така че обикновено Софи разполагаше с цялата задна седалка, която беше леко повдигната. Софи предпочиташе да размишлява вгълбено по време на сутрешните си пътувания и мястото

отзад я пазеше от ленивото бърбрене и празни дрънканици, които изглежда другите обожаваха. Докато автобусът боботеше по пътя, тя гледаше прелитащия пред очите ѝ сочен зелен пейзаж. Видя как няколко нетърпеливи яхти напуснаха пристанището, за да прекарат деня в Пюджет Саунд. Огледа внимателно обтегнатата кабелна конструкция на Нероуз Бридж^[2], който свързваше градчето Гиг Харбър и полуостров Олимпик с материка на щата Вашингтон. През повечето дни тази гледка ѝ беше достатъчна, за да я отвлече от горчивата действителност.

Но този ден не беше един от повечето.

За Софи това беше ден за разкаяние и нищо не можеше да потуши съживената душевна мъка и разочарованието, събуждани всяка година на тази дата. Никакви борове, ветроходи или обтегнати кабелни конструкции, преминаващи покрай мръсния прозорец на автобуса не можеха да я накарат да забрави миналото си. „Ден за самоомира — каза си, докато заклиняше огромния чадър в пространството между седалката и топлинния радиатор. — Моето собствено, лично, изпълнено със съжаления тържество. Мога да си се чувствам зле, колкото си искам, в деня на моя...“

— Честит рожден ден, Софи!

Софи подскочи при тази шумна и неочаквана словесна намеса и изтърси:

— Какво, по...? — като пое шумно въздух, преди да регистрира с ума си познатия женски глас. — Майчице, Еви! Да не искаш да ми докараш аневризма?! Какво правиш тук?

Софи съзнателно игнорира нахалните погледи на малкото пътници, които извиха глави да видят какво става.

— Искан да те изненадам! И май че успях. — Еви ѝ се усмихна възможно най-широко и на всичкото отгоре ѝ намигна, докато се плъосваше на свободната седалка под нея.

Софи я изгледа с престорено презрение.

— Чудничко! — каза тя с невъзмутимо лице. — В целия свят си имам една-единствена приятелка и как ми демонстрира тя обичта си? Като се промъква незабелязано, прави публична сцена и ми напомня кой ден е днес.

Еви продължаваше да се усмихва радостно.

— Като че ли имаш нужда от напомняне — подразни я тя. — А за протокола искам да заявя, че не съм се промъквала, а се качих две спирки преди теб, но ти беше толкова погълната от себе си, че мина покрай мен, без да ме забележиш. Даже ти махнах с ръка! — поспря да ѝ намигне, а после продължи: — Нищо де, забрави. Днес е рожденият ти ден и аз ти прощавам.

— Да, рожденият ми ден... най-ужасният ден, който можеш да си представиш.

— О, млъквай — озъби ѝ се Еви жизнерадостно. — И двете знаем, че най-ужасният ден е завинаги в миналото, което прави днешният ден добро начало за нещо хубаво.

Еви беше нисичка брюнетка със заразителна усмивка, готова винаги да се засмее, и с прекрасна бронзова кожа, която не помръкваше дори и през зимата. Косата и усмивката беше наследила от майка си, цветът на кожата от своя баща — латиноамериканец, когото не познаваше, а смехът ѝ просто бе начин да се справя с житейските сложности. Тя също така беше един от малкото хора на този свят, на когото Софи вярваше безрезервно. За голямо огорчение на Софи към пълното име на приятелката ѝ — Евлин Марион Мейсън, наскоро бе прикачено още едно — Евлин Марион Мейсън-Мак, като чертичката беше прибавена преди шест месеца в резултат на омъжването на Еви за Джъстин Мак, техен приятел от първата година в колежа. Софи нямаше нищо против Джъстин — всъщност се радваше за приятелите си, — но бракът им я караше да изпитва тревожното чувство, че животът прелита покрай нея, чувство, което се засили десеторно, след като Евлин обяви два месеца по-късно, че е бременна.

Еви и Софи се различаваха външно като деня и нощта. Еви беше ниска, Софи — висока. Косата на Еви беше права, кестенява и подстригана на къса черта, докато Софи имаше златисти къдрици, които се спускаха грациозно до под раменете ѝ. И докато Еви беше общителна, Софи беше по-сдържана. Всички, които ги познаваха, смятаха, че приятелството им се гради изключително върху принципа на привличане на противоположностите, но Софи знаеше, че то беше нещо много повече. Те бяха по-скоро като сестри и разчитаха една на друга по начин, непонятен за хората, израснали при по-нормални обстоятелства. Защото колкото и различни да изглеждаха двете за

страничния наблюдател, те имаха поне две общи неща, които ги привързваха една към друга като различните късчета плат в домашно съшитото одеяло — трагедията и афроамериканската им приемна майка.

Софи издиша бавно.

— Знаеш, че мразя рождения си ден.

— Да.

— Трябваше тази сутрин да си останеш в леглото с мъжлето си и да ме оставиш да се цупя самичка.

— Знам.

Софи се прозя, след което направи гримаса:

— Тогава *защо* си тук? И не ми казвай „защото мъката обичала компания“. Аз съм доказателство, че това не е вярно.

Евлин се опита да изимитира подмятанията на шофьорката, за да разведри нещата:

— Момиче, какво ти има? Знаеш, че няма да те оставя сама в деня, когато ставаш на двадесет и девет години! *Хайде бе!* Догодина ще си проклета стара мома. По-добре се порадвай на двадесетте си години, докато все още са двадесет, момиче!

— Млъквай! Излагаш се.

Ухилената Еви се изкиска:

— Не, излагам *теб*. Това го мога най-добре — тя бодна лекичко с пръст приятелката си в ребрата. — О, хайде. Усмихни се, Соф! Не искам да прекарвам с теб целия ден, ако ще си такава киселица.

Софи повдигна въпросително вежди, но отказа да се засмее.

— Целия ден?

— Е, едва ли съм се качила на автобуса само за да ти кажа честит рожден ден. Шефката ми ме увери, че ще се справи и с един правен помощник по-малко, така че си взех почивен ден и идвам да правя с теб сладкиши и други подобни. Не искам да си сама днес.

— Чакай-чакай. Идваш да ми помогнеш да *правя* сладкиши или да *ядеш* сладкиши? Последният път, когато ми „помага“, доколкото си спомням, беше трудно да се определи истинската ти цел.

Евлин я плесна по рамото.

— Знаеш колко обичам онези трюфели с фъстъчено масло. Но ако ми дадеш да се занимавам с нещо друго, всичко ще е наред. Във всеки случай имам и други планове, които не включват пълненето на формички и глазирането на череши. Направила съм някои специални

приготовления за следобеда, които мисля, че ще ти помогнат да забравиш рождения си ден.

— Приготовления ли? Не ми харесва как звучи. Какви *приготовления*, Ев?

Евлин й намигна.

— Съжалявам, но е изненада. Устата ми е официално запечатана. Просто ще трябва да изчакаш.

Следващата спирка на автобуса беше край паркингите на Кимбъл Драйв. Няколко пътници слязоха от автобуса, за да се прехвърлят на друга линия, а десетина нови се качиха. Сред тях имаше и едно непознато за Софи лице. Мъжът беше облечен с морскосин блейзър и бежови панталони и надхвърляше на ръст сто и деветдесет сантиметра, което го правеше достатъчно висок, за да привежда рамене в автобуса, за да не си удари главата. Чупливата му кестенява коса се виеше игриво над ушите, а яркосините му очи проблясваха в утринната светлина. Ако вече не се беше отказала категорично от мъжете, Софи сигурно би склонила да хвърли точно на този конкретен екземпляр нещо повече от небрежен поглед. При самата мисъл за това тя се сгълча наум.

Повечето от новите пътници се настаняваха на първата празна седалка, която намираха, но непознатият мъж продължи да се оглежда дори и след като автобусът потегли. Престори се, че не забелязва Софи, която го гледаше. С компютърна чанта в едната ръка и карта с маршрутите на автобусите в другата, той внимателно си проправи път по пътеката между седалките към задната част на автобуса, като от време на време променяше центъра на тежестта си заради поднасящото возило.

Софи завъртя глава на деветдесет градуса и погледна право през прозореца, като се престори на извънредно заинтригувана от преминаващия пейзаж.

— Може ли да седна тук? — попита той учтиво няколко секунди по-късно, като посочи едно празно място на издигнатата задна седалка.

Софи продължи да зяпа през прозореца, като че ли не го беше чула.

Той се прокашля:

— Извинете. Може ли?

Евлин се изсмя носово, докато Софи обръщаше глава към мъжа.

— Автобусът е обществено превозно средство — каза тя хладно. — А и какво им имаше на онези празни места отпред? — и тя посочи с очи празните седалки, които той беше подминал.

Мъжът се усмихна мило и седна, като постави компютърната чанта на скута си и разгъна картата.

— Гледката оттук е безкрайно по-добра — и той погледна директно Софи, докато обясняваше.

Софи изправи леко гръб на мястото си, припомняйки си за кратко бившия си годеник. Поспря, сравнявайки мислено двамата. Мъжът, който седеше до нея, призна си тя, беше приятен за гледане. Висок. Хубав. Самоуверен.

Но не беше Гарет.

— Както обичате — каза тя. — Тъй или иначе, аз слизам след една спирка.

Мъжът продължи да се усмихва.

— Е, в такъв случай може би ще можете да ми помогнете. Не съм оттук. Пристигнах от Орегон през уикенда и се опитвам да проумея транспортната система. Колко спирки има до центъра на Сиатъл?

— Много — отвърна му тя, като най-сетне си позволи да се усмихне, па макар и забавлявайки се със затруднението на човека. — Този автобус върти само между Гиг Харбър и Такома. Там, където се качихте, трябваше да изчакате следващия автобус.

— Разбирам — кимна той присмехулно. — Значи в основни линии съм се изгубил.

— Боя се, че е така.

Това не го обезсърчи.

— В такъв случай, радвам се, че се разходих чак до задната седалка. След като се изгубих и вероятно ще закъснея за първия си работен ден, поне ви срещнах.

Сега беше ред на Софи да го погледне присмехулно.

— Чакайте малко. Това да не ви е нещо като номер? Качвате се в автобуса с карта и се преструвате на новопристигнал в града, за да можете да свалите някоя нищо неподозираща жена?

Той се ухили.

— Дори и да е така, върши работа, нали?

— Определено не върши! — тросна му се Софи с отвратен тон.

— Шегувам се — подсмихна се той. — Всъщност не съм от онези мъже, които свалят случайни жени — изтърси той, след което се усети: — Не че вие сте такава жена, но... разбирате какво имам предвид.

Софи не му отговори, „какъв е смисълът? — помисли си тя. — Той може да си флиртува, колкото си иска, и това изобщо няма да промени нещата. Приключих с мъжете“. Пред очите ѝ изскочи отново образът на Гарет.

Мъжът продължаваше да говори:

— Новият ми началник ми каза, че да пътувам с автобус било по-лесно, отколкото да се боря със сутрешното движение, но вече не съм толкова сигурен.

Като изтегли чадъра си от мястото му до седалката, Софи каза:

— Наистина ли сте от Орегон?

Той кимна отново:

— От Астория, на морския бряг.

— Ами, добре дошли във Вашингтон — продължи тя учтиво. — Спирката ми приближава, така че ако нямате нищо против, искам да мина. — Тя се обърна към Евлин: — Готова ли си?

Евлин кимна и двете станаха.

Мъжът отмести колене, за да може Софи да мине.

— Вижте — каза той, — наистина имам нужда от помощ. Можете ли поне да ми кажете как да стигна до Сиатъл?

Навеждайки се към него, за да не се налага да вика, Софи каза:

— В автобуса има много жени. Сигурна съм, че някоя от тях ще ви помогне.

Той не продума повече.

Щом стъпиха на тротоара и се отдалечиха от автобуса, Евлин бодна отново Софи с пръст.

— Ти луда ли си? Този мъж беше страхотен!

Софи поклати глава.

— В момента последното нещо, което искам, е нова връзка. Казвала съм ти го и преди — аз съм напълно щастлива без мъж в живота си.

— Може и да ме лъжеш — промърмори тихичко Евлин.

Софи завъртя очи.

— Така ли? А ти по-добре ли си сега, след като с Джъстин минахте под венчилото?

— Животът с Джъстин е страхотен — натърти Евлин, после помълча и постави ръка на стомаха си. — Виж, бих могла да мина и без това негово „подаръче“.

Софи се изкиска тихичко, макар че се зачуди дали коментарът на Еви наистина беше на шега. През последните месеци Евлин не за пръв път подхвърляше подобни забележки и Софи започваше да се тревожи дали приятелката ѝ тайничко не се притеснява от идеята да стане майка. Реши да не си вре носа. Ако Еви наистина срещаше трудности по въпроса, рано или късно щеше да каже нещо.

Двете продължиха да бърбят, докато изминаха останалите четири пресечки до магазина на Софи, макар че предимно Евлин поддържаше разговора. Софи надаваше ухо, докато вървеше до нея с подпрян на рамото чадър, но мислите ѝ бяха другаде — *залутани в спомените за отминали рождени дни*. Най-напред я връхлетя споменът за онзи най-важен от всички рождени дни, точно преди двадесет години, онзи, който се оказа ден на ново начало и трагичен край, ден, който промени до един по-следващите дни.

В спомените на Софи обаче той завинаги оставаше като деня, който разби живота ѝ.

---

[1] Протокът Пюджет в щата Вашингтон представлява взаимносвързани мореходни канали и басейни, част от Сейлиш Сий — мрежа от крайбрежни канали между югозападния край на канадската провинция Бритиш Кълъмбия и северозападния край на щата Вашингтон. — Б.пр. ↑

[2] Мост — близък над протока Такома Нероуз. — Б.пр. ↑

ГЛАВА 2

„Имаш добра памет, затрупана от лоши спомени.“

21 септември 1989 г.

Джейкъб Барнс напразно потри лице в ръкава на палтото си в опит да накара замайването да премине. Чувстваше се, като че ли ще припадне всеки момент. Напрягаше мозъка си да свърже в едно подробностите от последните петнадесет минути, но все още беше твърде замаян, за да си припомни как се е оказал отстрани на пътя. След като се опря на един уличен стълб, Джейкъб дръпна сърдито копирената си вратовръзка, която изведнъж усети като примка около врата си. Италианският му костюм беше прогизнал отпред, но той реши, че това е така, защото стои замаян наред силен порой от прословутото сиатълско дъждовно време.

— Божичко! — възкликна на глас, след като главата му се проясни достатъчно, за да се съсредоточи върху света наоколо си. Премрежи очи, за да фокусира по-добре, докато оглеждаше сцената. Джейкъб винаги бе имал деликатен стомах, така че от гледката пред очите му, в съчетание с мъглявия спомен за случилото се, започна да му се повдига. Със сетни сили успя да се въздържи да не повърне.

— Аз съм виновна за всичко — прошепна едно ужасено гласче някъде наблизо.

Разширените зеници на Джейкъб се стрелнаха встрани в търсене на собственика на гласа. На няколко крачки от него, сам-саменичко върху бордюра, до жълт противопожарен кран седеше момиченце. То също бършеше лице с ръкава си, но само за да скрие, че плаче. Нямаше значение обаче — валеше толкова силно, че дори да се бършеше цяла нощ, лицето му пак щеше да е мокро. Носът и устните на момиченцето бяха ожулени и подути, а от една порезна драскотина на бузата му се стичаше тънка червена струйка по челюстта и надолу във врата му. По бялата му блузка също се виждаха алени пръски.

Момиченцето обви с треперещи ръце краката си, за да се предпази от дъжда и необичайно студения септемврийски вятър.

— Аз... аз само исках парченце шоколад — изхълца то. — Само е-едно парченце.

На Джейкъб му прималя и той се облегна под друг ъгъл на стълба с надеждата, че това ще е достатъчно, за да не припадне отново.

— Мислиш, че ти си причината за това? — попита с по-рязък глас, отколкото възнамеряваше. — Какво общо има тук шоколадът?

Момиченцето отговори на първия му въпрос с кимване, а после се залюля бавно назад-напред, вглеждайки се внимателно в суматохата надолу по улицата. Джейкъб проследи погледа ѝ — неспирния вой на сирени и преминаващи коли, въртящите се и мигащи светлини, ослепително ярките червени отблясъци, сновящите полицаи, които се опитваха да регулират движението, пролайващите команди пожарникари, шофьорите на линейки, счупените стъкла, огънатия метал и кръвта — толкова много кръв. Гледката и звуците, и дори миризмата и вкусът на ужасната сцена, заляха напълно сетивата му. Момиченцето се обърна да го погледне отново, но все така мълчаливо.

Точно тогава до тях притичаха една полицайка и младолик парамедик от някаква линейка. На Джейкъб му мина през ум, че той и момиченцето са достатъчно далеч от мястото на катастрофата, за да бъдат подминати като странични наблюдатели от първата вълна на персонала за неотложна помощ, пристигнала по-рано на местопроизшествието.

— Сър — каза парамедикът на Джейкъб с много разтревожено лице, — нека ви помогна да седнете.

Той бързо постави куфарчето за първа помощ на земята, после обви ръка около кръста на Джейкъб и го свали на бордюра.

— Можете ли да ми направите услуга? Вдигнете лявата си ръка високо над главата и я дръжте така, докато ви превържа. Можете ли да го направите?

Джейкъб се обърка повече от странната молба на парамедика, отколкото от твърдението на момиченцето, че за всичко бил виновен шоколадът.

— Защо? Добре съм. Не виждате ли? Помогнете на детето... изглежда малко зашеметено.

— Сър, вие...

— Казвам се Джейкъб.

— Джейкъб, вие сте в шок. Предполагам, че сте изгубили много кръв и искам да се уверя, че няма да изгубите...

— Кръв ли? Откъде? Защо кръвя?

— Всичко е наред. Ако следвате инструкциите ми, ще се оправите. Просто вдигнете ръка хей така — парамедикът вдигна лявата ръка на Джейкъб вместо него. Джейкъб използва другата си ръка да я подпре, когато парамедикът я пусна.

На Джейкъб му прималя отново.

— Откъде кръвя — от главата ли? От лицето? — гласът му изтъня в унисон с паниката. — С какво, по дяволите, ще ми помогне това, ако държа ръката си над главата? Няма ли да причини приток на повече кръв към главата и да засили кръвозагубата? На колко години сте, че да работите като...

— Джейкъб! — изкрещя парамедикът със смразяващ глас. — Не е от лицето ти. Виж си ръката!

Джейкъб разсеяно вдигна глава. Примижавайки през пороя и размазаната светлина на уличните лампи, за пръв път фокусира поглед върху ръката, която държеше над главата си. Гледката му причини нов пристъп на гадене. Четирите пръста на лявата му ръка ги нямаше, отрязани до основа в дланта. Беше останал само палецът. Той се опита инстинктивно да размърда пръсти. Странно, мозъкът му казваше, че всичките се движат, но само палецът се размърда.

— Аз... аз мисля, че трябва да полегна — простена той.

Докато парамедикът се занимаваше с ръката на Джейкъб и няколко други, по-леки наранявания, Джейкъб насочи вниманието си към момиченцето и полицайката. Както лежеше по гръб, виждаше и чуваше всичко, което говореха. Името на полицайката беше Елън или поне така се представи на детето. Тя започна да попива полека лицето на момиченцето с памучен тампон, докато приказваше общи приказки. После седна до детето на мокрия бордюр. Момиченцето продължаваше да хвърля погледи към осакатената ръка на Джейкъб.

— Всичко ще се нареди, сладурче. Просто ще се нареди — Елън замълча, хвърляйки поглед към касапницата, като че ли в почуда как подобно нещо би могло „просто да се нареди“. — Сега можеш ли да ми кажеш как се казваш? — попита предпазливо.

Детето я погледна с празен поглед, като че ли се опитваше да осмисли думите ѝ. После кимна и прошепна тихичко:

— София Мария Джоунс.

— Ах, че хубаво име. Радвам се да се запозная с теб, София Мария.

Момиченцето преглътна:

— Викат ми Софи.

— Тогава нека бъде Софи. На колко години си, Софи?

Полицайката изглежда беше обучена първо да задава простички въпроси, за да подготви почвата за по-сложните, които се налагаше да зададе по-късно.

Момиченцето изтри отново нос с ръкава на блузата си:

— Осем. Не... девет.

— Охо — рече полицайката с успокояващ глас, — страхотна възраст. Спомням си, когато аз бях на девет. Кога е рожденият ти ден?

Нова гигантска сълза се събра във вътрешния ъгъл на окото на Софи и се търкулна по бузата ѝ.

— Д-днес — каза тя, задавяйки се с думата.

— О, разбирам — каза Елън меко. — Сигурно сте празнували рождения ти ден тази вечер някъде навън?

Детето кимна.

— Софи, ти в някоя от онези коли ли беше?

Отново кимване.

В гърлото на Джейкъб заседна буца, докато слушаше. Той почти не забелязваше парамедика, който работеше бързо над него, пристягайки наранената му ръка с марлена превръзка.

— Можеш ли да ми кажеш в коя? — придумваше я Елън, обърнала очи отново към местопроизшествието. На около петдесетина крачки от тях един син датсун се бе килнал настрани, точно пред комби последен модел, блъснато отпред и отзад. Нито една от колите нямаше вече да се върне на пътя, но поне пътниците им се бяха отървали. Останалите четири коли, участващи в катастрофата — волво, малък пикап, мерцедес лимузина и голям камион за куриерски доставки — бяха пръснати от изток на запад из всичките четири платна на шосето. Пикапът беше ударен откъм пътническата страна и преобърнат изцяло, като най-вероятно преобръщайки се, бе блъснал датсуна. Най-много беше пострадало волвото, очевидно блъснато

челно от много по-големия камион. Мерцедесът на Джейкъб лежеше нагоре с дясната си страна край противоположния бордюр. Джейкъб не си спомняше, но очевидно колата се беше преобърнала няколко пъти, преди да спре. Той загледа как механиците от неотложната помощ използваха хидравлична машина, за да изтръгнат смачканата врата на волвото и да извадят безжизненото тяло на заклещената вътре жертва. На земята, до задната страна на същата кола, парамедици внимателно покриваха със син чаршаф още един нещастник, когото бяха измъкнали отвътре. На около двадесетина метра надолу по пътя екипът на друга линейка работеше трескаво върху сгърченото и потрошено тяло на шофьора от камиона за куриерски доставки.

— Можеш ли да ми кажеш в коя от колите пътуваше, миличка?
— попита отново Елън.

Софи кимна мълчаливо за трети път. Погледна тъжно към Елън, умолявайки с поглед да не обяснява нищо повече. Но като че ли усети, че полицайката трябва да разбере. Бавно и храбро Софи вдига ръка и посочи волвото.

— Там. Това е мама — прошепна, докато двама пожарникари внимателно измъкваха отпуснатото тяло на стройна жена в началото на тридесетте от отвора откъм седалката до шофьора, където само до преди малко беше смачканата предна врата.

Джейкъб не можеше повече да удържа гаденето си. Обърна глава на другата страна и повърна, без да го интересува, че повръщаното потече обратно към него. Затвори очи и безмълвно си пожела да можеше да промени последния час от живота си.

Полицай Елън Мънро искаше да заплаче, но знаеше, че това няма да помогне за нищо и на никого. Вместо това взе в прегръдката си момиченцето и притисна главата му до рамото си, а после го понесе бързо към по-отдалечения край на редицата линейки, откъдето не се виждаха сцените от катастрофата.

— Да ти помогна? — каза друг полицай, който ги доближи.

Елън изкриви лице.

— Добре сме — отвърна тихо, като се опитваше да скрие растящата си тревога за детето в ръцете ѝ. — Но можеш ли да се обадиш вместо мен на СС? Боя се, че ще имаме нужда от тях.

— От СС ли?

Елън не искаше да изрича на глас „Социалните служби“ пред детето. Затова кимна с глава към Софи, хвърляйки на колегата си поглед, който казваше „Размърдай си мозъка бе, идиот!“.

— А — каза той, схванал най-сетне. — Разбира се. СС. Веднага ще им ударя една жица.

Елън внимателно сложи Софи да седне отзад на една линейка и намери одеяло, с което да я завие.

— Ще се справиш. Нали, мъниче?

Софи само сви устни.

— Ами да. Тук има много хора, които ще ти помогнат.

Свитите устни на Софи се смръщиха. Елън смени темата с надеждата да предотврати окончателното млъкване на момиченцето преди пристигането на психологическата кавалерия.

— В началото, когато пристигнах, стори ми се, че чух онзи мъж да казва нещо за шоколад. Ти обичаш ли шоколад? Защото случайно ми се намира малко тук някъде в елека. Искаш ли? — тя посегна към джоба си и измъкна оттам увито в станиол шоколадово десертче. В погледа на Софи просветна жив интерес. — Ето. Цялото е твое.

Софи разви станиола и лапна шоколадчето, а после видимо се отпусна.

„Всеки път върши работа“ — помисли си Елън.

— Та разкажи ми, Софи, как това хубаво деветгодишно момиченце е отпразнувало тази вечер рождения си ден? Дрешката ти е толкова хубава. Сигурно излязохте с мама на вечеря?

— Тъхъ.

— Страхотно. Къде ходихте? Бас ловя, че сте били на някое забавно място.

Въпреки че самата тя не беше майка, Елън се оправяше страхотно с деца. Дори никога да не ги беше виждала, можеше да разговаря с тях, като че ли са отколешни приятели. Това умение ѝ помагаше особено много при такива сърцераздирателни обстоятелства.

— Не знам името. Някакъв японски ресторант. Ходим там само в специални случаи. — Софи си погледна ръката и после здраво стисна пръсти.

— Май държиш нещо там, което искаш да ми покажеш? — посочи Елън стиснатото юмруче на Софи.

— Не искам да го виждаш.

— Добре — отговори Елън нехайно. — Няма проблем. Та забавлявахте ли се в ресторанта?

— Да. — Момиченцето замълча за миг. — Там ти приготвят храната право пред теб на масата. Готвачът направи пламтящ вулкан от лук. Това ми хареса най-много.

— Ау, Софи. Прекарали сте си страхотно. А после, след вечеря?

— Татко каза, че трябва да тръгваме, защото утре съм на училище.

„Проклятие! Човекът под чаршафа трябва да е бил баща й!“

— Само с мама и татко ли беше?

— И баба. Тя живее с нас, откакто дядо почина.

„И баба й също!“

— Разбирам. Значи всички потеглихте към дома?

— Да — Софи стисна още по-силно юмрука си.

— А после... спирахте ли още някъде?

„Хайде, Софи, какво се случи? Помогни ми да разбера през какво си преминала, за да мога и аз да ти помогна.“

Софи огледа улицата в двете посоки, като погледът ѝ най-сетне се спря на около 200–300 метра от тях.

— Аз исках. Но татко... той мисля, че бързаше да се приберем. Казах му, че най-съкровено ми желание е да получа парче шоколад хей там, от онзи магазин за бонбони — тя посочи с пръст. — Там продават най-хубавия шоколад в града. Поне мама казва така.

— Със сигурност ще трябва да го опитам някой път. После какво стана?

— Татко каза „не“.

— Никакъв шоколад ли?

— Да. Не и тази вечер, защото вече бяхме яли десерт в ресторанта. Но аз му казах, че това е съкровено ми желание.

Елън повдигна вежди, когато детето отново използва тази фраза.

— И той какво ти каза?

Софи погледна стиснатия си юмрук, после полицайката и отново към магазина за бонбони.

— Той... сигурно беше забравил.

— Какво искаш да кажеш?

— Ами, съкровеното ми желание беше да получа шоколад. Но той сигурно беше забравил и аз му показах... — Софи вдигна юмруче с побелели кокалчета. — Показах му, че би *трябвало* да спре.

— Показала си му ръката си?

Софи поклати глава.

— Показах му какво имам в ръката. Той ми каза в ресторанта, че ще се сбъдне, и аз исках той да си спомни. А после...

Елън започна да разтрива полека рамото на детето.

— Всичко е наред, съкровище. Какво стана после?

— Той се обърна да го види. После засвири клаксон. Татко нямаше време да се обърне отново — последните думи едва се чуваха. Главата на Софи увисна между раменете ѝ. — Аз съм виновна — каза тя и отново се разплака.

Точно тогава се върна другият полицаи.

— На път са — каза той тихо в опит да не ги прекъсва.

— Благодаря ти, Пийт. Слушай, бабата на Софи също е била в колата. Можеш ли...

Пийт я прекъсна в средата на изречението с поглед, който казваше „Не питай. Отговорът няма да ти хареса“.

Елън започна да разтрива рамото и ръката на Софи малко по-силно.

— Всичко ще е наред, Софи Джоунс. Обещавам ти. По един или друг начин ще се оправи. И ти не си виновна.

Софи се уви още по-плътно в одеялото и още веднъж погледна към свития си юмрук.

— Сега искаш ли да ми покажеш какво криеш в ръката си?

Кимвайки, Софи бавно разгъна пръсти. В треперещата ѝ длан се гушеше парченце смачкана хартия от сладка с късметче. Елън се наведе по-близо, за да разчете надписа и тогава разбра...

Щастието е дар, който сияе в теб.

Съкровеното ти желание скоро ще се сбъдне.

— Не е вярно, нали? — попита Софи. — Нищо от това не е вярно. Сладките с късметчета не са истински, нали? Татко ме излъга.

Елън не знаеше какво да каже, за да не срутят думите ѝ момиченцето още повече, ако това изобщо беше възможно.

— Е, сбъдват се — послъга тя. — Рано или късно.

Очите на Софи се поотвориха, но лицето ѝ все така изразяваше съмнение.

— Наистина ли?

— Разбира се — Елън сви рамене. — Татко ти не би те излъгал, нали? Аз, още по-малко. Ще се сбъдне.

Софи претегли за миг думите на Елън.

— Добре. Щом наистина смяташ, че ще се сбъдне, тогава новото ми съкровено желание е да си върна семейството. Видях ги в колата и... и съм достатъчно голяма, за да разбера, че са си отишли. Искam ги обратно! Това е моето желание.

Сякаш някой изтръгна сърцето на Елън. За пръв път, откакто работеше тази работа, позволи на емоциите, които напиреха в гърдите ѝ, да се излеят навън.

— О, съкровище, толкова съжалявам — каза през сълзи тя. — Знам, че това е желанието ти. Това е и моето желание. Обаче... обаче...

— ... това желание не може да се сбъдне, нали?

Елън въздъхна дълго и болезнено, после изтри сълзите, които се стичаха по лицето ѝ, и прибра кичур коса зад ухото на момиченцето.

— Боя се, че не, миличка.

Софи смачка малката хартийка и я захвърли на земята пред себе си. Тя падна в малка вадичка дъждовна вода, която се стичаше отстрани по улицата. Детето проследи с поглед бавно отдалечаващата се хартийка, която отнасяше със себе си всичките му надежди и мечти. Част от Софи искаше да скочи и да я настигне, да я вдигне и изсуши и да се престори, че всичко ще бъде наред. Но нямаше да е наред и тя отказваше да се залъгва. Родителите ѝ бяха мъртви, баба ѝ и дядо ѝ — също и в света не беше останал никой, който да я обича. През съзнанието ѝ преминаха сцени от катастрофата — шофьорът на камиона, разхвърляните коли, мъжът с липсващите пръсти и най-вече безжизнените тела на родителите ѝ.

— Аз съм виновна — промърмори тя като в унес. — Само аз съм виновна.

ГЛАВА 3

Скоро ще намерите нещо, което сте изгубили, макар някои неща е по-добре да си останат ненамерени.

21 септември 2009 г.

Магазинчето на Софи се гушеше в тясно пространство на Комърс авеню. Рекламираше го лъскава табела точно над главния вход. Гравираното с лазер име на магазинчето гласеше „Шокола дьо Соф“, а отдолу, с много по-дребен курсивен шрифт, беше изписано „Лакомства от сърце“.

Интериорът определено беше изискан. Няколко големи картини в стил постмодернизъм висяха по стените на различна височина и под различен ъгъл, създавайки с цветните си петна достатъчно силен визуален акцент на фона на лъскавата черна ламперия и кантовете от неръждаема стомана, за да попречат на изчистения съвременен декор да изглежда банален. Четири купи от австрийски кристал, поставени върху сладкарската витрина от гравирано стъкло, щяха след малко да поемат безплатните мостри от прясно изпечения фъдж за деня. В двата противоположни ъгъла до еркерните прозорци със затъмнени стъкла бяха поставени гранитни масички в тон с интериора, всяка върху масивен крак от ковано желязо. Масичките и бар столчетата предлагаха място и съответната атмосфера за редовната клиентела, която предпочиташе да седне и да изпие нещо топло, докато похапва от шоколадовите изкушения на Софи.

Сутринта премина както обикновено, докато Софи отмяташе забързано задачите една след друга. Трябваше да се смелят ядки, да се отмерят течности, да се добавят подсладители, както и хиляди други неща, които я чакаха преди вратите на магазина да се отворят в 10 часа. Освен това Софи трябваше да следи Евлин да не докопа топчетата от фъстъчено масло в хладилника, преди да са се втвърдили достатъчно, за да им сложи глазура.

Евлин от своя страна не ѝ предложи кой знае каква помощ. По-голяма част от усилията ѝ бяха посветени на това да опитва шоколадовите кремове, за да определи кой ѝ харесва най-много. Софи нямаше нищо против. Макар че по-скоро би предпочела да остане насаме с мислите си, тя оценяваше жеста на приятелката си — самото присъствие на Еви облекчаваше тежкия ѝ емоционален товар.

В девет и четиридесет, когато почти всичко вече беше готово, Софи грабна химикалка и купчинка тесни листчета хартия от малкия офис до кухненската част отзад на магазина и седна да довърши сутрешните си приготовления. Съчиняването на уникалните късметчета се бе превърнало в любима част от работния ѝ ден и вероятно те бяха главната причина търговията ѝ да се задържи на повърхността в една стагнираща икономика.

— Някаква специална тема за деня? — попита Евлин.

— Не. — Софи почука с химикалката по зъбите си, докато размишляваше какво да напише.

— Какво целиш — леко разочарование или стопроцентова душевна мъка?

Подразнена, Софи вдигна очи.

— Шът. Нито едно от двете. Целта е заобикалящата ни реалност, нищо повече.

Еви потисна смеха си.

— Коя реалност — твоята или моята?

— Млъквай.

— Мога ли да ти помогна да ги напишеш?

— Не.

— Добре тогава, мога ли поне да си взема трюфелче с фъстъчено масло? — попита тя с надежда.

С прикрито ръмжене Софи изсъска:

— Млъкни! Не мога да мисля. Просто си затвори устата за няколко минути. Моля те.

— Приемам го като да — прошепна Евлин и се насочи към другото помещение, където имаше изложен поднос с пресни трюфели.

— Хубаво — каза Софи подразнена. — Натъпчи се до пръсване. Но за няколко минути ме остави на мира, за да довърша.

Петнадесет минути по-късно, сигурна, че има достатъчно надписани късметчета, за да задоволи търсенето, тя събра хартийките

и отиде при Евлин в предната част на магазина.

— Как е положението? — попита я Еви.

Софи ѝ връчи малката купчинка листчета.

— Виж сама. И след като свършиш, ще имаш ли нещо против да ги напъхаш в сладките? Имам да разчистя още няколко неща отзад, преди да отворя.

Дори и в най-добрите магазини за сладкарски изделия сутрешните продажби могат да бъдат ужасно слаби, затова Софи не се изненада, че никой не блъскаше по вратата, когато обърна на витрината неоновата табелка „Отворено“. „Шокола дьо Соф“ отвори точно в десет, но първите клиенти пристигнаха едва след десет и тридесет и повече се интересуваха от безплатните мостри, отколкото от каквото и да било друго.

Малко след единадесет започна обедната почивка и търговията потръгна. Както винаги, клиентите ги привличаха най-много сладките на Софи с „късметчета за нещастие“, всяка съдържаща уникалното ѝ ръкописно предсказание на униние, прокоба или предстоящи страдания. Съгласно замисъла им, сладките с късметчета за нещастие не бяха най-вкусното изделие в магазина. След като ги оформеше и изпечеше в традиционната форма на сладки с късметчета, Софи ги потапяше в купа с горчив готварски шоколад, доставен директно от някаква бразилска плантация за какао. За нищо неподозиращата уста на клиента резултатът беше шокирано смайване. Когато преди единадесет месеца измисли странните сладки, Софи смяташе, че в най-добрия случай ще минат като краткотраен номер — нещо ново с безславен край. За голяма нейна изненада обаче горчивите сладки станаха толкова прословути, че изчезваха веднага от рафтовете. Тя дори започна да получава по пощата поръчки от други части на страната.

Точно преди два часа следобед, докато Софи се занимаваше с едно семейство, което направо бе в екстаз, че според късметчетата им за нещастие колата им скоро щяла да се повреди и че другите ги одумвали зад гърба им, Еви почука по часовника си и произнесе беззвучно „Време е!“.

Софи свъси чело, припомняйки си изненадата, за която ѝ бе съобщила по-рано приятелката ѝ. Тя връчи рестото на семейството и ги изчака да излязат, преди да се обърне към Еви.

— Добре, Ев. Изплюй камъчето. Каква е голямата изненада?

Евлин погледна отново часовника си.

— Казах ти, че устата ми е заключена.

— Да не би да е доставка в магазина?

Без отговор.

— Да не би да е нещо голямо?

Пак нищо.

— О, хайде, подсажи ми, Еви. Знаеш, че мразя изненадите.

— Добре. Да, нещо ще дойде в магазина. Нещо осезаемо. Но повече нищо няма да ти кажа — тя показва как затваря устните си с цип, после завъртя въображаем ключ в края на устата си и го пусна в деколтето си.

— Кога? По-добре да не е много късно през деня.

Евлин надникна през рамото на Софи към вратата, после отново погледна часовника си и след това се запромъква на пръсти към кухнята, хвърляйки отново бърз поглед към витрината до входа.

— Струва ми се, че точно в момента... — Еви изчезна от поглед, провиквайки се през рамо: — Сега!

В същия момент звънчето на предната врата звънна тихо. Софи остана с гръб към вратата, не желаейки да посрещне изненадата, която току-що влезе в магазина ѝ, каквато и да беше тя. Стомахът ѝ се сви от ужас, докато се напругаше да измисли какво би могло да пристигне точно в два часа. „Пееща телеграма? Не, това щеше да е твърде безвкусно дори и за Еви. Доставка на... какво? Определено не е шоколад. Може би цветя? Да! Тя каза, че е уредила нещата. Може да е букет цветя, нали? Може би е хубав букет? Мразя изненадите! Дано да са цветя. Дано...“

Софи се обърна неохотно. Преди да направи пълно завъртане обаче, отново затвори очи в последен опит да отложи неизбежното. След като си пое няколко пъти дъх, прекъсван тук-таме от нелюбезно мърморене по адрес на Евлин, която ѝ причиняваше това, Софи повдигна мъничко единия си клепах. После пое рязко дъх и отвори широко и двете си очи.

— Какво, по... — Лицето ѝ пламна начаса. Тя се опита да се овладее, преди да изрече — О, гадост.

Не възнамеряваше да каже точно това, но изрече думите възможно най-елегантно и самоуверено, а после продължи с

красноречивото:

— Мисля, че ще повърна.

ГЛАВА 4

С по ябълка на ден ще държите доктора далеч. Би трябвало да инвестирате в ябълкова градина.

— Ще повърнеш? Може би трябва да те види лекар?

Държеше в ръка букет от дузина рози и свежи лилии, а устата му бе все така съвършена, дори когато говореше. Беше по-висок с тридесетина сантиметра от Софи, с волева челюст и добри пропорции. Всичко в него — гъстата тъмна коса, трапчинките, успокоителният тембър на гласа — си беше все такава, каквото го помнеше.

Софи изпита странното желание да приглади коси и да оправи блузата си, но се сдържа. „Лошите навици умират трудно.“

— В момента виждам един. Това ми е проблемът. — Тя замълча. Обходи предпазливо с очи помещението с надеждата погледът ѝ да срещне нещо, което да си заслужава повече да се спре на него, отколкото лицето му. — Ммм. Защо си тук?

Той пристъпи напред и затвори вратата зад себе си, като запази съчувствената си усмивка.

— Може ли да се върнем секунда назад? Какво ще кажеш да започнем с простичък поздрав като „Здравей“ или „Радвам се да те видя“?

Тя скръсти ръце и прехапа нервно долната си устна.

— Трябва ли?

Той изпусна дълга въздишка.

— Не, но бих искал.

Тя го погледна още веднъж преценяващо, после отстъпи.

— Добре.

— Така ли?

— Разбира се. — Тя почака. — О, искаш аз да започна?

— Магазинът си е твой — намигна ѝ той.

Софи си спомни колко обичаше тези негови намигвания. Сега вече не беше толкова сигурна.

— Добре. Ммм. Здравей... Гарет. Ти си... тук. Мога да добавя неканен. Добре дошъл.

— Здравей, Софи — отвърна той тихо. — Честит рожден ден. — Подаде ѝ той цветята и пристъпи по-близо, бавно, като предпазливо мишле, примъкващо се да огледа капана. — Изглеждаш страхотно. Как я караш?

Софи не отговори веднага. Поглеждайки надолу към витрината, зърна собственото си отражение в стъклото и онова, което видя, я стресна. Тя вече не беше самоуверената и независима жена, нито пък кадърната собственичка на магазин. Беше девойче в пубертета, дете с блеснали очи, мечтаещо за деня, когато ще се влюби. Погледна още веднъж и видя същото момиче няколко години по-късно, в колеж, много самотно, без надежда да срещне някога някого, който да я обича безрезервно. Отражението още веднъж се смени. Вече скачаше от една несполучлива връзка в друга, като всеки следващ ухажор странно се сливаше с предходния, но след всички оставаше само душевна мъка. После, като по чудо, показваше, без да мигне, на Еви годежен пръстен, хванала Гарет за ръка, като кроеше планове за сватбата и разпращаше покани. Софи още веднъж присви очи, но образът изчезна. Знаеше, че ще изчезне.

— Била съм и по-добре. Сега да се върнем към първоначалния ми въпрос. Какво правиш тук?

Гарет продължаваше да пристъпва навътре в магазина, докато накрая стъклената витрина остана единственото нещо, което го отделяше от Софи. Погледна я и поведението му омекна още повече. Извивката на усмихнатите му устни с трапчинка накрая се разгъна в права сериозна линия.

— Липсваше ми, Соф.

За части от секундата през ума на Софи се изредиха всички възможни реакции при подобно невероятно изявление — да се разплаче патетично, да се обърне и да си тръгне, да викне ура, да се хвърли в прегръдките му, да изпищи истерично, да повърне, да се паникьоса, да извика полицията, да хвърли по него най-близката полуизпразнена купа с фъдж „Орео“, всичко закуп или...

Софи се изсмя. Горчив кратък смях от рода „не бях чувала по-глупаво нещо“. После погледна навън, за да се увери, че няма клиенти, които се готвят да влязат в магазина.

Едва тогава, след като беше абсолютно сигурна, че хоризонтът е чист, тя изкрещя възможно най-силно:

— Евлин Марион Мейсън-Мак! Веднага ела тук!

Някъде отзад се дочу тихичък отговор:

— Ммм... минутка.

— Веднага! — повтори Софи. — И извади мръсните си пръсти от тестото с фъстъчено масло!

Последва миг мълчание и след това едва доловим възглас на почуда:

— Ама ти как... Да не би в хладилника да имаш камери?

Няколко секунди по-късно Еви подаде смутено глава иззад стената, която делеше кухнята от останалата част на магазина, и направи игрив реверанс.

— Крещяхте, милейди?

Софи се пресегна и я изтегли цялата за ръкава на ризата.

— Обясни — изкомандва тя, сочейки Гарет, който отново се усмихваше.

— Хей, по-полека с бременната жена — пошегува се Евлин.

— Обясни веднага!

— О, хайде, Софи. Просто си мислех... ами че може би искрица радост ще ти дойде добре за рождения ден.

— Искрица ли? — изви глас Софи. — Та това е експлозия! Или имплозия. Няма значение, ти какво си въобразяваш?

— Ами аз... — запелтечи Евлин, — мисля, че те разбирам. Но... всъщност просто си помислих... Хайде де, не схващаш ли изкривения хумор на случая? Та има ли искра, която да гори по-ярко от стария любовен пламък?

На Софи ѝ се дощя отново да изкрещи, но си прехапа езика.

— Е, това ли ти беше голямата изненада? На двадесетата годишнина от най-лошия ден в живота ми ти решаващ да го отпразнувам, като каниш мъжа, виновен за втория най-лош ден в живота ми? Блестящо хрумване.

Евлин сви рамене:

— Ами ако така виждаш нещата, предполагам, че...

— Почакайте малко, дами — повиши глас Гарет, отново със сериозно лице. Софи си помисли, че сигурно изглежда така, когато трябва да съобщи лоша новина на някой от пациентите си. — Може ли да кажа нещо?

Нито една от двете жени не му отговори и той продължи:

— Софи, свързах се с Еви преди няколко дни, когато реших да дойда да те видя. Тя не ме е търсила, нито ме е канила. Всъщност ми каза направо да те оставя на мира. Но когато разбра, че няма да променя решението си, реши и тя да дойде днес, в случай че имаш нужда от нея.

Софи се обърна към Евлин:

— Вярно ли е?

Еви кимна.

— Знам много добре — продължи Гарет, — че те нараних. Няма да се оправдавам, но трябва да знаеш, че постъпката ми нарани и мен самия. Твоят втори най-лош ден е най-лошият ден за мен и затова дойдох днес. Имаше неща, които тогава не бях готов да ти кажа, но мисля, че трябва да научиш истината. И мисля, че ако ми дадеш възможност, ще установиш, че рожденият ти ден е идеалният ден да разбереш какво имам да ти кажа.

Гарет протегна цветята и надникна дълбоко в очите на Софи.

Тя пое неохотно букета, като му хвърли изпепеляващ поглед. После погледна все така изпепеляващо Евлин, а след това отново Гарет.

— Ти наред ли си? Обикновено откачалките напират откъм задната врата, а ти влизаш оттук. Гарет, наистина не смятам, че имаме за какво да говорим. Измина година, за бога! Ти ме напусна. Имаше си причини. Край на историята.

Лицето на Гарет помръкна.

— Значи няма да ми отделиш един-едничък ден за среща, да седнем и да поговорим и да ти кажа какво...

— Стори ми се, че каза, че просто си дошъл да поговорим! Сега вече искаш и среща, така ли?

— Софи — каза Гарет, — чуй ме. Онова, което имам да ти казвам, е важно. Може би няма да ти хареса, но е важно да го чуеш въпреки всичко. Можеш ли да ми отделиш една вечер, за да ти съобщя

онова, което имам да ти казвам, и нещата да могат да приключат някак си и за двама ни? — той замълча, умолявайки я с поглед. — Моля те!

Тя строго поклати глава.

— Не. Няма да стане.

— Но аз...

Софи вдигна пръст.

— Не.

— Само една среща — настоя той. — Знам, че трябваше да подходя по друг начин, но нима искам толкова много, като те моля да ми отделиш час от твоето време, за да ти кажа онова, което трябваше да ти кажа преди?

Софи не обърна внимание на думите му.

— Ако нямаш нищо против, имам работа, която да свърша тук. Еви, мисля, че ще се справя сама с нещата тук, така че ти може да се захванеш с миенето на съдовете.

Еви кимна извинително и отиде отзад.

Сякаш някой зашлеви шамар на Гарет. Гледаше с копнеж хубавата жена, която открадна сърцето му преди година. Но пък и той открадна нейното сърце, поддържа го в ръце като скъпоценно съкровище, а после, когато тя най-малко очакваше, го хвърли на земята и го стъпка.

— Е, след като съм тук — каза той с въздишка, — мога ли поне да си купя от сладкишите ти?

Софи обмисли за кратко въпроса му, търсейки някакъв подмолен ход.

— Добре. Няма да изгоня клиент, който плаща — отвърна тя категорично.

Той огледа стъклената витрина.

— Нещо ново от последното ми идване?

В ъгълчетата на устата на Софи заигра пакостлива усмивка, която тя се опита да скрие.

— Всъщност, да. Ей тези тук се купуват най-много — каза тя гордо, като извади кошничка с глазирани с шоколад сладки с късметчета. — Колкото и да не ти се вярва, отчасти ти ме вдъхнови да ги създам.

— Наистина ли? — попита той със съмнение и едновременно поласкан. — Изглеждат чудесно. Колко струват?

— Три долара.

— Добре, една сладка. Плюс половин дузина трюфели за из път. Няма значение какви.

Софи приготви сладкишите и ги опакова в кутия, но остави сладката с късметче за нещастие върху салфетка. Знаеше, че е жестоко, но се надяваше той да я лапне, преди да излезе от магазина, за да може да види реакцията му. Той не я разочарова. Гарет извади портфейла си и плати, после грабна сладката и я захапа. Софи го наблюдаваше в очакване, като ироничната ѝ усмивка ставаше все по-широка, докато перленобелите му зъби се забиваха в сладката.

Първоначалната реакция на Гарет бе спокойна предпазливост. Той даде няколко секунди на вкусовите си рецептори да изпитат странното ново усещане. После очите му се разшириха като автомобилни фарове, а устните му се изкривиха рязко.

— Софи, това е... — изломоти той. — Има вкус на готварски шоколад.

Софи нарочно се нацупи:

— О, не ти харесват. Сломена съм.

Той избърса късче горчив шоколад от устните си и плю няколко пъти в салфетката.

— Наистина ли продаваш това на хората? Искам да кажа, и те ти плащат за тях?

За пръв път откакто Гарет влезе в магазина, Софи се усмихна искрено:

— Не е ли страхотно? Наричам ги сладки с късметчета за нещастие. Само най-твърдоглавите ги изяждат целите. Повечето хора си ги купуват, за да си прочетат късметчето.

Гарет отчупи още едно парченце от сладката, за да може по-лесно да извади малкото листче отвътре. Очите му пробягаха по текста. После го прочете на глас, като с интонацията си оспорваше всяка дума:

— „Работата ви в момента изглежда сигурна, но спокойно нищо не е вечно!“ Какво трябва да означава това?

Софи сви рамене:

— Знам ли, д-р Блек? Аз само ги пиша.

— Това е най-депресиращата сладка с късметче, която съм виждал.

— Ами купи си още няколко — отвърна тя с весели пламъчета в очите. — Сигурна съм, че ще намериш някоя друга, още по-депресираща.

Гарет зяпна:

— И казваш, че хората идват тук само за да си купуват подобни късметчета? Защо ще го правят?

Софи връчи с усмивка рестото на Гарет:

— Отговорът на първия въпрос е да, а по втория съдебните заседатели още не са се произнесли. Еви смята, че хората ги харесват, защото са уникални, единствени по рода си. Според моята хипотеза обаче, хората от време на време просто имат нужда от доза реалност. Животът е гаден, знаеш ли? Горчив е като този шоколад, защо тогава да се преструваме, че не е, нали?

Гарет я гледаше неразбиращо, без да знае какво да каже.

— Предполагам, че Евлин беше права — въздъхна той накрая. — Наистина не си щастлива, нали?

Усмивката на Софи се стопи. Тя погледна през рамо, търсейки с поглед приятелката си.

— Така ли ти каза?

Той кимна. Тя сви рамене:

— Е, може би е права. Искам да кажа, че не е като да съм тъжна и далеч не съм депресирана. Но нямам чувството да съм особено щастлива.

— Хммм. И от колко време си така?

— О, не се опитвай да ми поставяш диагноза, докторе. Нали си спомняш, че ти си ортопед, а не психиатър. Освен това, какво всъщност е щастие? Обзалагам се, че едва ли хората, които твърдят, че са щастливи могат да отговорят на този простичък въпрос. А пък онези, които мислят, че знаят какво е щастие, просто си измислят, за да се чувстват по-добре.

Сбърчил чело, Гарет пхна ръце дълбоко в джобовете си.

— Не мислиш така наистина, нали?

Тя прибра една руса къдрица зад ухото си.

— Защо не? Погледни света. Нещата, които хората приписват на щастието, са мимолетни. Да вземем нашата връзка, например. Ти, аз, ние... *отлетяхме*. Точно както се казваше в късметчето ти — *нищо не е вечно*.

— Мисля, че грешиш.

Софи се взря в него, вгледа се наистина внимателно в мъжа от другата страна на тезгяха. Не беше разглеждала лицето му толкова отблизо от много дълго време. Честно казано, не можеше да отрече, че все още ѝ беше приятно да го гледа. В стомаха ѝ запърхаха пеперуди при мисълта за начина, по който я гледаше той, като че ли Софи беше единственият друг човек на планетата.

— Тогава кажи ми, Гарет. Какво е щастие?

Той подръпна меката част на ухото си, докато обмисляше въпроса ѝ.

— За мен ли? Хмммм. В момента трябва да кажа, че щастието е да си напълно честен с хората, които обичаш.

Коментарът му свари Софи неподготвена. Тя приглади престилката си.

— Какво точно имаш предвид?

— Имам предвид, че през последните единадесет месеца живях с една тайна и тя ме убиваше. Няма да бъда щастлив, докато не научиш истината за мен.

Софи отстъпи изненадана.

— Гадост — пое си тя дъх. — Около тебе имало *истина*! Каква е тя? Не, чакай! Нека се досетя сама.

Умът ѝ работеше трескаво. След безцеремонното ѝ зарязване Софи прекара безброй часове, чудейки се какво ли беше направила, за да отблъсне Гарет. Но допусна също така и възможността, че има неща, които той крие от нея, и единственият начин да ги запази в тайна бе, като я напусне. Сега всички тези мисли я връхлетяха отново.

— Изневерявал си ми, нали?! — доплака ѝ се.

— Не, никога не бих могъл...

— За какво става дума тогава? Може би всъщност не си лекар? Или плащаш огромна издръжка на първата си жена, за която не си ми казал? Или си болен от заболяване, предавано по полов път? — Софи отново си пое рязко дъх и закри устата си с ръка. — О! Само не ми казвай, че съм била другата жена. Женен си, нали?!

— Софи! — изкрещя той в опит да я накара да го чуе. — Не! Нищо подобно! Не мога да повярвам, че можеш дори да си помислиш такива неща за мен!

— Тогава какво?

Още по-тихо, отколкото преди, той каза:

— Казах ти, че не мога да ти съобщя тук. Трябва да седнем някъде, където наистина ще можем да поговорим. Сложно е и заслужава цялото ти внимание. Моля само за една среща. Ти избери къде.

Точно тогава звънчето на вратата звънна и влезе млада майка с две дечица. Гарет се отдалечи заднешком от тезгяха и седна на едно от високите столчета до витрината, като направи място на децата да разгледат всички изложени лакомства. Надяваше се да не изберат сладките с късметчета за нещастие.

Докато майката помагаше на децата да си изберат лакомства, Софи обмисляше думите на Гарет. „Жесток е — помисли си тя. — Изтръгва ми щастието, а после цъфва отникъде и ме обвинява, че не съм щастлива.“ Но докато обмисляше това, тя съзнаваше, че Гарет не беше първият човек, който ѝ бе отнел щастието и любовта без предупреждение. „Това е историята на моя живот. Как да го виня, че добави нова глава към нея?“

Отпуснала ръце, Софи отново се загледа във витрината. Първо видя лицата на децата от другата страна, които се облизваха, докато оценяваха сладкишите един по един. При по-внимателно вглеждане собственото ѝ отражение отново изникна пред мисления ѝ взор. Като забравена приятелка тя стоеше там — едно усмихнато малко момиченце, което се смееше и играеше на скута на татко си, а после се кискаше, докато майка ѝ я гъделичкаше по крачето. Очите на Софи се навлажиха и образът се смени. Сега беше няколко години по-голяма. Недостатъчно, за да осъзнае напълно невероятния факт, че изобщо е оцеляла, но достатъчно голяма, за да помни всяка подробност от катастрофата. Беше ѝ студено. Мръзнеше и беше ужасно мокра и всичко в света ѝ се струваше нереално. Нищо не беше както трябва, защото знаеше, че тя е виновна. Софи стисна очи и образът изчезна. Сега виждаше само познатото лице на една почти тридесетгодишна жена. „Щастието е мимолетно“, напомни си тя отново.

— Гарет — каза тя, след като семейството си тръгна. — Слушай. Дали съм щастлива или не, изобщо не те засяга. Ти си тръгна, спомняш ли си? Нямах думата в моя живот. А що се отнася до онова ужасно нещо, което искаш да споделиш с мен, честно казано, бих

предпочела да не го знае — тя млъкна, наблюдавайки го внимателно. — Всъщност смятам, че трябва да загърбим миналото. Окей?

Гарет седеше безмълвно, загледан в пода. След продължително мълчание той каза:

— Софи, в името на спора, ами ако грешиш? Ами ако щастието наистина съществува? Трайно щастие. Ами ако е било в ръцете ни, а аз съсипах всичко? Ами ако... — Той се поколебай бавно пристъпи към нея. — Ами ако все още имаме шанс да си го върнем?

— Нямаме — заинати се тя. — Допускаш твърде много „ами ако“.

— Тогава какво ще кажеш за „какво би могло“?

— Моля?

— Какво би могло да те накара да се съгласиш на една среща? Онова, което имам да ти казвам, не засяга само мен, Соф. Засяга и *теб*.

Софи почукваше леко с пръсти върху плота на тезгяха, наблюдавайки мъжа, който някога се отнасяше с нея, като че ли тя беше слънцето, луната и звездите, взети заедно. „До момента, в който си тръгна“, напомни си тя.

— Виж какво ще ти кажа — издума тя, като спря да почуква с пръсти, за да завърти в тях кичур от златистата си коса. — Ще сключим сделка.

Погледът на Гарет живна:

— Каква сделка?

„Сделка, която няма да имаш шанс да спечелиш“, помисли си тя.

— Ами откакто Евлин се омъжи, все ми натяква, че трябва да си намеря мъж, за да можем по-лесно да си съчувстваме. Миналата седмица дори се опита да ме накара да пусна обява във вестника.

Гарет се ухили:

— Като например „Неомъжена бяла жена търси...“?

— „Търси всякакъв, само не ортопед.“ Да, нещо подобно. Във всеки случай аз ѝ казах, че ми се струва, че тези обяви се пускат само от хора, които търсят развлечение... всъщност те не търсят трайно щастие. Истинското щастие обаче няма нужда от връзка, нали? — почака го да ѝ отговори. — *Нали така!*

— О. Да, разбира се. Искам да кажа... че една връзка би могла да помогне. Но не е абсолютно задължителна.

Тя се ухили:

— Добре. Тогава, след като повдигна въпроса за щастieto и си толкова сигурен, че съществува, защо не се опиташ да намериш щастие за мен?

Гарет сбърчи чело.

— Как?

Софи се усмихна още по-широко.

— Чрез вестника. Там пускат обяви за какво ли не. Защо не и обява за щастие?

— Не разбирам. Искаш да пусна обява от твое име?

— Не, искам обява с „търси се“. Нещо простичко, като например „Търси се. Щастие“. Пусни я в „Сиатъл Таймс“ и ако, да речем, сто души ти отговорят нещо интелигентно, ще се съглася на среща с теб. *Една среща.*

— Мога ли да пусна обявата в интернет?

Тя поклати глава.

— Тогава рискуваме да стигне до твърде много хора. Само печатно, моля.

Гарет я гледаше внимателно. Той разбираше, че вероятността някой да отговори на такава обява в най-добрия случай е малка, а пък за сто отговора — почти нулева.

— Наистина не искаш да чуеш онова, което имам да ти кажа, нали?

— Преди единадесет месеца — да. Сега? Не толкова. Но поне ти давам шанс да се бориш, нали така?

Той сви вежди, леко обезсърчен:

— Разбира се. Има ли някакви други условия по сделката, за които трябва да знам?

Софи отново почука с пръсти по стъклото, докато мислеше.

— Ммм... да. Обявата трябва да е напълно анонимна. Не можеш да мобилизираш приятели, пациенти или когото и да било друго да отговарят на обявата. И всички отговори да се изпращат до пощенската ми кутия за бизнес кореспонденция. Не искам разни откачалки да се изсипят вкъщи или тук в магазина с надеждата да ме ощастливят.

Той не сваляше поглед от нея.

— И какво означава „интелигентен отговор“?

Софи се разсмя:

— Каквото реша, когато го прочета. Очевидно искам само рационални и сериозни определения за щастие. Нищо сексуално. Нищо зловещо или свръхестествено. И, което е най-важно, нищо непостоянно.

Гарет изпръхтя:

— Значи мога да пусна обявата само в „Сиатъл Таймс“, трябва да получа сто отговора и гореизброеното няма да се брои?

— Това са правилата, ако искаш среща.

— Има ли ограничение по време?

— Не. Предложението важи до смъртния ми час, което вероятно ще е точно необходимото време, за да откриеш стотина щастливи хора по обява.

Софи беше доволна от идеята си и безжалостната ѝ усмивка го показваше.

От друга страна, Гарет очевидно бе притеснен. Трябваша му единадесет месеца, за да събере кураж и да сподели тайната си със Софи, а сега, след като беше положил това усилие, тя го отхвърляше. Той се обърна и тръгна към вратата с приведени рамене. Поспря само за миг, като че ли решил да ѝ съобщи на часа всичко, което искаше да каже. Стори му се обаче твърде сложно, защото продължи да върви. Преди да отвори вратата, обърна се и погледна през рамо.

— Довиждане, Софи.

Част от Софи не искаше да е толкова безмилостна към него. В крайна сметка тя самата също мислеше за него непрекъснато, като си пожелаваше тайничко все още да е неин. Но Софи знаеше, че това е невъзможно, и отказваше отново да му позволи да разбие сърцето ѝ.

— Довиждане, Гарет.

Очите му я обходиха от глава до пети, поглъщайки всяка подробност.

— Ще идвам от време на време да следя отговорите. Но ако никога не стигнем до сто — добави той тихо, — моля те, помни, че винаги съм те обичал, Соф. Дори и да съм страхливец и негодник, чувствата ми към теб си остават същите.

Софи не си позволи да се разплаче, докато той не излезе.

— И моите — прошепна тя, когато вратата се затвори.

ГЛАВА 5

*„Никога няма да сте наистина щастливи.
Колко тъжно.“*

Макар че Софи на три пъти увещава Евлин да се прибере при мъжа си, след като Гарет си тръгна от „Шокола дьо Соф“, приятелката ѝ не отстъпи.

— Нали не ми плащаш, че стоя тук — озъби се тя. — Избрах да прекарам деня с теб, така че ако не ме отстраниш физически от магазина, ще ти вися на врата, докато не слезем от автобуса в Гиг Харбър.

— Няма да се прибера с автобуса — промърмори Софи.

— Както кажеш — отвърна Евлин, предполагайки, че приятелката ѝ само я дразни.

— Сериозно, Ев. Ако ще вземаш автобуса, ще го направиш сама.

— И защо? Да не би да те е страх някой друг готин мъж да се опита да те свали?

Софи само се намръщи разочаровано — след толкова години Евлин би трябвало да се досети сама, без да ѝ казва.

— Защото трябва да свърша още нещо тази вечер.

Най-сетне на Еви ѝ светна:

— Божичко! Съжалявам, Соф. Колко съм нетактична. Отиваш на гробищата, нали? — Евлин помълча, наблюдавайки как Софи се стегна външно. — Искаш ли да дойда с теб тази година? Искам да кажа... може ли да дойда?

Софи се поотпусна в усмивка:

— Вече направи достатъчно. Наистина. Но това е нещо, което трябва да свърша сама. А ти трябва да се прибереш при Джъстин.

Евлин също ѝ се усмихна, после я прегърна, като че ли казваше „Всичко ще се оправи“. Но вътрешно си помисли „И кога ще се оправи? Време е да се пребори с миналото и да продължи напред“. Чувствата на Евлин не се дължаха на неразбиране. Както Софи, и тя

поназнайваше нещичко за трагедията, след като отведоха майка ѝ в затвора, когато тя беше на осем години. Фактът, че и двете нямаха семейства, в крайна сметка ги бе събрало като деца и изковало неразделната връзка помежду им. Но по причини, които Евлин не разбираше напълно, белезите на Софи бяха по-дълбоки от нейните собствени, а загубата на Гарет само засили чувството ѝ на безнадеждност.

Евлин пусна приемната си сестра.

— Наистина ли си сигурна? Невинаги трябва да ходиш сама, знаеш ли? А пък Джъстин ще е напълно доволен, ако не се прибера точно сега да му прекъсна понеделнишките футболни мачове.

— Сигурна съм.

Докъм пет часа, когато пристигна момчето, което ѝ помагаше вечерно време да върти магазина — едно червенокосо колежанче на име Ранди — Софи вече се чувстваше напълно изтощена. Физически денят не беше по-натоварен от всеки друг ден, но емоционално се беше изчерпала почти напълно. Обикновено, след като пристигнеше Ранди, тя оставаше, за да си облекчи малко подготовката за другия ден, но септемврийското слънце вървеше към залез и времето се превръщаше в критичен фактор.

След като спря първото празно такси, което успя да намери, Софи потегли на север към Сиатъл. Нямаше сили да се накара да ходи на гробища повече от веднъж годишно, но и това беше достатъчно, за да знае пътя наизуст. Тя даде нарежданията си на шофьора, макар че той се кълнеше, че знае точно къде отива и без нейна помощ.

Както можеше да се предположи, движението по 1–5 беше кошмарно. Когато таксито спря пред гробището „Евъргрийн Уашели“ на Орора авеню, слънцето беше вече слязло доста ниско на запад. Софи плати и бързо изскочи от таксито с надеждата, че няма да ѝ се наложи да се лута между надгробните паметници по тъмно.

Вътре зад гробищната ограда тя пое по главната алея, която завиваше на изток. Алеята се разделяше в подножието на прочутата статуя „Дъфбой“^[1] от времето на Първата световна война, изобразяваща американски войник, който се връща от битка с кал по ботушите и усмивка на лице. Софи сви от статуята наляво, като тръгна

на север през няколко закръглени хълмчета с високи кедрови дървета. „Там до живия плет“, каза си тя след няколко минути, спирайки поглед на върха на следващия хълм. Наоколо нямаше никой, но изречените на глас думи ѝ помогнаха да успокои нервите си.

Софи ускори крачка и се отклони от главната алея, за да премине последните стотина метра, като заобикаляше на зигзаг храсти, ниски дръвчета и десетки гробове, докато не стигна до редица високи брези на върха на хълма. В последните двадесет и пет метра живият плет вече не закриваше гроба на родителите ѝ. Софи рязко спря. Там в тревата клечеше някакъв мъж и разглеждаше групичката гробове, точно на мястото, накъдето се беше запътила тя. Той стоеше с гръб към нея, с ръце, пъхнати дълбоко в джобовете на суитчъра.

Софи се почуди какъв ли беше този неин късмет, та единственият друг човек в цялото гробище да дойде да посети някакъв гроб точно до този на родителите ѝ? Май не много добър. Не се паникьоса, но мисълта, че е сама по мръкнало в гробище с непознат мъж, който се мотае около паметника на мъртвото ѝ семейство, я накара да я побият тръпки. Обърна се бавно и се опита да се измъкне незабелязано.

Направи само три крачки.

— Здравейте! Не си отивайте! Аз си тръгвам.

Гласът беше определено мъжки, но имаше странно напевна интонация. Нещо определено... уникално. Софи рязко се завъртя обратно.

Мъжът беше нисък, с широки рамене и носеше черни очила срещу остриите последни лъчи на дневната светлина. Тръгна към нея с усмивка и тя забеляза някакъв особен подскок в походката му.

— Наистина — продължи той със същия тон. — Аз вече приключих.

Софи го наблюдаваше, докато се приближаваше. Беше по-млад от нея, може би деветнадесет или двадесетгодишен. При други обстоятелства може би щеше да изпита ужас, но нещо в поведението му ѝ подсказваше да не се тревожи. Когато се приближи, тя забеляза, че главата му е по-голяма от нормалното, а лицето му е малко по-кръгло. Искаше да види очите му, но те бяха скрити зад огледалните стъкла. Софи преглътна буцата в гърлото си.

— Намерихте ли онова, което търсехте? — попита тя колебливо, когато той беше само на няколко крачки от нея.

Той се усмихна, но не спря и дори не забави крачка.

— Просто минавах — каза със смях. — Свързано е с баща ми. Мъжът се усмихна още по-широко, бръкна още по-дълбоко в джобовете на суитчъра си и продължи да върви напред.

Софи пък продължи да наблюдава непознатия с любопитство още няколко секунди. Размишляваше върху необичайната интонация на гласа му — лекото заваляне на думите, което звучеше като мелодия, — докато вниманието ѝ не бе привлечено от друго движение в основата на хълмчето. Беше ръка, която ѝ махаше.

— Софи! Чакай!

Достатъчно ѝ беше да чуе името си, за да разбере на кого е гласът. Напълно неподвижна, Софи наблюдаваше как Еви, която също носеше черни очила, профуча покрай младежа и се изкачи бързо на хълма при Софи.

— Мисля, че ти казах, че искам да остана сама.

— Така ли? — попита Евлин.

— Не се прави на тъпа.

— Добре... ами нещата се развиха така. Джъстин си помислил, че ще закъснея, и поканил приятели да гледат мача. Показах се петото колело на каруцата, затова скочих в колата и пристигнах. — Еви замълча, но като видя как Софи се намръщи, продължи: — Реших, че така няма да трябва да плащаш за такси, за да се върнеш у дома. — Тя се усмихна дяволито. — Вместо това можеш да ми платиш на мен.

Приглушеният смях на Софи разведри атмосферата.

— И дума да не става. Но с радост ще купя попътното нещо за двете ни за вечеря. Умирам от глад и с удоволствие ще удавя мъката си в чиния мазни лучени кръгчета и чаша голям шоколадов шейк.

Евлин се усмихна:

— Звучи идеално. Сега може ли да идем да видим родителите ти?

Софи поведе Евлин към скромен надгробен камък в другия край на живия плет, точно под разперените клони на стар кедър, който бележеше последното пристанище на Томас и Сесилия Джоунс. Надписът гласеше:

Съпруг и баща,

съпруга и майка
обичаха дъщеря си и един другия всеотдайно и
вечно.

— Колко мило — прошепна Евлин, след като прочете надписа. После огледа околните надгробни камъни. — Баба ти... и тя ли е наблизо?

— Не. Тя искаше да я погребат до съпруга ѝ — моя дядо — в някакво гробище другаде в щата. Мисля, че в Камас. Никога не съм била там.

Евлин кимна.

— Виж какво, аз ще се дръпна малко, за да можеш да си изпълниш ритуала, без да ти висят на главата — и тя отстъпи назад.

— Няма нужда — каза Софи, като ѝ махна да се върне. — Не знам дали ще ми повярваш, но няма да стоя дълго.

Евлин наблюдаваше с любопитство, докато Софи бръкна в чантата си и извади малка кутийка за шоколадови бонбони. След като отвори кутийката, Софи извади един трюфел и го постави внимателно върху надгробния камък между имената на родителите си. После бръкна още веднъж и този път измъкна малко листче и една карфица. Коленичи пред надгробния камък, внимателно прободете листчето с карфицата и я забодете в средата на трюфела.

Преди да се изправи, Софи направи още едно нещо, което озадачи Евлин. В края на надгробния камък беше сложен плосък гладък камък, около пет сантиметра в диаметър и около сантиметър и половина дебел. Очевидно не беше там случайно. В по-голямата си част камъкът беше от прозрачен ахат, като някои части бях съвсем прозрачни. Останалата непрозрачна част беше изпъстрена с лъскави сребърни и виненочервени точки. Софи му се полюбува за момент. После без много церемонии го пусна в чантата си и скочи на крака.

— Да тръгваме — каза.

— Какво? — учуди се Евлин. — Това ли беше?

— Казах ти. Не стоя дълго. Готова съм.

Тя направи няколко крачки в посоката, от която бяха дошли.

Евлин не помръдна.

— Но Соф, нали това е двадесетата годишнина? Не искаш ли, ммм... да им кажеш нещо? Или поне да постоиш повече?

— Защо?

— *Защото* — тросна се Евлин, за пръв път преставайки да шепне — са твои родители!

— Така е добре, Ев. Направих онова, за което бях дошла. Постигнах ежегодния си мир.

Евлин погледна надолу към надгробния камък.

— А бонбона? Всяка година ли оставяш по един?

Софи кимна.

След като хвърли още един поглед към гроба, Евлин попита:

— Ами хартийката, която забодете? И това ли също правиш всяка година?

Софи поклати глава:

— Това го добавих тази година. След... — тя млъкна и нервно прехапа устна. Думите се оформяха ясно в главата ѝ, но ѝ беше трудно да ги изрече на глас... трудно ѝ беше дори и пред Евлин. — След цялата работа с Гарет мисля, че виждането ми за живота малко се промени. Бележката е просто начин, по който споделям онова, което чувствам, без да трябва да го изричам.

Евлин се усмихна съчувствено:

— Това е добре! Човек има нужда да изкаже чувствата си по един или друг начин. Имаш ли нещо против да... — и тя завъртя очи към листчето.

Софи сви рамене.

— На обществено място сме. Давай, чети.

Евлин се извърна и коленичи. Разчитането на думите на листчето се оказа трудна задача в падащия здрач, особено със слънчеви очила. Щеше да е по-лесно да го вземе в ръка и да го поднесе към очите си, но не ѝ се искаше да разваля онова, което Софи бе подредила толкова старателно. На четири крака и привела глава близо до земята, тя вдигна очилата си на челото, присви силно очи, а после бавно прочете на глас ситните думички. „Много скоро ще рискуваш и ще спечелиш.“ От мястото си на земята Евлин се обърна рязко и погледна към Софи, която сега се усмихваше доволно.

— София Мария Джоунс! Ти идваш чак дотук да посетиш родителите си, само за да им оставиш послание от глупавите си

сладки?

Софи се изкиска презрително:

— Хей, това не е от моите късметчета. С положителност не бих написала нищо толкова оптимистично. Вчера след работа влязох в „Панда Експрес“^[2]. Всъщност в сладката имаше две късметчета и аз доста се затрудних кое да избира. На второто пишеше: „Благоприятната възможност чука на вратата. Ще отвориш ли?“ Хубавко, нали?

Евлин се изправи и изтупа ръцете и коленете си.

— За бога. Не ме интересува откъде е дошло. Интересуваш ме ти. Стори ми се, че ми каза, че по този начин изразяваш чувствата си. По какъв начин, макар и заобиколен, това изразява чувствата към родителите ти?

— Казах, че изразява чувствата ми, но не казах, че изразява чувствата ми към тях.

— И какво би трябвало да означава това?

Софи се огледа и примижа срещу залязващото слънце.

— Погледни го от тази страна. Сега в момента, днес, навън е хубаво, слънчево и топло. Но какво ще стане утре? Предполагам, че дотогава ще завали, вятърът ще задуха и ще отвее късметчето. Ще го унищожи. А трюфела? Някоя гладна катеричка или миешка мечка ще го гризнат, докато падне мрак. Така че късметчето и бонбонът са просто напомняне — за родителите ми, за мен или за всеки друг, че с времето надеждите и мечтите изчезват. — Тя погледна надолу и безмълвно прочете надписа под имената на родителите си още веднъж. — Това е историята на живота ми. Всичко отлита.

Евлин я наблюдаваше безмълвно.

За момент Софи отказа да погледне най-добрата си приятелка, като вместо това предпочете да гледа в земята и да разтрива бавно ръцете си с длани. Най-сетне вдигна поглед и забеляза тревогата по лицето на Евлин. И объркването. И може би дори малко разочарование. Тя отрони тежка и дълга въздишка:

— Затова исках да дойда сама. Не очаквам да ме разбереш, Ев. Сигурна съм, че сега вече ме смяташ за откачена, ако досега не си го направила.

Евлин не каза нищо.

— Виж какво — продължи Софи, — знам, че вероятно това не е твоят начин да се справяш с нещата, но на мен ми върши работа. Окей?

На Евлин от една страна ѝ се искаше да разтърси Софи, за да ѝ дойде акъла в главата, докато от друга ѝ се щеше да открие Гарет Блек и да го накара да си плати за онова, което бе сторил на сърцето ѝ. Но тя знаеше, че не може да направи нито едното, нито другото. Затова просто кимна с глава и се усмихна измъчено:

— Окей, Софи.

Двете слязоха в мълчание по хълма до алеята. Тъй като вървяха с гръб към надгробния камък на семейство Джоунс, не забелязаха самотната фигура зад живия плет близо до кедъра. Не чува как под крака му изпука съчка, когато мъжът излезе от скривалището си и застана до гроба на Томас и Сесилия Джоунс.

След това се наведе и постави малко кръгло камъче в ъгъла на надгробната плоча. С другата си ръка вдигна внимателно трюфела, измъкна карфицата с малкото книжно късметче и лапна бонбона. А после потъна тихо в сгъстяващите се сенки на дърветата.

---

[1] Прякор на участниците в Американските експедиционни войски, взели участие в последните години на Първата световна война. Дотогава прякорът е използван само за пехотинци, но постепенно се пренася и върху всички американски въоръжени сили до Втората световна война. — Б.пр. ↑

[2] Майчината компания на „Панда Ресторант Груп“, която сервира пан-азиатска храна. — Б.пр. ↑

ГЛАВА 6

Любов ли е или съжаление? Опитайте се да не мислите за това.

Пет дни и единадесет часа по-късно мобилният телефон на нощното шкафче на Софи завибрира, изтръгвайки я от поредната ѝ неспокойна нощ, много преди да е готова да се събуди. Тя присви очи към екрана, за да види колко е часът — 6:26, — след това погледна снимката на човека, който я търсеше, чудейки се да отговори ли или не.

— Това е единственият ми почивен ден — простена Софи, вдигайки неохотно телефона. — Ужасна си! Как можеш да ми звъниш по това време?

— Няма как — отвърна ѝ Евлин жизнерадостно. — Пък и не ти е притрябвал сън за разкрасяване.

И тя мина на имитация на За За Габор^[1] — нещо, което бе усвоила до съвършенство в гимназията.

— Ти си раз-кош-на, миличка, просто си раз-кош-на.

Софи се поколеба:

— Благодаря, но въпреки това си ужасна. Освен това е твърде рано сутринта за ласкателства — тя млъкна, за да разтрие очи. — Какво искате, мисис Мейсън-Мак?

— Първо, искам никога повече да не ме наричаш така. Мисис ме кара да се чувствам стара. И второ, днес с Джъстин излизаме рано, но преди да тръгнем исках да ти кажа да си купиш „Сънди Таймс“. Мисля, че ще те заинтересува страница 04.

— Какво има на страница 04? — попита Софи замаяно, в опит да се отърси от паяжината на съня.

— Искаш да ти разваля изненадата или предпочиташ да я прочетеш сама?

— Ев, навън е среднощна доба. Кажи ми за какво става дума, за да мога да продължа да спя.

Евлин се изкиска в слушалката.

— Честно казано, Соф, това ще те разсмее. Окей, може би няма да те разсмее, но... просто ми се закълни, че ще си купиш броя на вестника. За поколенията.

— За поколенията ли? Това е смехотворно.

— Заклеваш ли се? — попита Евлин, все така преливаща от възбуда.

— Еви Мак, изплюй камъчето или ще затворя.

— Добре де, хубаво. Ето. Две думи. Готова ли си?

— Евлин!

— Добре, добре! Обичам да нагнетявам напрежението. Ето какво пише: „Търси се. Щастие“. — Тя произнесе думите бавно и ясно подчертавайки всяка сричка.

Последва продължителна тишина. После Софи изстена:

— Ама той наистина е пуснал обявата?

— Да.

— Очаквах да зареже идеята. Изобщо няма начин да събере някога сто отговора.

— Струва ми се, че той не мисли така.

Последва нов стон:

— Как я откри?

— Чист късмет. Преглеждах обявите за гаражни разпродажби близо до новите ми роднини. Джъстин ме е повлякъл днес на посещение на семейството му в Евърет, а пък аз знам, че майка му обича разпродажбите, та реших да я изведа и да видя няма ли да почне да ме харесва.

Софи чу на заден фон гласа на Джъстин, който неубедително настояваше пред Евлин, че майка му „обикновено“ я харесвала.

— Мрази ме в червата — прошепна Евлин по телефона, а после продължи с нормален глас: — Та преглеждам аз обявите и тази просто изскочи от страницата. Отпечатана е с много едър шрифт. Получерен.

— Моля те, успокой ме, че не е използвал името ми.

— Няма такова нещо. Няма име, няма телефонен номер. Само пощенската ти кутия в Такома. А и с дребничък шрифт накрая, че няма нужда да отговарят жени, щото ти си страхотно парче, което търси мистър Готин.

— Млъквай.

— Чакай, не го прочетох правилно. Всъщност пише „Мърмореща стара госпожица без никакво чувство за хумор. Ще се задоволи с мъка и отчаяние“.

Софи се прозина широко.

— Млъквай. Вече ти казах, че е твърде рано за ласкателства.

— Хубаво, и без това трябва да хукам. Джъстин буквално ме тегли за ръкава да потегляме. Казва, че ако не тръгнем сега, ще попаднем в задръстването за мача на „Сийхоукс“^[2] в града.

— Страхотно. Е, благодаря ти, че ме събуди с такива невероятни новини, Ев — каза Софи с безизразен глас. — Ти си истинска приятелка.

— А, разбирам. Ласкателствата се изключват, но очевидно не е твърде рано за сарказъм.

— В това съм най-добра. — Чао, Соф.

Софи остави телефона и се зави през глава, но след като се повъртя известно време и мушна глава под възглавницата си, без да може отново да заспи, се изтърколи от леглото и тръгна към банята. След като се потопи в горещата вана, никак не ѝ се излизаше, затова остана там, докато кожата ѝ гъбяса. След това навлече суитчър и най-удобния си чифт джинси, праметна чадъра през рамо и тръгна на разходка под сутрешното слънце.

Близо до дома ѝ зад ъгъла имаше малко пазарче, но в неделя не го отваряха преди девет часа, така че Софи пресече откъм крайбрежната страна на улицата и тръгна на юг покрай пристанището до следващото кръстовище. Половин миля нагоре, близо до върха на едно стръмно възвишение имаше търговски център с аптека, където отпред продаваха вестници от автомати. Долар и тридесет цента покъсно тя вече прелистваше „Сиатъл Таймс“.

Не след дълго откри раздел О, обърна на четвърта страница и я прегледа за получерни обяви.

Когато видя обявата в средата на втора колона, точно под друга обява как някой си подарявал котенца, Софи изръмжа. Положи всички усилия да се намръщи, но усмивката все разтягаше ъгълчетата на устата ѝ, докато четеше и препрочиташе обявата „Търси се“.

Търси се: Щастие

Моля, помогнете ми да открия онова, което изгубих.
Изпращайте предложенията си на ПК 3297, Такома, ВА
98402

(Само трайно щастие, моля. Нищо преходно.)

— Гарет Блек — каза тя на глас, клатейки глава, докато устата ѝ се колебаеше все още несигурно между гримаса и усмивка. — Не се залъгвай много с надежди. Всичко е преходно.

---

[1] Шари Габор (р. 1917 г.), известен като За За Габор, е американска актриса от унгарски произход. — Б.пр. ↑

[2] „Сиатъл Сийхоукс“ — професионален отбор по американски футбол. — Б.пр. ↑

ЧАСТ II

НАЧАЛОТО

ГЛАВА 7

*Скоро ще паднеш в клопката на любовта.
Внимавай — когато хората падат, обикновено
нещо си чупят.*

Октомври 2007 г.

— Не ми казвай, че си го направила? — простена Гарет в телефона. — Моля те, кажи ми, че се шегуващ.

От другата страна на линията, у дома си в Сиатъл, Оливия де Матио не спираше да дърдори възбудено като ученичка. Де Матио беше фамилията ѝ по мъж — от втория брак, като първият бе приключил почти, преди да започне. Макар че Оливия харесваше как звучи фамилията ѝ по мъж, никога не бе харесвала малкото си име — може би защото никой не го използваше. Вторият ѝ съпруг, Кен Де Матио — младши, който беше женен за нея вече шестнадесет години и работеше като счетоводител в „Майкрософт“, понякога я наричаше Лив. Или така, или Захарче, Бисквитке, Захарна бисквитке, или пък най-любимото му: Бисквитена формичке. Приятелите в полицейския участък обикновено я наричаха Ливи, освен ако не патрулираха в града, в който случай тя отговаряше на „Диспечер“. Собствената ѝ майка, която преди всичко я беше нарекла Оливия, се обръщаше към нея само с Олив, което си беше истинско мъчение за Оливия, докато подрастваше.

— Дъщеря ми, Олив — казваше майка ѝ на приятелите си, — е чешит и половина. Точно като вегетарианските ѝ манджи.

Гарет не наричаше майка си с нито едно от тези имена. За него тя беше просто мама.

— Е, хайде, Гарет. Не се преструвай, че не те интересува. Гарет помълча, преди да отговори.

— Просто това ужасно прилича на нагласена среща с непозната, а ти знаеш как мразя такива неща.

— Защо да е среща с непозната? Защото не знае кой си ли? Пффф. Но дори и да беше среща с непозната — *което не е* — но ако беше, по-добре среща с непозната, отколкото никаква среща, нали? — Оливия замълча. — Кой знае, може би вие двамата ще откриете нещо, за което дори не сте и подозирали, че ви липсва. Искам да кажа, че ние вече знаем колко общи неща имате помежду си.

— Невероятно. Ти току-що скочи от среща с непозната на... какво? Нещо, което ми липсва с жена, която никога не съм виждал, така ли?

Оливия замълча за миг.

— Значи ще отхвърлиш тази възможност?

Гарет отдалечи слушалката от ухото си, колкото да каже на главната сестра, че веднага идва.

— Добре — каза той неохотно, след като сестрата се бе отдалечила достатъчно. — Ще ида. Но не разчитай, че ще излезе нещо от това. Отивам само от любопитство. Една среща и нищо повече.

— Както кажеш, Гарет.

— Добре. Стига да сме наясно по този въпрос. Сега кажи ми, знае ли Софи нещо за мен?

— Само онова, което съм казвала на Елън на работното си място, което не е много.

— Има ли нещо друго, което би могла да ми кажеш за нея?

Оливия се позамисли.

— Не се сецам за нищо, което вече да не знаеш. Но днес видях снимки.

— И?

Оливия изпръхтя:

— Ще трябва да почакаш и да я видиш сам. — Тя се поколеба. — Но... Гарет?

— Да.

— Не забравяй да потърсиш вътрешното съдържание.

Той знаеше какво означава това. Като дете, повдигнеше ли се въпрос за момичета, майката на Гарет никога не пропускаше възможността да му каже, че „истинските диаманти на женската раса често се крият зад несъвършена външност“. Самата Оливия също едва ли би могла да бъде описана като кралица на красотата, но Гарет беше съвсем сигурен, че тя се възприема като един от тези скрити диаманти.

— Не се тревожи — обеща ѝ той. — Ще се държа мило, независимо как изглежда.

Гарет знаеше какво ще последва след поредната ѝ пауза.

— Ти си добро момче, Гарет.

— Вече не съм момче, мамо.

— Знаеш какво искам да кажа.

— Хей, трябва да побързам. Можеш ли да ми пратиш по електронната поща подробностите за тази среща?

— Не. Срещата е в седем вечерта този петък. Можеш да запомниш това и без имейл. Но тъй като тя не иска да я взимаш от тях, трябва да ми кажеш къде искаш да се срещнете, за да съобщя на Елън.

— О! Ммм... ами има едно фантастично малко заведение на KFC, недалеч от...

— Гарет!

— Добре де. Какво ще кажеш за „Спейс Нийдъл“^[1]? Качвал съм се там само заради гледката, но чух, че и ресторантът е страхотен.

— Мисля, че това става. Ти запази места, а аз ще се обадя на Елън, че ще се срещнете със Софи в магазина за сувенири в седем часа.

Той си погледна часовника, отбелязвайки си наум, че поредният му пациент го чака вече пет минути.

— Как ще я позная?

Оливия се изкиска.

— Потърси скрит диамант, който е сам-самичък, и това вероятно ще е тя.

Гарет въздъхна тежко в слушалката.

— Само една среща — напомни ѝ той.

Майка му затвори телефона.

Петъкът дойде много по-бързо, отколкото му се искаше на Гарет Блек. Той даже един-два пъти си помисли да се обади на майка си и да ѝ каже, че е болен на легло, но се боеше, че тя ще изпрати някой от приятелите си детективи, за да установи истината, и после ще му се види тесен светът.

В шест и петнадесет той неохотно напусна кабинета си в Такома и в седем без пет откри свободно място за паркиране на няколко

пресечки от „Спейс Нийдъл“ на Четвърто авеню. След като мушна една новичка десетдоларова банкнота в апарата за паркиране, Гарет извървя останалата четвърт миля до най-известната забележителност на Сиатъл — „Спейс Нийдъл“, устремената към небето близо 200-метрова конструкция, построена като централна сграда за Световното изложение през 1962 г. и украсена на върха с нещо силно наподобяващо НЛО.

Когато отново погледна часовника си, преди да влезе в магазина за сувенири на приземното ниво, Гарет видя, че вече е закъснял с две минути. Вътре огледа набързо десетките хора, които се разхождаха наоколо и разглеждаха сувенирите, но малкото жени, които отговаряха на малко грозничкия облик, който си беше създал за нешлифования диамант, или вече бяха с някой мъж, или по тях висяха деца. Една от жените с малко момченце му се усмихна, след като го хвана, че я гледа, и той също ѝ се усмихна, а после тихичко се изкиска. Беше ухажвал жени с деца и преди и нямаше нищо против, но каква мисъл само — да идеш на първа среща с дете? Това не беше идеалната ситуация.

Продължавайки да търси Софи Джоунс, Гарет направи две пълни обиколки на магазина с форма на поничка, но така и не откри никого, който да отговаря на описанията. „Мразя срещите с непознати“, промърмори си той под носа.

Когато мина за трети път покрай южните асансьори, за да започне поредната обиколка, някой го докосна по рамото. След като се обърна надясно, Гарет се изправи лице в лице с една от най-поразителните жени, които бе виждал някога, макар че не я виждаше за пръв път. Вече я беше забелязал при предишните си обиколки, но веднага отместваше поглед, боейки се тя да не реши, че я зяпа. Беше приятно облечена с панталони и пуловер с V-образно деколте. Русата ѝ коса падаше малко под раменете на тежки къдрици, устните и бузите ѝ с трапчинки оформяха много сладка усмивка, а яркосините ѝ очи също искряха от смях.

— Изглеждате изгубен — каза му тя.

— О — заекна той, — не. Аз просто... Търся някого. Всъщност трябваше да се срещна с едно момиче... дама... жена.

„Какъв съм идиот“, помисли си той. Усмивката ѝ стана още по-широка.

— Мога ли да ви помогна?

„Да“, помисли си той.

— Не. Добре съм. Сигурен съм, че ще дойде рано или късно. Да се надяваме, че ще е по-рано, защото имаме резервация за вечеря.

— Как изглежда тя? — попита момичето с усмивка.

— Добър въпрос. Но аз нямам добър отговор. Това е нещо като среща с непозната, колкото и патетично да звучи.

Тя кимна.

— Наистина звучи патетично.

— Още по-патетичен е фактът, че точно майка ми ме нахисна в тази ситуация.

— Ау!

— Знам.

Стройната блондинка посочи една яка жена с рошава кестенява коса, която току-що влезе през главния вход.

— Изглежда приятна. Може би е тя?

Гарет сви рамене.

— Може би.

— Ами защо не ѝ се представите?

Той отново сви рамене, после отиде при жената и я попита дали не се казва Софи Джоунс. Тя отметна коса встрани, направи крачка към него, постави ръка на рамото му и каза, че стига той да поиска, може да бъде и Софи Джоунс. Приемайки това за „не“, той се върна при блондинката, която полагаше сериозни усилия да не се разсмее.

— Не е ли тя? — попита.

— Боя се, че не.

Жената прехапа долната си устна и нави една къдрица на пръста си.

— Имам страхотна идея — каза тя след няколко секунди. — Защо не идете на главна информация и не помолите да я извикат по микрофона? Това ще спести и на двама ви усилия да се търсите.

Той погледна часовника си и кимна:

— Ще икономисам и време. Благодаря.

Главна информация беше съвсем наблизо, до асансьорите. Жената последва Гарет до гишетото.

— Можете ли да повикате някого по микрофона? — попита той младата дама, застанала зад гишетото.

— Разбира се. Някой се е изгубил? — попита тя. — Надявам се, това не са децата ви.

Тя премести поглед от Гарет към жената, която стоеше до него.

— О... не... ние не сме — запелтечи отново Гарет, хвърляйки поглед на блондинката. — Търся някого. Тя просто ми помага.

— Окей — каза жената на гишето. — Кое е името?

— Софи Джоунс.

— Благодаря. Момент, моля.

Младата жена оправи елека си с избродираната емблема на „Спейс Нийдъл“ и се наведе към малък микрофон зад гишето, после натисна едно копче в основата на стойката на микрофона.

— Софи Джоунс на главна информация. Софи Джоунс на главна информация, моля. Вашите хора ви чакат.

Хората в магазина вдигнаха глави да чуят какво обявяват. После всеки продължи със заниманията си.

Блондинката до Гарет я напушваше смях. После напушването бързо премина в кикот, който на свой ред еволюира в приглушено хилене и бързо ескалира в неприкрит смях. Тя се хвана за корема с едната ръка и избърса една сълза с другата.

Жената от информацията и Гарет я гледаха втрещено.

— Толкова... съжалявам! — успя да изрече тя между пристъпите смях. После протегна ръка — Аз съм... Софи Джоунс. Ченето на Гарет увисна, докато се ръкуваха.

— Но ние... искам да кажа... вие сте Софи?

Тя изобщо не приличаше на нешлифования диамант, който той си представяше. Беше много по-хубава. Тя кимна, като все още се кискаше.

— Предположих, че това сте вие... или че вие сте той... още когато ви докоснах по рамото. Но вие така и не казахте кого търсите, така че просто се включих в играта. — Тя отново избърса очи. — Наистина съжалявам. Но ви благодаря за това. Имах нужда да се посмея.

— Радвам се, че можах да ви услужа — отвърна Гарет, все още зашеметен, че имаше среща с тази жена.

Той се сети отново за съвета на майка си, че трябва да се опита да потърси вътрешното ѝ съдържание и внезапно това му се стори

съвсем на място. Твърде лесно би било при привлекателната външност на Софи човек да се подведе само по външния вид.

Тъй като и без това закъсняваха, Софи и Гарет хванаха още следващия асансьор за ресторанта на „Спейс Нийдъл“, сто и петдесет метра по-нагоре, точно под терасата за наблюдение. Щом слязоха от асансьора, те последваха сервитьор на име Андре.

— Внимавайте — каза Андре, когато влязоха в салона за вечеря. — Подът се движи.

Той ги преведе през половината ресторант с форма на буквата О до черна гранитна маса край външния прозорец на „Спейс Нийдъл“. Докато вървяха, Андре обясняваше, че за разлика от останалите части на небостъргача, ресторантът непрекъснато се върти и прави пълен кръг на всеки час, така че клиентите да могат да се насладят на 360-градусовата гледка към околния пейзаж. След още няколко факта и цифри за историята и целта на сградата, Андре връчи на всеки от тях по едно меню. Препоръча им да опитат съомгата от Аляска и кюфтетата от раци от Дънгенес на северозападното тихоокеанско крайбрежие, а след това ги остави да си избират питиета.

След като дадоха поръчките си — никой от двамата не избра съомга или кюфтета от раци — Софи извади от чантата си химикалка и написа нещо на едно розово пакетче с подсладител „Суит’н Лоу“, което взе от малка кошничка в средата на масата. Когато свърши да пише, тя остави пакетчето на прозоречния перваз до масата.

— Защо го правиш? — попита я Гарет.

— Сувенир — отвърна му тя. — Това тук е нещо като традиция. Написах имената ни и датата на пликчето, плюс откъде сме. Всички в ресторанта ще го видят на прозореца, докато минава край тях, някои ще добавят своите имена за забавление. Трети пък могат дори да ни напишат нещо. Така че когато направим пълен кръг, ще имам малък спомен за посещението ни — тя помълча. — Искаш ли и ти един?

— Разбира се, само не розов. Едно бяло пакетче със захар ще свърши работа.

Софи надраска нещо на едно пакетче със захар и го остави на прозоречния перваз. Със скоростта, с която се въртяха, пакетчето с подсладителя вече се беше отдалечило на три метра.

— Готово. След години ще си имаш нещо сладко, с което да ме споменаваш.

Тя прибра една кърпа зад ухото си, после разгъна салфетката си на скута.

— След като обявих името ти по микрофона, не мисля, че скоро ще те забравя.

Софи прехапа устна и се усмихна.

— Наистина съжалявам — каза. — Виж какво. Защо не започнем с едно по-основно запознанство? Май долу пропуснахме формалностите, защото бързахме.

— Кои формалности по-точно?

— Ами, нали знаеш. Здравей, казвам се Софи. Приятно ми е да се запознаем. Такива неща.

— Окей.

— Така ли? Добре.

Гарет почака, но тя просто го гледаше и се усмихваше.

— О, искаш аз да започна? — попита той.

— Би било джентълменско — смигна му тя.

Усмихвайки се глупаво, той отговори:

— Мислех си, че първо дамте. Но, окей — той се прокашля. — Здравей, казвам се Гарет. Ммм... Гарет Блек. И ми е приятно да се запознаем.

— Браво. Сега е мой ред. Здравей, аз съм Софи Джоунс. Може би си чувал за мен и преди. Обявиха името ми по високоговорителя, така че сигурно ти звучи познато.

Гарет поклати глава и се засмя.

— Много смешно. Кажи ми, Софи Джоунс, как ти и аз се оказахме на тази среща тази вечер? Дали това е повече дело на моята майка или пък на твоята?

Софи смръщи чело и усмивката ѝ леко помръкна. Отпи вода, преди да отговори.

— Мисля, че двете са съучастнички в това престъпление. Ако не работеха в полицейски участък, би трябвало да ги арестуваме. Обаче...

— Обаче?

— Нищо. Просто... Ами тя всъщност не ми е майка. Елън е приемната ми майка.

„Браво бе, идиот“, каза си той.

— О? Откога я познаваш?

— От деветгодишна.

Гарет се позамисли какво да ѝ каже в момента. Рязката смяна на темата можеше да се изтълкува като безтактност, помисли си той, но да се рови в миналото ѝ от самото начало криеше същия риск.

— Знам, че едва ли това спада към въпросите за запознанство, които имаш предвид, но... имаш ли нещо против да попитам как си попаднала в приемно семейство?

Софи отново отпи вода.

— Директният отговор на този въпрос е „Родителите ми починаха“.

— Съжалявам. Трябва да ти е било много тежко. И аз изгубих баща си, когато бях на дванадесет години. Родителите ми са се развели още като съм бил бебе, така че не бях чак толкова близък с него и все пак ми беше тежко.

Софи се отпусна и изведнъж почувства като че ли има съюзник. Затова позволи на ведрата си усмивка да се завърне.

— Хайде да не мислим за миналото. Би трябвало да има и по-приятни неща за обсъждане от това, нали?

— Добре — кимна той.

Не след дълго се появи и Андре с първото ястие — доматена супа с поднос с различни видове хляб и сирена. Докато се хранеха, Гарет научи цялата типична първоначална информация за тази разкошна жена, седнала срещу него. Като например къде е завършила гимназия, какво е учила в колежа и какво работи, за да се издържа.

— Майсторка на шоколадови изделия? — каза той, когато тя му обясни за магазина си. — Почти не мога да го изрека и си признавам честно, че не съм срещал нито една такава досега.

— Ще ми се да кажа, че и аз не съм срещала нито един доктор досега — подразни го тя. — Но ортопед? Често казано, какви ли проблеми трябва да имат хората с краката, за да им трябват отделни специалисти за това?

Той се засмя на сарказма ѝ.

— Ще се изненадаш от броя на проблемите. Почакай само да ти паднат сводовете и виж дали няма да хукнеш към най-близкия ортопед.

Сервитьорът се приближи.

— Още вода? — попита и започна да пълни чашата на Софи, без да дочака отговора ѝ. — А вие, сър?

Той кимна.

Докато Андре разчистваше част от съдовете, Гарет си погледна часовника. Според пресмятанията му, вече бяха преполовили времето на срещата им и той откри, че е разочарован, че тази среща със Софи Джоунс постепенно приближава към своя край.

— Ще ми послужиш ли с химикалката си? — попита той Софи.

Тя го погледна въпросително, но я подаде през масата. Той взе още едно пакетче захар и бързо написа няколко думи върху него.

— Веднага се връщам — каза, после стана и прекоси половината ресторант и остави пакетчето на перваза до една празна маса.

— За какво беше всичко това? — попита го тя, когато се върна.

— Още един сувенир — отвърна той. — Искях да съм сигурен, че ще стигне до нас, преди да си тръгнем, затова му дадох начален старт.

Тя отново го погледна учудено, но очите ѝ неусетно се отклониха към трапчинките, които се появиха на лицето му, когато се усмихна.

— Разбирам.

След няколко минути, докато ядяха ордъврите си, пакетчето с подсладителя на Софи отново се появи и след малко стигна до масата им.

— Четири имена — каза тя гордо, след като го взе. — Две от Спокейн, едно от Портланд и едно чак от Кънектикът — тя обърна пакетчето. — О, има и послание на гърба! „Захаринът причинява рак!“

И двамата се засмяха.

— Не съм сигурен, че е доказано — подметна Гарет, — но въпреки това е смешно.

Не след дълго пристигна и първото пакетче със захар на Гарет. Той предостави на Софи честта да прочете написаното на него, след като тя беше тази, която го беше оставила на перваза.

— Каква досада — каза тя, преструвайки се на огорчена. — Имаш повече подписи от мен. Два от Спокейн, предполагам, че са същите като на моето пакетче. После едно от Сиатъл и три от Калифорния.

— А послания?

Софи обърна пакетчето и избухна в смях.

— Какво? Не ми казвай, че някой смята и захарта за канцерогенна.

Светлината в ресторанта беше приглушена, но Гарет можеше да се закълне, че Софи се изчерви.

— Не — каза тя, потискайки смеха си. Поспря да го прочете още веднъж наум, после стисна пакетчето в ръка. — Наистина ли искаш да го чуеш?

— Разбира се. Обичам закачките.

— Добре, тогава. Пише: „Хей, Русокоске, зарежи този смотаняк. Имаме свободно място на нашата маса“. И е подписано от „Родни и приятели“.

— Не пише точно това, нали? — попита Гарет, внезапно сбърчил чело.

Софи отново се заля от смях, докато му протягаше пакетчето. След това погледна над рамото на Гарет и махна учтиво.

Гарет усети как пламва, още щом прочете кратката бележчица. Когато се завъртя рязко, за да види на кого махаше Софи, лицето му се изчерви още повече, след като съзря виновниците — трима мъже на по петдесет години, — които направо се заливаха от смях. На единия от тях, вероятно Родни, чак му течаха сълзи. И тримата махаха и сочеха Гарет, като продължаваха да се смеят.

— Съжалявам — каза Софи, продължавайки опитите да потисне смеха си. — Като се има предвид как стоят нещата, не съм съгласна с оценката им. Наистина не ми правиш впечатление на смотаняк.

Гарет знаеше, че страните му все още бяха червени, но се опита да не мисли за това.

— Хей, не избързвай толкова с преценките — пошегува се той. — Помисли малко. Нима човек, на когото майка му урежда среща с непозната, не е *смотаняк*!

Софи наклони глава и се заигра с дълъг кичур от косата си. Не сваляше поглед от неговия.

— Добър довод. Бие го само например среща, уредена от приемната ти майка.

Тя се усмихна топло, а после насочи вниманието си към храната в чинията.

Второто пакетче със захар на Гарет стигна до тях точно когато привършваха десерта си. И двамата виждаха от местата си, че цялото беше изписано, а Гарет знаеше, че беше драснал само няколко неща.

— Ще го вземеш ли? — попита Софи. — Или да закръгля до три?

— Давай. Но искам да те предупредя, че то се различава малко от другите.

Тя не продума нищо, само му хвърли странен, многозначителен поглед.

„Нищо няма да стане“, помисли си Гарет.

Софи взе пликчето и го задържа в дланта си като че ли цяла вечност, докато изчете и двете страни, въпреки че в действителност едва ли това ѝ отне повече от десет секунди. Най-сетне се обади:

— Разбирам, че планираш среща с някого?

Той се засмя:

— Всъщност, да.

Тя повдигна вежди:

— Някой специален човек?

Гарет са замисли за миг върху съвета на Оливия.

— Истински диамант, доколкото мога да кажа.

— Ау. Звучи страхотно. Покани ли я вече?

— Не, не съм стигнал дотам.

Софи се усмихваше, което окуражи Гарет.

— Значи това малко проучване върху пакетчето захар е предназначено да ти помогне при планирането на следващата среща с този „специален диамант“? Така ли е?

— Това беше идеята в общи линии, да. Има ли някакви добри предложения?

Тя се разсмя:

— Да ти прочета ли какво пише?

Той също ѝ се усмихна и кимна:

— Да, моля те.

Софи прибра поредния кичур зад ухото си, а после прочете въпроса, който Гарет беше написал отгоре на пакетчето захар — „Идеи за втора среща?“. Тя го погледна:

— Само за твоя информация, няколко отговора... предполагам, че са от Родни и компания... са доста грубички. Да ги пропусна ли? Сигурна съм, че специалният ти човек тъй или иначе няма да се съгласи на тях.

— Разбира се, отсей глупостите.

— Страхотно — каза тя и зачете отново: — „Идеи за втора среща?“ — Помълча малко, прокашля се. — Цитирам: „Трите Б — боулинг, бар, бира“.

— Това също би могъл да бъде Родни — вметна Гарет.

Тя се изкиска:

— Без съмнение. Следващото: „Вечеря на корабче по Пюджет Саунд“. Звучи добре. „Отборна игра с инфрачервен лазер“. Хмммм. Предполагам, че предложението е от някой тийнейджър. Следващото е написано много дребничко, но ми се струва, че пише „Вечеря и кино“. Съвсем прекаляват, ако ме питаш. Следващото ме срази: „Среща с родителите!“ Страхотно! — Тя обърна пакетчето от другата страна. — „Екскурзия из планината Рение.“ Майчице, не и в този сезон. „Гореща вана“ — не и на втората среща. И последно: „Заведи я цяла вечер да гледате звездите“. Сигурна съм, че това го е писала жена.

Софи вдигна поглед от пакетчето в ръката ѝ и се усмихна.

— Защо трябва да е жена?

— Защото е единственото донякъде романтично предложение.

— А, значи романтиката е важна?

— Романтиката е *всичко*. Ловя се на бас, че приятелката ти би искала мъж, който да е нежен и деликатен и да не подминава важните дреболии. Един наистина романтичен мъж би трябвало да е готов да направи всичко, за да спечели сърцето на дамата.

— О? И после какво? Двамата да поемат към залеза, яхнали по един кон?

Тя отпусна брадичка и се засмя:

— Нещо такова.

— Романтиката ме плаши — изкоментира той, все още с широката си усмивка с трапчинките. — Значи, ако трябва да избира нещо от този списък за следващата си среща, ти определено ще заложиш на гледането на звездите?

— Определено — смигна му тя.

После се появи Андре с кредитната карта на Гарет и сметката и им благодари за посещението. Тъй като не си тръгна, Софи и Гарет схванаха, че им е време да си вървят. Андре ги заведе до асансьора и след още четиридесет и три секунди те се приземиха на планетата Земя.

— Софи — каза Гарет, преди да стигнат до главния изход на магазина за сувенири. — Искам да се извиня, че не съм планирал нищо повече за тази вечер, освен вечеря. Стори ми се, че това беше най-безопасно при среща с непозната.

— Беше страхотно — каза тя и прозвуча искрено. — Ще ми съобщиш ли как е минала втората ти среща със специалния ти човек?

— Ще се радвам да го направя. Как да се свържа с теб?

В очите ѝ пламнаха весели пламъчета, докато измъкваше още едно розово пакетче с подсладител, на което вече беше написала името, адреса и телефона си.

— За теб — Гарет не беше сигурен кога бе успяла да напише цялата тази информация, без той да забележи, но очевидно го бе направила преднамерено. — Та кога казваш, че ще идеш на онази среща?

Гарет усети как сърцето му заблъска в гърдите.

— Утре вечер — каза той нервно. — Ако е свободна.

Софи се усмихна дяволито.

— Ако е такъв диамант, какъвто твърдиш, сигурна съм, че ще е свободна. — Поколеба се за кратко. — Обзалагам се, че ще е свободна в седем и половина.

И като бръкна отново в чантата си, Софи намери пакетчето със захар с предложенията за втората среща и му го подаде. Постави го така в ръката му, че ръцете им се докоснаха за кратко. Сърцето му заблъска по-силно.

— Благодаря — каза той, твърде нервен, за да измисли нещо по-интелигентно.

— Лека нощ, Гарет — каза Софи мило, като едновременно хапеше устната си и се усмихваше.

Когато се обърна и тръгна, Гарет хвърли бърз поглед на думите върху пакетчето със захар, което му беше връчила. Обърна го, като изчете бързо текста и от двете страни. А после сърцето му наистина заблъска в гърдите.

— Софи! — извика той, но вратата вече се бе затворила зад нея. Той изтича до изхода и излезе навън. — Софи! — извика отново.

Тя се обърна и му се усмихна, като че ли знаеше какво щеше да каже.

— Тук не пише „Да гледате звездите“.

С дяволита усмивка Софи се приближи до него.

— Така ли? — взе пликчето от ръката му, написа нещо върху него с химикалката си, а после отново го сложи в дланта му. — Е, сега вече пише. Лека нощ, Гарет Блек — смигна му тя.

— Лека нощ, Софи Джоунс.

---

[1] „Спейс Нийдъл“ — кула в центъра на Сиатъл, висока 184 м, символ на града — Б.пр. ↑

ГЛАВА 8

*Довери се на интуицията си. Рано или
късно ще се окаже права.*

На другия ден за Гарет не беше трудно да открие къщата на Софи в Гиг Харбър. Градчето беше малко, а тя живееше на главната улица, която следваше крайбрежната извивка на пристанището. Къщата беше малко двуетажно бунгало, построено през четиридесетте години на двадесети век, но сиво-синята облицовка и керемидите на покрива бяха на не повече от десет години, докато белите акценти около прозорците и стрехите му придаваха донякъде класически чар. Гарет пристигна точно в седем и тридесет, облечен с леко спортно палто и панталони.

Софи го посрещна на вратата, екипирана с дебело зимно яке, вълнен шал и ръкавици с един пръст. За миг и двамата оглеждаха взаимно облеклото си.

— Облякла си се топло — каза Гарет усмихнато. — Тъ... изглеждаш страхотно. *И топло облечена.*

— Въздухът навън реже, а аз реших, че може би ще прекараме известно време навън. Такъв ли е случаят?

Гарет се засмя и извади пакетче със захар от джоба си.

— Всъщност прегледах идеите за втора среща — каза той жизнерадостно, държейки пакетчето — и макар че ми харесва идеята да гледам звездите, боя се, че тази вечер е твърде облачно за това. Затова избрах следващата най-подходяща опция.

— Която е?

— Трите Б-та! Боулинг, бар и бира.

Лицето ѝ помръкна.

— Шегуваш се, нали?

— Да — отвърна ѝ той сияещ. — Всъщност не си падам много по баровете и бирата, а още по-малко по боулинга. Но навън наистина

е твърде облачно за гледане на звездите, затова съм измислил нещо друго.

Тя му отправи щедра усмивка.

— Разбирам. А аз ще науча ли какво си измислил? Не си падам много по изненадите.

Гарет потри замислено брадичката си.

— Ами мога да ти кажа, че наистина ще има вечеря. А също така и някакво занимание. Но какво точно, ще трябва да почакаш и да видиш сама.

Тя сбърчи чело, но той видя, че му се усмихва с очи.

— Добре. Но поне ми кажи дали не съм се навлякла много. Той я огледа още веднъж от главата до петите.

— Може би можеш да хвърлиш някой и друг кат, но само по собствено желание.

Софи реши да замени якето и шала с едно три четвърти палто, но остави ръкавиците за всеки случай. След няколко минути те вече пътуваха по междущатската магистрала, обратно по Нероуз Бридж към Такома, а след още няколко минути поеа по 1–5 на север към Сиатъл. През целия път Софи не се отказа от опитите си да измъкне от него някаква информация за това къде отиват, но Гарет все избягваше отговорите.

— Добре, предавам се — каза той след третия ѝ опит. — Не исках да развалям изненадата, но отиваме в центъра на Сиатъл за хотдог и отборни игри.

Тя знаеше, че блъфира.

При следващия ѝ опит той ѝ каза, че отиват на вечеря и кино. А след това обясни, че ще вечерят на корабче.

— Наистина ли? — попита тя възбудено.

— Не — отвърна той бодро. — И това не. Съжалявам.

След като поеа по отклонението на север от центъра на града, Гарет намали скоростта, извади плътна черна маска за сън от жабката и я връчи на Софи, докато продължаваше да шофира.

— Ще се уплашиш ли много, ако те помоля да я сложиш? — попита той. — Ако видиш къде отиваме, ще се развали изненадата.

Тя го погледна скептично.

— Всъщност ще се уплаша. Мисля, че ще припадна.

Гарет се усмихна игриво.

— Не ми ли се доверяваш?

— Доверието не е една от силните ми страни. И почти не те познавам. Освен това, веднъж вече се срещнахме на сляпо и това ми беше достатъчно, благодаря много.

Той продължи да се усмихва, докато бъркаше във вътрешния джоб на самото си, откъдето извади мобилния си телефон, после потърси някакъв номер и го набра.

— Не мога да очаквам от теб да сложиш маската, без да се увериш, че си в безопасност — каза той, като връчи телефона на Софи.
— Ето. Говори.

Тя го погледна, като че ли беше луд.

— Какво?

— Просто кажи ало — прошепна той. — Тъъ... ало?

— Софи, ти ли си?

— Елън? — Софи хвърли на Гарет още един въпросителен поглед. — Какво става?

— О, не се тревожи, Бонбонче. Майката на Гарет му даде моя номер и ние говорихме преди малко. Изглежда много приятен, между другото. Толкова ли е сладък, колкото звучи по телефона?

Бонбонче беше прякорът, който Елън бе дала на Софи заради страстта ѝ към сладкото. Не можеше винаги да си позволи да купува сладкиши на момичетата, когато бяха малки, но това не спираше Софи като дете всеки път да си поиска, когато ги видеше на някоя витрина. Прякорът ѝ се лепна официално, когато навлезе в пубертета и прехласването ѝ премина от ядене на сладкиши към правене на сладкиши. Докато завърши гимназия и отиде в колеж, тя вече имаше цял-цял куп рецепти на измислени от нея самата уникални сладкиши, които използва по-късно, за да отвори „Шокола дьо Соф“.

Софи млъкна и отново погледна Гарет с надеждата да не е чул последния въпрос.

— Може би.

— Хубаво! Нямам търпение да се запозная с него. Във всеки случай той каза, че ще се обади може би по това време. Бъди спокойна, знам точно къде отивате и няма за какво да се тревожиш. Окей? Просто се забавлявай.

— А маската за сън? Знаеш ли за нея?

— Да, мадам. Сложи я. Неизвестното може да бъде и приключение.

Софи отново замълча за миг.

— Благодаря ти, Ел — тя приключи разговора и насочи вниманието си отново към Гарет.

— Не отиваме на някое страшно място, нали?

— Довери ми се — каза ѝ той успокояващо.

Софи въздъхна, сложи си неохотно маската и я закопча отзад с велкрото.

— Виждаш ли нещо?

— Нищичко.

— Чудесно.

Бяха на няколко минути път от целта, но Гарет повъртя още пет минути, за да я обърка окончателно. Софи го попита може ли да свали маската.

— Не още — отвърна той. — Сега малко ще повървим и стигаме.

Гарет заобиколи от другата страна, за да помогне на Софи да излезе, после я хвана за ръка и я насочи към близката сграда.

— Къде сме? — не спираше да пита тя, след като влязоха. — Имам чувството, че сме съвсем сами.

Гарет не ѝ подсказа нищо, докато вървяха през сградата. Качиха се по някакви стълби, после по дълъг коридор и минаха през няколко двойни врати.

Най-сетне той ѝ каза, че може внимателно да седне. Помогна ѝ да се отпусне на земята върху едно голямо одеяло. Тя опипа края на одеялото, отбелязвайки си загрижено, че е постлано върху бетонен под. Най-обезпокоителна за нея обаче беше абсолютната липса на звук. Около тях определено нямаше други хора и тя се почувства разколебана дали маската и тайнствеността бяха чак толкова добра идея, независимо какво смяташе Елън по въпроса.

Гарет забеляза гънките на тревога около устата ѝ.

— Готова ли си да свалиш маската? — попита той и седна до нея.

— И още как.

— Добре, тогава. Свали я.

Софи внимателно протегна ръка и разкопча закопчалката от велкро на ластика, обхващащ главата ѝ. Присви очи, за да свикне със светлината, която очакваше да види.

Само че... продължаваше да е тъмно.

Тя огледа непознатото празно помещение. То като че ли имаше само една непрекъсната стена, която ги заобикаляше като купол, извивайки се нагоре към центъра на помещението. Пред нея на земята бяха сложени две празни чинии до няколко кутии с готова храна.

— Давай, Ванс — извика Гарет, извивайки глава към вратата. След няколко секунди светлината стана още по-приглушена. Софи разглеждаше лицето на Гарет, докато в стаята притъмняваше. Той я гледаше с момчешко задоволство. Когато всичко наоколо им бе погълнато от почти абсолютен мрак, по куполообразните стени заблещукаха слаби светлини. Софи въртеше глава във всички посоки и наблюдаваше смаяно появата на хиляди малки искрици. А после разбра.

— Звезди! — възкликна тя. — О, божичко! Не съм идвала в Планетариума от посещението ни в пети клас! Как уреди това?

— Познавам един човек — отвърна той с усмивка. — Ванс ми е пациент и завежда „Пасифик Сайънс Сентър“. Обадих му се снощи и той каза, че може да ни предостави цялата зала.

— Невероятно е — каза Софи, поглъщайки с очи красотата около тях.

— Радвам се, че ти харесва.

Софи се размърда върху бетона.

— Струва ми, че тук имаше столове.

— Да, съжалявам за това. Преустройват нещо и заменят старите столове с нещо по-удобно.

— Е, столове или не, невероятно е. Не мога да повярвам! — Тя отново отпрати поглед към все по-ясно изпъкващите съзвездия. — Много ти благодаря за това.

Гарет се усмихна в тъмнината.

Прекараха останала част от вечерта, занимавайки се точно с онова, което бе пожелала Софи — да гледат звездите. Гарет се надяваше, че сцената ѝ се е сторила романтична; струваше му се, че е така, но беше твърде тъмно, за да разгадае изражението ѝ както трябва. Докато гледаха Вселената, която се ширеше пред тях, доста си поприказваха, като от време на време лапваха по някоя хапка от тайванския ориз с кокосови стърготини с помощта на две малки фенерчета, които Гарет беше донесъл, за да виждат какво ядат. Е, не

беше като романтична вечеря на свещи, но беше възможно най-близкото подобие на свещи, разрешено от пожарната безопасност.

По време на разговора Гарет научи, че Софи има специална слабост към астрономията. Даже беше изкарала няколко свободно избираеми курса по астрономия в колежа и можеше лесно да назове и посочи 12-те зодиакални съзвездия на Западния свят, наред с редица по-неизвестни съзвездия от азиатски произход. Когато Гарет я попита какво точно харесва най-много у звездите, отговорът ѝ го заинтригува.

Легнала по гръб върху твърдия бетонен под, тя бе вперила очи в примигващите светлини над главата ѝ.

— Да гледаш звездите е като да надникнеш в историята — каза тя замечтано. — Някои от тях, които виждаме в небето са на милиони светлинни години от нас. Например галактиката Андромеда е на разстояние два и половина милиона светлинни години от Земята, а тя все пак се намира относително близко — тя взе ръката му в своята и посочи някакво слабо размазано петно, оформящо една от точките в съзвездието на Андромеда. — Така че онова, което виждаме... е, ако гледаме истинското съзвездие отвън... е буквално на милиони години. Ние живеем в настоящето, но по много реален начин надничаме в миналото. — Тя замълча, поглеждайки към Гарет с ъгълчето на окото си. — Всичко във Вселената има минало, но звездите не се опитват да го скрият. Светят за всички да ги видят.

Гарет разглеждаше онези части от лицето на Софи, които бяха осветени от изкуствената светлина на звездите.

— Андромеда. Името е гръцко, нали?

— Точно така. Тя била принцеса в митологичното кралство на Етиопия. Но също така я наричали Прикованата дама.

— Така ли? И към какво била прикована?

Очите на Софи срещнаха за кратко тези на Гарет, преди да отговори.

— Към миналото.

Макар че Софи почти веднага отмести очи, Гарет не можеше да престане да я гледа. Всичко в нея го пленяваше. Леката промяна в гласа ѝ, когато заговори за Андромеда, го накара да се почуди дали пък тя не виждаше себе си като една съвременна Прикована дама, привързана към някакво скрито минало. „Или може би повече като

звезда и по-малко като гръцка принцеса — каза си той. — Може би, за да я разбереш в настоящето, трябва да знаеш миналото ѝ?“

Но ако беше звезда — а по начина, по който Софи засияваше, когато се усмихнеше, Гарет знаеше, че е, — значи беше съвсем очевидно, че те имаха общо едно много важно нещо — *минало, което с течение на времето щеше да се разкрие.*

Не го беше грижа. Докато разглеждаше профила ѝ, Гарет искаше да научи колкото се може повече за тази жена. Искаше да използва всяка възможност да се среща с нея в настоящето, с надежда да надникне в миналото, като същевременно се постарее да стане и част от нейното бъдеще.

ГЛАВА 9

Не се забърквайте с безнадежден романтик. Романтиката свършва и остава единствено безнадеждността.

За Гарет срещата с непозната във въртящия се ресторант на „Спейс Нийдъл“ и вечерта, прекарана в наблюдаване на изкуствените звезди от одеялото на бетонния под в Планетариума, бяха повече от достатъчни, за да разбере, че първоначалният му план да се срещне със Софи само веднъж бе доста късоглед. Любопитството бе отстъпило място на увлечението и сега той искаше да прекарва с нея колкото се може повече време. Чувстваше се леко глупаво, че ѝ беше позволил така да го обсеби, но десет минути след като остави Софи пред дома ѝ след втората им среща, реши, че е време да я покани да излязат отново. Спря на един празен паркинг и извади мобилния си телефон. Софи му беше споменала преди това, че много успешно общува с Евлин с помощта на електронни съобщения, затова ѝ изпрати кратко съобщение хей така, за развлечение. Докато натискаше бутоните на малката клавиатура, му хрумна, че не беше канил никого така писмено от времето, когато остави бележка на чина на едно момиче в пети клас, в която то трябваше да огради с кръгче „да“ или „не“ в отговор на предложението му да се разходят с велосипеди след училище.

Докато натискаше „Изпрати“, реши, че писмената покана му харесва много повече, защото не трябваше да седи в стаята и да наблюдава реакцията ѝ, когато получи съобщението.

„Свободна ли си утре?“, написа той.

След тридесет секунди пристигна отговорът, който го разсмя.

Безплатна ли? Не, не съм безплатна^[1]. Нито съм евтина.

Ха! Мога ли да те видя пак? Вечеря в 7???

Съжалявам. Трябва да работя. Моят помощник е извън града.

Нещо против да се отбия в магазина ти тогава?

Гарет очакваше бърз отговор, но Софи му върна съобщението едва след няколко минути и резкият ѝ отговор го свари неподготвен.

Да... имам против.

Надявайки се, че се шегува, Гарет бързо изпрати друг кратък текст:

Значи отговорът е твърдо не???

Да... съжалявам.

Гарет седеше в колата си и гледаше втрещено думите, като внезапно се почувства както едно време в пети клас, когато онова момиченце бе заградило „не“ с дебел червен флумастер, а после бе пуснало бележката през цялата класна стая, за да я прочетат всички.

Стомахът му се сви на топка. Толкова беше сигурен, че на Софи ѝ е било приятно по време на двете им срещи, че просто не му се вярваше, че тя не иска да го види отново. „Какво пък — помисли си той, — не съм специалист по жените. Може би просто е била любезна.“ След петминутна вътрешна борба да изпрати ли ново съобщение, Гарет реши да се откаже. Освободи скоростта, излезе на пътя и се прибра у дома.

Час по-късно, легнала на леглото си, Софи препрочиташе последното съобщение, което бе изпратила на Гарет. „Да... съжалявам.“ Щеше ѝ се да беше се изразила някак по-деликатно. Не че не искаше да го види отново; просто не искаше да се виждат толкова скоро. Софи и преди беше имала връзки, които бързо бяха набирали скорост, но пък и бяха приключвали също толкова бързо, а точно това ѝ се искаше да избегне с Гарет, ако изобщо беше възможно.

През следващите тридесет минути Софи остана просната на леглото, с телефон в ръка, в очакване, че Гарет ще ѝ изпрати друго съобщение, но нищо не идваше. След още половин час тя се разтревожи, че той може изобщо да не я покани повече, предаде се и изфабрикува свое послание:

Хей, Гарет! Къде изчезна?

Тъй като и Гарет седеше до телефона си, отговорът му пристигна почти веднага.

Седя си тук и се опитвам да разбера къде сгрехих.

Тоооолкова съжалявам! Понякога съм непохватна. Но и аз искам да те видя. МОЛЯ ТЕ, ела утре в магазина. Ще ми помогнеш да правя фъдж!!!

Защо си промени мнението?

Просто ела в магазина след работа... Ще ти обясня.

Добре. Но само защото си падам страхотно по фъджа.

Идеално! Лека нощ!

През целия следващ ден Гарет размишляваше нервно какво ли щеше да му каже Софи за онова свое „не“, но когато вечерта се появи в „Шокола дьо Соф“, бързо разбра, че тревогите му са неоснователни. Още щом мина през вратата, Софи се приближи усмихната към него и топло го прегърна, а после го настани на едно от високите столчета до прозореца.

— Всички клиенти ли получават прегръдка? — попита той лукаво. — Ще трябва да идвам тук по-често.

— Затова ми върви бизнеса — изстреля му тя в отговор през смях.

После седна на празното столче до него и стана по-сериозна.

— Виж, за снощи. Беше просто от нерви — каза тя. — Нямам много опит с...

После забеляза върху престилката си капка засъхнал шоколад и я зачегърта с нокът.

— Със? — подкани я той, после търпеливо зачака тя да продължи.

Софи продължи да чегърта, докато не махна петното, и едва тогава вдигна очи към него, забелязвайки в същото време, че очите на Гарет бяха същият кафяв оттенък като цвета на тъмния шоколад. Имаше няколко правилни начина да завърши изречението, но не беше сигурна кой от тях искаше да сподели с мъжа, когото току-що беше прегърнала. „С общуването с красиви мъже? С разкриване на сърцето си? Взаимно споделяне на чувствата? С обвързването? С връзките изобщо?“

— С доверието — каза тя най-сетне.

Той я погледна странно.

— Нямах ми доверие?

Тя се изкиска тихичко, като го потупа по коляното под масата.

— Не, ти имаш вид на човек, който заслужава пълно доверие. На себе си нямам доверие. Имам лошия навик да провалям връзките си, затова когато ми каза, че искаш да ме видиш толкова скоро, аз малко се изнервих, това е всичко. Предполагам, че нямам доверие на самата себе си, че няма да оплескам нещата. Разбираш ли ме?

— Мисля, че да.

Софи хвана кичур коса и го прибра зад ухото си.

— Звучи иронично, ако се замислиш. От страх да не прогоня мъжете, аз все пак ги прогонвам.

Гарет също се изкиска лекичко.

— Хайде стига. Мъжете трябва да са луди, ако се оставят да ги прогониш.

Софи харесваше звука на неговия глас. Звучеше спокойно и уверено и странно успокояващо. Харесваше и това как на страните му се появяваха трапчинки, когато едновременно се смееше и говореше.

— Същото каза и последният мъж, който дойде в магазина да ми помага да правя фъдж, и знаеш ли къде е сега? — загледа се в лицето му, за да разбере има ли отговор на въпроса й. — Нито пък аз! — разсмя се Софи. — Но съм сигурна, че е далеч оттук.

Гарет продължи да се усмихва, намирайки за странно привлекателен хумора на Софи, насочен към нея самата.

— Казах ли ти какво винаги казва майка ми за връзките?

— Избягвай ги на всяка цена, защото могат да ти донесат само мъка?

— Почти — каза той доволно. — Тя казва, че всички връзки са пълен провал, докато не дойде ред на някоя, която не е, и че именно това обяснява успеха на всички провали... че можеш да се пребориш с тях и да откриеш връзката, която ти трябва. Софи скръсти ръце със закачлива усмивка.

— А ти вярваш ли на добрата си стара майчица? Искам да кажа, че това е същата онази жена, която те наиксна да се срещнеш с мен, така че можеш ли да вярваш на преценката й?

— Да. Колкото и горчиви да са провалите — а аз би трябвало да знам, защото са ми се случвали често — въпреки това се надявам, че ще се появи човекът, който ми трябва. И че това ще промени горчивината в сладост.

— Ахх — подразни го тя нежно. — Ти не само си романтик. Ти си безнадежден романтик.

— Надяващ се романтик — поправи я той. — Има разлика. И се надявам това да не е лошо.

Тя отвърна на погледа му, като се опита да прочете по очите му какво мисли.

— Не. Не е лошо — после помълча. — Просто помни какво ти казах за мен и за доверието, окей? Не ми се ще да смяташ, че само защото се виждаме за трета вечер поред, поредицата ти от провали е стигнала до своя край. Считай се за предупреден, Гарет Блек... Колкото по-дълго се срещам с някой мъж и колкото повече го харесвам, толкова по-вероятно е да направя нещо, което да оплеска всичко... — Тя отново замълча. — Неизбежно е.

Гарет стана и пристъпи към нея, като я хвана нежно за ръката.

— Ще го приема като предизвикателство — усмихна ѝ се той, като я погледна право в очите, а после пусна ръката си. — А сега ще ми покажеш ли как се правят шоколадови сладкиши или не?

Тя наклони глава и също стана.

— Нека да бъдат шоколадови сладкиши! Последвай ме.

Софи заведе Гарет в кухнята и му преподаде няколко основни урока по правене на хубав фъдж. После преминаха към трюфелите и плодовете с глазура. През останалата част от вечерта работиха рамо до рамо, приготвяйки най-различни сладкиши за другия ден. Когато звънчето звъннаше на предната врата, Софи бързо излизаше отпред при касата, за да обслужи клиентите, но през останалото време разговаряха, дразнеха се, шегуваха се, потапяха вишни в глазура или наливаха формички, като се забавляваха по най-различни начини в кухнята.

С Гарет работата ѝ спореше повече от обикновено. Докато затвориша магазина в девет часа, Софи беше почти приключила с приготвянията за другия ден. Единственото, което остана да ври в двулитровия двоен казан, бе една нова смес, с която Софи се занимаваше в свободното си време през последните няколко седмици. Това беше подборка от разтопени тъмни шоколади, подсладено кондензирано мляко, малко ментов ликьор и най-различни кремове, масла и захар. Докато Гарет трупаше тенджерите на тезгяха, Софи внимателно потопи пръст в шоколадовата смес, а после го облиза.

— Ела да опиташ — каза тя, махвайки на Гарет да се присъедини към нея до печката. — Работя върху нова рецепта и имам нужда от честно мнение.

Тя грабна една лъжица и я потопи в тенджерата, после я вдигна до устата му, като подложи отдолу шепа да не капне. Той се наведе и бавно опита.

— Е?

Облизвайки устни, Гарет отговори:

— Хубаво е.

А после, без да мисли, се наведе още по-близо. Софи не се възпротиви на леката му целувка.

— Не — каза той, докато се отдръпваше. — Това е повече от хубаво. Може би е най-хубавото, което съм опитвал.

Софи наведе глава настрани и се разсмя.

— Новата рецепта? Или?

— И двете — засия Гарет.

---

[1] Игра на думи, на английски „free“ освен „свободен“ означава също така „безплатен“. — Б.пр. ↑

ГЛАВА 10

*Стремите се да скриете истинското си аз
от другите... и с основание.*

Колкото и да не ѝ се искаше на Софи да прибързва в отношенията с Гарет — и въпреки неспирното ѝ напомняне, че колкото повече време са заедно, толкова по-вероятно е той да пожелае да скъсат и да избяга, — те с Гарет бяха, откъдето и да го погледнеш, пристрастени един към друг. След първата им целувка в „Шокола дьо Соф“ прекарваха заедно цялото време, което успееха да изкопчат от професионалните си задължения. През повечето дни Гарет идваше да вземе Софи от магазина и я откарваше до тях, за да не чака автобуса. А после се наслаждаваха на вечерта, прекарвана в разговори, разходки, смях или каквото там правеха, докато бяха заедно.

През първите няколко месеца от връзката им Софи си постави за цел да повтаря на Гарет възможно най-често, че въпреки че се срещат непрекъснато, това не означава, че са двойка. Настояваше и двамата да излизат на срещи с други, *ако пожелаят*. Това беше нейният начин той да бъде сигурен, че може лесно да се измъкне, в случай че изпита такава нужда. И макар че ѝ харесваше да прекарва времето си с него и че тайничко се надяваше нещата да продължават помежду им все така добре, някъде дълбоко в подсъзнанието си Софи очакваше рано или късно той да си отиде. Всеки път, когато го споменаваха, Гарет ѝ обясняваше търпеливо, че освен ако тя не планира да сложи край на връзката им, нямало да се отърве от него.

През януари — четвъртия месец след срещата им във фоайето на „Спейс Нийдъл“, Гарет заведе Софи за един ден до Кенън Бийч — старинно градче, сгъшено на северното крайбрежие на Орегон, на юг до границата с щата Вашингтон. Времето беше твърде студено, за да се изкъпят в океана, но претърсването на каменните басейнчета за морски звезди и раци, последвано от купа прясно приготвена супа от миди в ресторанта на Мо, се оказа идеален начин за прекарване на

една мързелива зимна неделя. Както и предполагаше, че ще направи, по време на тричасовото шофиране до местоназначението им, Софи нехайно го попита след колко време ще си намери друга хубавица, която да харесва повече от нея.

Той въздъхна шумно, печелейки време, за да помисли, преди да ѝ отговори. Ако трябваше да бъде честен със самия себе си, Гарет трябваше да признае, че постоянните съмнения в предаността му бяха започнали да му дотягат. Питаше се дали Софи някога наистина щеше да се довери достатъчно на него — или на себе си, — за да може връзката им да продължи. Когато заговори, в думите му не прозвуча обичайното спокойствие и увереност, както обикновено.

— Хайде, Соф — каза ѝ, без да я поглежда. — Трябва ли отново да предъвкваме едно и също?

Софи усети разликата в гласа му. Беше имала достатъчно връзки, за да познае този тон и знаеше точно какво означава — най-сетне бяха стигнали до началото на края.

— Просто съм практична — каза тя с равен глас. — Всички хубави неща си имат край, нали така?

Гарет отмести очи от пътя и погледна седналата до него Софи право в очите, после се пресегна и взе ръката ѝ.

— Не. Това не е вярно. Какво смяташ, че се опитвах да ти покажа през последните няколко месеца? Не всички хубави неща трябва да имат край! Защо просто не приемеш, че не искам никоя друга?

Тя го изгледа продължително, докато накрая извърна глава и сви рамене:

— Не знам.

Той се опита да се усмихне:

— Е, по един или друг начин трябва да изясним това. Защото аз няма да ходя никъде.

Тя стисна ръката му.

— Вярвам, че вярваш на думите си. Аз просто... трудно ми е да си представя, че онова, което имаме, с времето няма да изчезне. Някак си е твърде хубаво, за да е истина.

Гарет се ухили.

— Да не би това да се дължи на факта, че предишните ти гаджета не са те изтърпявали толкова дълго, колкото аз?

— Бъди мил! — каза му тя и го боцна с пръст в ребрата. Софи знаеше, че той се шегува, но поспря за момент да обмисли въпроса. — Не мисля, че са виновни само гаджетата, с които излизах. Това е нещо по-дълбоко.

— И какво е то?

— Страх. Глождещото чувство, че всичко хубаво свършва с течение на времето. И не е само заради мъжете, които познавах.

Гарет извърна достатъчно дълго очи от стоповете на колата пред него, за да забележи, че изражението на лицето ѝ съответстваше на тъгата в гласа ѝ. Беше се въртяла около този въпрос на няколко пъти, откакто се запознаха, но така и не беше стигала до същината му.

— Родителите ти ли? — осмели се да попита той.

Софи кимна почти незабележимо.

— Искаш ли да споделиш?

Тя пусна ръката му, за да оправи предпазния си колан. Не че искаше да се намести на седалката, а защото изведнъж усети, че е като хваната в клопка.

— Всъщност не.

Гарет отново заговори със спокойния си, уверен глас.

— Сигурен съм, че онова, което изпитваш, е съвсем естествено. Пробвай.

Софи се засмя кратко.

— Звучиш ми като онзи психолог, при когото ходех, когато бях в пубертета. Знаеш ли какво ми каза той? Каза, че съм права! Че трябва да свикна с факта, че всичко си отива. Всички умираме, каза той, и ако не друго, то това довежда нещата до край, затова просто трябва да се наслаждаваме на връзките, които имаме, докато траят, и да продължим нататък, когато свършат.

— Е, доста жестоко е да кажеш подобно нещо на едно дете.

— Да — потвърди тя. — Спрях да ходя при него след това.

— Та значи, ти мислиш, че след като си изгубила родителите си, значи всичките ти връзки някак си ще завършат по същия начин?

С очи, вперени в Гарет, Софи позволи ъгълчетата на устата ѝ да се повдигнат в лека усмивка.

— Яаа, д-р Блек, ако хората спрат да ги болят краката, трябва да се пробваш като психоаналитик.

— Това ли е?

Тя сви рамене.

— Предполагам. Не мога да си представя какво друго може да бъде.

Софи знаеше, че не беше само това — съществуваше още основната роля, която беше изиграла в развоя на съдбата на семейството си, както и фактът, че не искаше да рискува да нарани по същия начин някого, когото обича — но това беше много повече, отколкото би искала да сподели с Гарет.

— След смъртта им връзките в живота ми станаха някак си много... временни. И не беше само загубата на родителите ми. След това ме изпратиха в няколко приемни семейства и всичките са разпаднаха. Един от приемните ми родители дори почина.

— Ами Елън? Тя не е отишла никъде. Или пък Евлин.

— Пфф. Елън е ченге. Винаги може да ѝ се случи нещо. Все се притеснявах... всъщност, притеснявам се и до ден-днешен... че ще попадне в престрелка или нещо такова и всичко ще свърши дотам. А Ев? Вече я губя за по цели седмици, докато се разправа с Джъстин по разни въпроси. А ако някога се оженят... кой знае? Може да я изгубя завинаги.

Гарет се пресегна и стисна крака ѝ.

— Е, в моя случай не трябва да се тревожиш за нито едно от тези неща, Софи Джоунс. Аз не съм ти приемен родител, не съм ченге, нито най-добрата ти приятелка, която ходи с някого. Просто съм един мъж, който се влюбва в теб.

Думите му изненадаха Софи. Не само че за пръв път говореше за любов, но начинът, по който ѝ го каза, я накара да наостри уши. Разни мъже ѝ признаваха от време на време, че я обичат, но начинът, по който го направи Гарет, прозвуча искрено. В думите му нямаше никакъв подтекст, нямаше следа, че ги изрича като средство, за да постигне нещо друго. Тя дори остана с впечатлението, че той не очакваше от нея да му отвърне със същото, което беше добре, защото тя не беше готова да му признае, че го обича, макар че сърцето ѝ подсказваше изцяло, че чувствата ѝ бяха точно такива. Вместо да каже каквото и да било, Софи откопча предпазния си колан, за да може да се протегне и да го целуне по бузата.

— Внимавай — пошегува се той, стискайки отново крака ѝ. — Когато устните ти са близо до лицето ми, губя повечето си физически

и умствени способности, така че ако ще ме целуваш, докато се движим, по-добре не разкопчавай предпазния колан.

Софи го бодна отново с пръст в ребрата, после взе ръката му и преплете пръсти с неговите. Най-различни мисли препускаха из главата ѝ. Някои от тях си бяха старите тревоги, че с течение на времето Гарет може да побегне, но повечето се въртяха около това колко много обича този мъж, който, както бе забелязала току-що, имаше ръце, които пасваха на нейните като ръкавица.

— Гарет — каза тя след моментно мълчание, — радвам се, че твоята любопитна майка работи с моята навираща си навсякъде носа приемна майка.

Той стисна лекичко пръстите ѝ.

— И аз се радвам.

ГЛАВА 11

Когато ти предложат мечтата на живота ти, КАЖИ НЕ! Не забравяй, че това е само мечта!

За Софи пътуването с Гарет до Кенън Бийч през януари, и по-специално неочакваното му признание в любов, бе повратна точка в желанието ѝ да повярва, че може би — *само може би* — връзката им има шанс да издържи жестоката проверка на времето. След това тя постепенно започна да приема идеята, че той наистина я обича толкова, колкото твърди, и дори се хвана, че сама му намеква, че храни същите чувства към него.

Денят на Свети Валентин беше най-натовареният ден от годината за „Шокола дьо Соф“, което означаваше, че Софи трябваше да работи целия ден, дори и след пристигането на Ранди. И двамата не можеха да подвият крак заради постоянно прииждащите клиенти, които търсеха лакомства в последния момент, за да ги споделят с хората, които обичат. Гарет пристигна в шест и тридесет и заседна да помага отзад в кухнята, надявайки се да ускори нещата, така че и той да прекара малко време със Софи. Когато обаче най-накрая успяха да почистят всичко и да затворят магазина, нощта вече беше доста напреднала. Освен това Софи беше толкова изтощена от петнадесетчасовата си смяна без почивка, че очите ѝ се затваряха, затова Гарет я закара до дома ѝ, целуна я за лека нощ и я прати направо в леглото.

На следващата вечер обаче Софи я очакваше такава изненада, която в пъти компенсира липсата на романтика от предишния ден. Гарет дойде да я вземе точно в пет и тридесет и я закара на едно частно летище близо до аерогара „Сий-Так Интернешънъл“. Там двамата се качиха на малко самолетче, наето от Гарет. Пилотът ги разходи двадесет минути над Сиатъл и околностите му, след това зави

на запад и половин час по-късно кацна на покрита с чакъл писта в отдалечената хълмиста област на север от планината Рение.

Когато Софи го попита защо кацат, Гарет се засмя.

— Не си ли гладна?

Софи научи, че пистата се поддържа от собствениците на близкия ресторант. Преди около двайсетина години сградата му била дърварска хижа. Когато съдебните искове на природозащитниците обаче оставили дърводобивната компания без работа, група предприемачи закупили имота за жълти стотинки и го превърнали в ресторант, обслужващ почти изключително любителите на въздухоплаването. През десетте години от откриването си ресторантът се беше превърнал в най-популярното място за членовете на авиоклубове по северозападното крайбрежие на Тихия океан.

Пилотът остана да чете списания във фоайето, докато Софи и Гарет вечеряха.

— Това сигурно е някаква шега! — каза Софи, когато видя цените в менюто. — Все едно да изхарчиш парите за двуседмични покупки само за едно ястие.

— Не гледай цените — сгълча я той, — както се опитвам да постъпвам и аз. А и бас ловя, че на хора, които могат да си позволят собствен самолет, и окото не им мига пред тукашните цени.

— Да. Или това, или фактът, че статистиката за безопасността на малките въздухоплавателни средства оправдава една скъпа вечеря, тъй като може да се окаже последна.

Гарет се ухили.

— Разсмиваш ме, Соф. Мисля, че това обичам най-много у теб.

Може би това не беше най-подходящият момент, но без дори да се замисли, Софи изрече бързо:

— И аз те обичам.

След като думите се откъснаха от устните ѝ и двамата млъкнаха зашеметени. Гарет се мъчеше да разбере дали я беше чул правилно, а пък Софи се мъчеше да проумее дали наистина бе казала онова, което мислеше, че е казала, или пък това беше плод на въображението ѝ.

— Иха — изрече Гарет най-сетне. — Ти току-що... Искам да кажа... наистина ли го мислиш?

Без да отклони поглед и със също толкова изненадан глас, тя му отвърна:

— Мисля, че да. — Софи замълча, хапейки устната си нервно. — Това... хубаво ли е?

Гарет се усмихна топло и се пресегна през масата да хване ръцете ѝ.

— Идеално е.

Софи отвърна на усмивката му. Под неговия поглед тя се чувстваше странно уязвима, но това чувство се балансираше от още по-странното усещане за безопасност и от мисълта, че Гарет няма да я нарани. Такова чувство не беше изпитвала никога преди и тя му се наслаждаваше. „Значи това е усещането“, каза си тя.

Останалата част от вечерта беше може би най-приятно прекараното някога време от Софи, макар че и тя не би могла да определи какво точно я правеше толкова чудесна. Единствените конкретни подробности, за които се сети на другия ден, беше трудното приземяване на летище „Сий-Так“ и хубавата целувка за лека нощ в Гиг Харбър.

— Знам, че говорихме много, но не нямам спомен за какво точно — каза тя на Евлин по телефона на другата вечер. — Бях толкова объркана емоционално от признанието си, че през останалата част от вечерта мислех само за него. Всичко друго беше като в мъгла от щастие.

Две седмици и половина след деня на Свети Валентин Гарет замина на едноседмична конференция на ортопедите в Ню Орлиънс. Откакто се бяха запознали преди почти половин година, двамата със Софи за пръв път се разделяха за толкова дълго.

На Евлин направо ѝ се повдигаше от поведението на Софи в отсъствието на Гарет, и ѝ го заяви в прав текст, и двата пъти, когато вечеряха заедно.

— Ще си поговорим ли като хората, докато се храним — оплака се Евлин на втората вечер, — или отново цяла вечер ще си разменяш любовни есемеси по телефона с д-р Мечтан?

Софи почти не я чу.

— Минутка — отвърна ѝ тя, — той току-що ми изпрати най-милото съобщение! Ще му отговоря бързичко и тогава, ние ще... — пръстите на Софи полетяха над клавишите, още преди да е довършила изречението.

— Извини ме — промърмори Евлин под носа си, като стана от масата и избърса устата си със салфетката. — Трябва да ида до тоалетната и да повърна.

Софи дори не вдигна очи.

Гарет се върна от Луизиана в събота, на 8 март. Софи все още беше на работа, когато самолетът му кацна, затова той ѝ се обади да не идва на летището. Вместо това искаше да я види веднага след работа на вечеря. Не ѝ каза къде отиват, но ѝ загатна да се облече за случая.

Софи си донесе една рокля в работата, за да се преоблече в нещо хубаво, преди да дойде Гарет. Веднага щом Ранди пристигна за вечерната смяна, тя отиде в кухнята и изми лицето си на умивалника, бухна си косата в огледалото и след това се усамоти в офиса да си облече роклята. След десет минути пристигна Гарет, облечен в костюм.

— Ама сме се докарали днес — каза Софи, когато го видя, после го прегърна и целуна бързо за добре дошъл.

— Хора — пошегува се Ранди. — Аз се опитвам да работя тук! Излезте навън.

Те не му обърнаха внимание, но все пак излязоха и се качиха в колата на Гарет.

След четиридесет и пет минути шофиране на север в натоварения трафик, Гарет измъкна същата маска за сън, която беше накарал Софи да си сложи на втората им среща.

— Какво ще кажеш да я сложиш пак за няколко минути?

Софи се засмя:

— Ама ти май си падаш по това да завързваш очите на жените...

— Падам си по елемента на изненадата, а не по самото завързване на очите.

— И ако откажа, пак ли ще телефонираш на Елън да ми извие ръката?

— Ако трябва — каза той, преструвайки се на много сериозен. — Повярвай ми, няма да се побоя да прибягна до помощта на полицията, ако се наложи.

— Не — усмихна се тя. — Вярвам ти.

Докато закопчаваше маската около главата си, Софи се замисли колко важно е това, че беше в състояние да му каже точно това и наистина да го мисли. Тя не само му се доверяваше дотолкова, че да си сложи маска за някаква специална изненада. Вярваше му, че ще

изпълни обещанията си. Вярваше му, че я обича и че поставя щастието ѝ над своето собствено. Не знаеше как, но по някакъв начин той бе успял да ѝ покаже, че обичта и доверието са неделими. Колкото повече нарастваше любовта ѝ към него, толкова повече се засилваше вярата ѝ, че той няма просто внезапно да изчезне от живота ѝ.

Пет минути след като беше сложила маската, те пристигнаха на целта си, четири пресечки на изток от бреговата линия в северния край на Сиатъл. Да се намери място за паркиране в събота вечер в центъра беше лудост, затова Гарет реши, че си заслужава да даде някоя и друга банкнота и да остави пиколото да му паркира колата. Той излезе от мерцедеса си, подаде ключа на момчето и после помогна на Софи да измине краткото разстояние до входа.

Щом влязоха, каза ѝ, че може да свали маската.

— Хубаво — каза тя с облекчение. — Защото дори и без да виждам, усещам как хората ме зяпат.

Щом откопча велкрото и остави маската да падне от лицето ѝ, Софи веднага разпозна мястото.

— Това е „Спейс Нийдъл“! — каза тя, като се огледа наоколо, но Гарет го нямаше.

Софи бързо се обърна, за да погледне зад себе си, но и там го нямаше. Тя обиколи целия магазин за сувенири, като внимателно се вглеждаше във всеки мъж от тълпата, облечен с костюм, да не би да е пропуснала Гарет. Де такъв късмет!

„Страхотно — помисли си тя шеговито. — Точно когато реших, че може и да остане, той направо се изпари.“ В този момент по високоговорителя отекна женски глас: „Софи Джоунс на главна информация. Софи Джоунс на главна информация, моля. Тук ви очакват“.

На устните на Софи цъфна широка усмивка, докато си проправяше път през магазина към рецепцията до асансьорите. Там, до младата жена, която я беше повикала, стоеше Гарет с една-единствена червена роза в ръка.

— Какво правиш? — попита го Софи, малко смутена, но въпреки това довольна.

— Днес празнуваме половин година от запознанството ни — каза той и ѝ връчи розата, заедно с бърза целувка по бузата. — Реших, че може да се окаже забавно да се върнем там, откъдето всичко започна.

— Ти си откачен — каза му тя сияеща. — Но е много мило.

Като я хвана за ръка, Гарет насочи Софи към асансьорите отляво.

— Подранияли сме няколко минутки, но се обзалагам, че ако се качим, ще ни настанят.

След като получиха маса сто и петдесет метра над земята и изслушаха обичайните факти за „Спейс Нийдъл“ от сервитьора, Софи и Гарет извадиха химикалки и написаха имената си на пакетчетата захар, а после ги оставиха на перваза на прозореца. Докато чакаха храната си, си разказаха как е изминала седмицата за всеки един от тях и щастливо споделиха колко се радват, че са отново заедно. Софи знаеше, че на Евлин щеше да ѝ се повдигне, ако беше чула разговора им. Но Гарет беше тук, Софи беше щастлива и какво мислеха останалите, нямаше особено значение.

Когато двамата привършиха с основното ястие, ресторантът тъкмо беше направил пълен кръг и пакетчетата им със захар отново бяха пред тях. Гарет беше по-наблизо и затова той грабна първото, погледна го и видя, че се бяха подписали петима, а после го връчи на Софи. След няколко минути взе и второто пакетче от перваза и го провери за имена.

— Странно — каза той, обръщайки бялото пакетче от двете страни в ръката си. — Никой не се е подписал тук, освен мен.

— Нищо ли няма написано?

— Само някой е задал въпрос, но не си е написал името, нито откъде е.

— Какъв е въпросът?

— Пише само „Ще станеш ли?“ — каза той бавно, а после ѝ подаде пакетчето през масата. — Ето, виж.

Софи взе пакетчето със захар в ръка, като забеляза, че е по-дебело — и по-тежко — от другото, което току-що беше прочела. Лицето ѝ доби озадачено изражение.

— Мисля, че в пакетчето има нещо.

— Да, Соф. И това нещо се нарича захар — подсмихна се Гарет.

— Млъквай — каза му тя мило и го погледна. — Има нещо друго.

— Буболечка или нещо такова? Гадно е. Как ще се почувстваш, ако попадне в кафето ти?

Софи стисна пакетчето лекичко с палец и показалец.

— Не, много е твърдо, за да е буболечка.

— Ами отвори го. Вече събуди любопитството ми.

— Оо. Не знам. Ами ако е нещо противно?

— Каквото и да е, сигурен съм, че не е живо. Хайде, разкъсай го.

С гримаса на лицето Софи разкъса лекичко единия край на пакетчето, а после изтърси съдържанието му върху едно чисто място на чинията си. Сред купчинката захар засия най-ослепителният диамантен пръстен, който бе виждала. Видът му й спря дъха.

— Майко мила! — каза тя, докато го вдигаше и почистваше.

Тя погледна към Гарет, който й се усмихна смутено:

— Ще ми припомниш ли какъв беше въпросът на гърба на пликчето?

Софи все още беше толкова изненадана от онова, което откри в пакетчето, че едва го чу. — Какво?

— Въпросът?

— О — отговори тя и вдигна празното пликче отново. — „Ще станеш ли?“ — прочете тя.

Гарет се поколеба още няколко минути в очакване тя да се досети, като я наблюдаваше как прехласната изучава пръстена.

— Е? Ще станеш ли?

Тя издуха миниатюрно кристалче захар, заседнало между централния диамант и бялото злато на обкова.

— Да стана, какво? — отвърна разсеяно, все още загледана в пръстена. Само момент по-късно обаче лампичката в главата й светна. Очите й рязко се завъртяха към очите на Гарет. — О... божичко... — каза тя, изведнъж задъхана. — Да не би ти току-що...

Софи се втренчи в устата на Гарет с надеждата, че ако не чуе правилно думите му заради бучащите в главата й мисли, поне ще разчете какво казва по устните му.

— Ако ме питаш дали току-що ти предложих, отговорът е да. *Ще станеш ли моя жена, София Мария Джоунс?*

— О... божичко... — повтори отново Софи, още по-замаяна от преди. А после забъбри несвързано. — Какво говориш? Това е прекалено! Как бихме могли? Искам да кажа... срещаме се само от шест месеца! Това е като милване на окото! Познаваш ли ме достатъчно? Аз познавам ли те достатъчно? Как бихме могли евентуално...

Гарет само се ухили спокойно.

— Чудех се дали ще го кажеш това. И да, може да ти се стори малко внезапно, но знам, че съм влюбен, и знам, че и ти си влюбена. И тъй като ми е известно, че чувствата ми към теб могат само да се засилват, помислих си, защо да чакам?

— Ами защото... нещата могат да се променят. Ами ако нещо се случи с теб? Или с мен?

— Помислих си, че ще кажеш и това. Докато бях в Ню Орлиънс, доста обмислих онова, което ти е казал онзи психиатър като дете — да се наслаждаваш на връзките си, докато траят, и реших, че в думите му има истина. Искам да кажа, че начинът, по който го е казал на дете, изгубило и двамата си родители, е бил жесток, но мисля, че онова, което се е опитвал да ти обясни, е, че не бива да се съди за стойността на една връзка по нейната продължителност.

Тя дълго го гледа.

— Добре. Да речем, че се оженим и два месеца по-късно аз се разболея и умра. Ще си заслужава ли за теб цялото това усилие?

— Да! — каза той категорично. — Защото това ще бъдат двата най-хубави месеца от живота ми. О, ще ненавиждам факта, че те няма. Но по-скоро бих предпочел два месеца да съм бил женен за теб, отколкото изобщо да не съм бил — той се поколеба. — Знам, че те е страх. И аз съм нервен — бракът е сериозна стъпка. Но никога не съм бил толкова щастлив, както от момента, в който се запознахме, и ми се иска да станеш за мен нещо повече от красивата жена, с която излизам. Наистина искам да станеш моя съпруга.

Думите на Гарет помогнаха на Софи да се отпусне, но тя все още не беше готова да отговори на въпроса му. Вместо това, насочи разговора в друга посока:

— И как сложи пръстена вътре?

Той ѝ намигна.

— С помощта на малко лепило, докато летях към дома. Развалих пет пакетчета, докато успях да нагодя едно така, като че ли не е пипано. Мисля, че жената, която седеше до мен, реши, че пренасям контрабанда откраднатото бижу.

Тя вдигна пръстена и го огледа по-внимателно.

— Не мога да повярвам, че си го оставил на перваза на прозореца повече от четиридесет и пет минути. Можеха да го

откраднат.

— Изобщо не е излизал от джоба ми — обясни ѝ той. — Смених го с другото пакетче, докато ти четеше надписите по твоето.

Гарет се пресегна и хвана ръката на Софи.

— Та какво ще кажеш?

— Размишлявам — увери го тя.

— Ами недей — отвърна ѝ той, усмихнат. — Не му мисли много. Последвай чувството дълбоко в себе си.

Тя се изкиска.

— Чувството дълбоко в мен кара стомаха ми да се преобръща. Мисля, че ме подтиква да повърна. Сигурен ли си, че трябва да го следвам?

— Е, по-добре не. Потърси нещо по-нагоре в тялото си. Какво казва сърцето ти?

Софи се облегна назад в стола си и се загледа в светлините на града. Когато заговори, гласът ѝ беше твърд, но предпазлив:

— Казва ми, че мъже като теб се срещат много рядко — погледът ѝ продължи да се рее навън.

— Добре, сега поне избрах орган, на който можем да се доверим. Какво друго ти казва?

— Че никога не съм била толкова щастлива през целия си живот.

— Това ми прозвуча добре. Нещо друго?

Софи се обърна отново към Гарет.

— Да. Сърцето ми все още иска да се увери, че няма да го разбиеш.

Седнал в стола си, Гарет се загледа за момент в Софи. Тя беше най-красивата жена, която познаваше — и вътрешно, и външно. Забавна, интелигентна, търпелива, грижовна, остроумна — притежаваше всички качества, които би си пожелал у човека до себе си. Докато я гледаше, беше сигурен, че нищо не би могло да промени чувствата му към нея и че ще направи всичко възможно, за да не я нарани.

— Соф — каза ѝ той тихичко, — аз наистина те обичам повече, отколкото си представям, че бих могъл да обичам някого. Дори не знаех, че съществува такава любов, преди да те срещна. Не мога да ти обещавам, че няма да се сблъскаме с житейски трудности. И колкото и да искам, не мога да ти обещавам, че аз — или ти — няма да си отидем от

този живот, преди другият да пожелае това. Просто животът е непредвидим. Но без никакво съмнение мога да ти обещаая, че никога няма да разбия сърцето ти — той млъкна и се усмихна. — Предай това на сърцето си и виж какво ще ти отговори.

Софи наклони глава на една страна, като че ли претегляше нещо наум.

— То казва „да“ — каза тя най-накрая.

— „Да“ какво?

Тя вдигна празното пакетче от захар с предложението на Гарет.

— Просто „да“.

На Гарет му се искаше да скочи от стола си, но се овладя.

— Значи ще се оженим?

Софи плъзна пръстена на пръста си. „Точно като Гарет — помисли си тя. — Пасва ми идеално.“

— Ще се оженим.

ГЛАВА 12

*Най-сублимният миг в живота ви беше
вчера. Колко жалко!*

Софи и Гарет определиха 28 октомври за дата на сватбата си. Имаха цели седем месеца за подготовка, което според Гарет беше напълно достатъчно, за да планират и уредят всичко. На Софи обаче времето не ѝ се струваше много, особено предвид ангажиментите ѝ в „Шокола дьо Соф“.

В края на първата седмица от годежа им тя вече беше направила изчерпателен списък на всички задачи. Когато го прегледаха заедно с Гарет, той с изненада установи, че планирането на една сватба не се изчерпва само с това да поканиш семейството и приятелите си на церемонията. Той прочете списъка ѝ няколко пъти, като клатеше глава, поразен от подробностите. „Основни цветни тонове за сватбата, сватбена рокля, шаферки и шафери, облекло за шаферките и шаферите, цветя, списък на гостите, регистър на подаръците, място на сватбата, място на приема, свещеник, украса, репетиция на вечерята, фотограф, покани, ордъоври, предястия, централна украса на масите, сувенири за гостите, книга за гостите, музика, диджей, разпределяне на гостите по масите, сватбена торта, украса на тортата, нож за тортата...“

— Трябва да изберем нож, с който да разрежем тортата, така ли?
— попита той. — Имам много ножове, които можем да използваме.

— А ще бъдат ли те в тон с комплекта писалки, приготвени за гостите да се разпишат в книгата за гости?

— Вероятно не.

— Значи не са ножовете, които ни трябва — бодна го Софи лекичко с пръст в ребрата.

Гарет изпръхтя:

— За жена, която се съмняваше дали изобщо иска да се омъжи, май поназнайваш доста неща за сватбите.

— Всяко момиче си мечтае, дори и когато се съмнява — каза тя.

Според възможностите си, Гарет и Софи се бореха заедно с изпълнението на набелязаните задачи, като отделяха време всяка седмица да отметнат по едно-две неща. Усилията им сякаш караха времето да лети и преди да се усетят, дойде септември — само четири седмици преди голямата дата.

Рожденият ден на Софи се падаше третата неделя от този месец. Тя беше доволна, че не е през седмицата, защото това означаваше, че няма да трябва да ходи на работа. И макар че им бяха останали няколко несвършени задачи от списъка за подготовката на сватбата, Софи реши, че може да ги отложи за ден-два, за да си почине и да прекара рождения си ден с Гарет.

— Днес имам изненада за теб — каза му тя по време на обедо-закуската.

— Но днес е твоят рожден ден. Предполага се аз да ти направя изненада.

— Е, то не е толкова изненада, колкото нещо, което искам да споделя с теб. Нещо като традиция на рождения ми ден. Може ли да излезем следобед с колата?

Той се съгласи и няколко часа по-късно вече шофираше към гробищния парк „Евъргрийн“ под насочващите указания на Софи, която нарочно не му обясни предварително нищо по-конкретно.

— Това ли е голямата ти изненада?

— Традиция — каза тя с усмивка.

Паркираха колата и слязоха в основата на малко възвишение, а после тръгнаха ръка за ръка към дългия жив плет в основата на стария кедър.

— Ето тук — каза Софи, като посочи с пръст, след като стигнаха до надгробната плоча на Томас и Сесилия Джоунс.

Гарет внимателно прочете надписа върху плочата. Софи забеляза, че мускулите около челюстта му силно се стегнаха.

— Починали са на рождения ти ден — каза той сериозно. — Не знаех това.

— Не обичам да говоря за това — сви рамене Софи.

Очите на Гарет отново се спряха върху надгробния камък и той прочете надписа на глас:

— Двадесет и първи септември 1989 г.... ау! Соф, това е... Писаха ли тогава в някой вестник, че си изгубила родителите си на рождения ти ден?

Тя го прегърна през кръста.

— Не знам. Може и да са.

— Ако не са, трябвало е да го напишат. Това прави трагедията още по-голяма.

— Определено това прави рождениите ми дни по... значими — тя замълча и го погледна в лицето. — Знаеш ли, ако не броим първите няколко пъти, когато бях малка и някой трябваше да ме докарва дотук, за пръв път идвам да посетя гроба им с някой друг. Не мислех, че ще искам да споделя това с някого другото, но когато съм с теб, не ми се струва толкова непоносимо да се изправа пред миналото си. Благодаря ти.

Той лекичко стисна ръката ѝ, но не свали очи от надгробния камък.

— Да... разбира се.

Софи не обърна внимание на тази негова замисленост. Всеки, на когото бе разказвала за смъртта на родителите си, реагираше странно, когато разбереше, че датата на рождения ѝ ден и денят на смъртта им съвпадат, така че защо той да е изключение? Като го остави да поразмисли, тя бръкна в чантата си и измъкна оттам малка кутийка с бонбони. Извади един и се наведе да го остави върху гроба, после взе красивия кръгъл камък от долния десен ъгъл на гроба и го пусна в чантата си.

— За какво е бонбонът?

— Просто като спомен за нещо — каза тя тихо.

— За какво?

Софи отстъпи и отново прегърна Гарет през кръста, като мушна пръст в една от гайките на колана му.

— Ако си послушен, може би някой ден ще ти кажа.

— Казваш, че не съм послушен ли? — погледна я той.

— О, послушен си — разсмя се тя. — И ако продължаваш така, ще споделя с теб всичките си малки тайни.

— Разбирам. Ами камъкът? Ще ми кажеш ли за него?

Тя се изправи на пръсти, за да го целуне бързо по устните.

— Да. Това поне си заслужил. — А после го целуна по-продължително.

Затворила очи, Софи не забеляза, че Гарет продължава да гледа надгробния камък.

ГЛАВА 13

Който хвърля кал, губи почвата под краката си.

След като напуснаха гробищния парк, настроението на Гарет се нормализира, за което Софи му беше много благодарна. Прекараха останалата част от следобеда в разходка из пазара на Пайк стрийт в Сиатъл, като накрая решиха да си купят ранна вечеря от един уличен продавач, чийто шиш кебап ухаеше така, че им потекоха лигите.

След като се наситиха, двамата бавничко се върнаха при паркираната кола и поеха на юг към Гиг Харбър. След като прекосиха Нийдъл Бридж обаче, Софи напомни на Гарет, че трябва да му обясни какво прави с камъка, който взе от гроба на родителите си. Излязоха по първото отклонение след моста, след това завъртяха обратно по един малък път, който се виеше през жилищен квартал с гъсто насадени дървета. Софи накара Гарет да паркира до една алея, която минаваше между две къщи.

— Какво ще правим тук?

— Оттук ще повървим пеш — каза тя.

Софи грабна закръгления камък от чантата си и пое навън.

На около двеста метра по-надолу по пътеката стигнаха до брега на Нероуз — сполучливо кръстения проток между континенталната част на щата Вашингтон и полуостров Олимпик. Над тях минаваше шосето във формата на Нероуз Бридж.

Софи трябваше да се надвиква с шума на преминаващите автомобили, за да може Гарет да я чуе.

— Знаеш ли какво има там? — попита тя, сочейки някакво място във водата под моста.

Гарет я изгледа учудено:

— Това подвеждащ въпрос ли е?

— Не.

— Окей. Тогава сигурно имаш предвид или моста, или водата.

— Не — каза тя отново. — Във водата. Под повърхността.

— Нямам представа — отговори той, след като огледа внимателно повърхността за някакъв знак.

— Докато бях във втори клас, татко ме е водил тук няколко пъти. Прехласваше се по мостовете с напрегнати конструкции. Във всеки случай, разказа ми всичко за стария Нероуз Бридж, макар че едва ли запомних много от казаното от него, докато не проучих историята сама няколко години по-късно. Когато го открили за пешеходци, смятали стария мост за последна дума на техниката, за инженерно чудо.

— И какво станало?

— Четири месеца след откриването мостът се срутил. Ветровете над протока Нероуз го люлеели твърде силно. Казват, че по онова време автомобилите по него се люшкали като във влакче в увеселителен парк. След твърде много усукване и огъване, конструкцията се скъсала и паднала във водата.

Гарет се почеса по брадичката.

— Изумително. Но защо това е важно за теб?

Софи сви устни.

— Било е огромна трагедия, Гарет. Цял един мост — *най-добрият от този вид* — се срутил просто така. Но причината да идвам тук е свързана с онова, което се случило, след като мостът паднал. Преди всичко инженерите научили куп неща за това как да строят мостове с напрегнати конструкции. Извлечените поуки имали трайно въздействие върху всички мостове с напрегнати конструкции в света след 1940 г. Освен това, ако щеш вярвай, но старият мост, който сега почива на петдесетина метра под повърхността, се е превърнал в най-големия изкуствен риф, предоставяйки убежище на безброй морски твари.

Обгръщайки раменете ѝ със силната си ръка, Гарет каза:

— Мисля, че разбирам. Нещо хубаво излязло от нещо лошо. Това ли е?

Тя кимна.

— Тогава защо идваш тук с камъка, който взе от гроба?

— За това.

Софи се измъкна изпод ръката на Гарет и запрати камъка възможно най-далеч във водата. Той подскочи седем-осем пъти, разпращайки вълнички на всички страни, преди да потъне.

— Сигурно е непонятно, но когато станах на десет години и намерих камък на гроба на родителите ми... по време на първата годишнина след катастрофата... помислих си, че става за камък за вълнички. Накарах Елън да ме докара тук, защото това място ми напомня за татко. Във всеки случай тогава си пожелах, както при стария мост, нещо хубаво да изникне от трагедията на семейството ми — тя замълча, вперила поглед във вълничките, които продължаваха да се търкалят по повърхността там, където камъкът бе ударил водата. — Всяка година се връщам и си пожелавам същото.

— Все още чакаш да се сбъдне, нали? — кимна Гарет с разбиране.

Софи направи гримаса:

— Да.

Тя хвана Гарет за ръка и двамата поеха обратно към колата, всеки потънал в собствените си мисли.

ГЛАВА 14

Последиците от споделянето на твърде много от тайните ви с хората, които обичате, могат да бъдат ужасни.

Деветнадесет дни преди сватбата, късно вечерта на Гарет му се обади диджеят, когото бе наел за сватбения прием. Мъжът му заяви, че поради „куп лайнени бъркотии“ няма да може да дойде на сватбата. Нещо повече, фирмата му „Диджей Дани-Б“ е фалирала и той няма да може да върне депозита за услугите си.

— Шегуваш се, нали? — каза му Гарет нервно по телефона. — Моля те, кажи ми, че се шегуваш.

— Ммм...

— Чакай малко! Преди да ми кажеш каквото и да било, искам да разбереш, че единственото нещо, което трябваше да осигуря самият аз за тази сватба, бе да намеря някой за музиката, което и направих. Доверих ти се, диджей Дани, така че моля те... кажи, че се шегуваш.

— Съжалявам, началник. Няма шега тази вечер.

Подготовката за сватбата беше изнервила както Софи, така и Гарет, който беше толкова изтощен емоционално, че не можа да преглътне подобна перипетия. Той простена на глас, след което се разкрещя:

— Казваш ми, че трябва да намеря нов диджей за сватбата, която ще се състои след по-малко от три седмици? *Плюс*, че си ме завлякъл с пет стотака? Това е пладнешки обир!

— Съчувствам ти, мъжки — каза диджей Дани без капка угризение в гласа. — Ама ако това ще те утеши, типът, който ще празнува пълнолетието на детето си в деня след сватбата ти, е вътре с цял бон. До после, братче.

И затвори слушалката.

На другия ден Софи и Гарет прекараха пет часа да прелистват жълтите страници и да търсят из интернет някой, който да замести

Дани-Б, Не беше лесно да се намери квалифициран диджей, който вече да не е зает, и когато най-сетне попаднаха на такъв, който беше свободен, таксата му беше почти двойно по-голяма от стандартната.

На Гарет гласът на диджей Диди Дан му заприлича страшно на този на Дани-Б по телефона.

— Въпрос на търсене и предлагане, брато. Както решиш.

Гарет реши, но му беше неприятно. Чудеше се дали това не е някакъв вид изнудване от страна на диджей Дани, за да увеличи доходите си — вземаш депозита и изчезваш, а после вдигаш цената, когато те открият под друго име. Софи му напомни спокойно, че има много по-лоши неща, които могат да се случат на една сватба — *като например булката да не се появи*, подразни го тя, — затова той престана да мисли повече по въпроса.

След като приключиха сделката с диджея и уредиха още няколко неща, двамата потеглиха към ресторант „13-те монети“, известен с живата си музика — джаз и блус. Софи го беше избрала за вечерята преди сватбата заради неговата „Зала тринадесет“ — голям салон, предлагащ вечеря отделно от другите клиенти, който беше идеален за поканения от тях брой гости и в допълнение на всичко имаше собствена атмосфера. Управителят на „13-те монети“ искаше сега двамата да потвърдят още веднъж избраните предястия и да опитат предлаганите десерти.

До момента, в който свършиха с дегустацията на вносният крем карамел и пресните тарталети, почти оженената двойка вече беше готова да хапне нещо по-съществено. Гарет потърси в джипиеса си списък на различни заведения в района.

— Какво ти се яде, Соф?

— Ти решавай. Готова съм на всичко.

— Сигурна ли си?

Тя постави ръка на крака му и го стисна точно над коляното.

— Със сигурност. Изненадай ме — помълча и се усмихна. — Само без завързване на очите.

— Готово.

Той натисна още няколко бутона, откри един ресторант и потеглиха.

Женският глас от навигацията постоянно ги насочваше накъде да карат из еднопосочните улички, коя пресечка да хванат и как да

направят няколко завоя, за които човек нямаше как да се сети сам, докато не стигнаха до един японски ресторант на около три и половина мили от предишния.

— Познавам това място — сякаш на себе си прошепна Софи, когато слезе от колата.

— Така ли? Била ли си тук преди?

Тя нервно прехапа устна, връхлетяна от спомените.

— Преди много време — каза със заглъхващ глас.

Ресторантът сервираше в стил хибаши, с неколцина висококвалифицирани готвачи, които приготвяха ястията на масата пред очите на клиентите, и Гарет беше решил, че ще е забавно да опитат. От поведението на Софи обаче разбра, че нещо не е наред.

След като салонната управителка ги настани на маса с група от още четирима, той тихичко попита Софи какво не е наред.

— Същият ресторант — сподели тя, като оглеждаше стените и тавана. — Изобщо не се е променил.

— Какъв ресторант?

Софи взе дървените пръчици за хранене и започна да ги дърпа, докато не се откъснаха една от друга.

— Където родителите ми ме доведоха на деветия ми рожден ден. Тук за последен път се хранихме заедно — тя се извърна и посочи друга маса, където един готвач бързо приготвяше пиле в сос терияки. — Ей там, на онази маса.

Гарет разтри лекичко гърба ѝ.

— Искаш ли да идем някъде другаде?

Тя се насили да се усмихне.

— Много си мил. Не, добре съм — каза и се огледа отново из помещението. — Всъщност, не ми е неприятно, че съм тук. Може би не трябваше да го избягвам толкова дълго.

След няколко минути пристигна и техният готвач и започна кулинарното си шоу. Беше забавно, но храната не беше толкова добра, колкото си я спомняше Софи.

— Може би собствениците са се сменили — каза тя на Гарет. — В крайна сметка са минали почти двадесет години.

Когато се нахраниха, салонната управителка се върна с по една сладка с късметче за всеки на масата. Започна от другите четирима

гости, като ги обхождаше, докато си избираха по една сладка от неръждаема купа.

— Мислех си, че сладките с късметчета са китайска работа — каза Гарет, докато вземаше последната сладка.

Салонната управителка наклони учтиво глава.

— *Азиатски* сладки с късметче — каза тя със силен японски акцент. — Китайци обича сладки... Японци обича късмет.

Гарет се разсмя:

— Разбирам. Трябва да го запомня. Аз пък винаги съм си мислел, че това е само китайска работа.

Салонната управителка се изкиска, после се наведе по-близо и проговори отново, само че този път без никакъв акцент.

— Всъщност — прошепна тя, за да не развали прикритието си за пред другите гости, — сладките с късметчета са измислени от американски имигранти в началото на двадесети век. Отначало пишели в тях откъси от библията, а не късметчета, после, след Втората световна война, били използвани като маркетингов трик от собствениците на американските ресторанти. Китай и Япония нямат нищо общо с това.

— Сериозно ли? — попита Софи, заинтригувана от урока по история.

— Може и да се преструвам с акцента — прошепна жената, като им намигна, — но не подправям фактите.

После отново подхвана с престорения акцент, като заговори по-високо, за да я чуят всички.

— Азия споделя вас добрия късмет! Елате пак! — тя се поклони драматично, а след това се насочи към друга маса.

Гарет продължи да се смее и да имитира салонната управителка, докато се връщаха към колата. Софи беше по-замислена.

— Преди да се приберем, имаш ли нещо против да минем по тази улица?

— Разбира се. Какво има?

Тя повдигна нервно вежди.

— Просто нещо, което искам да ти покажа.

След няколко пресечки Софи го накара да свие наляво по оживена главна улица с четири платна, по която продължиха още една миля. Обхвана я вцепенение, когато подминаха любимия магазин за

бонбони на майка ѝ, където тя толкова настояваше да спрат по време на деветия си рожден ден. Софи стисна зъби. „Изминаха деветнадесет години — помисли си тя, — а аз все още не съм влязла там да си купя бонбони.“

Стотина метра след магазина тя накара Гарет да намали скоростта и да се изтегли в най-дясното платно. Софи видя пожарния кран на тротоара, до който седеше тогава в дъжда; приближаваха го бързо.

— Намали! — нареди му тя. — Пристигнахме, ето тук.

— Соф, ако намаля още, ще причиня катастрофа. Къде е това тук!

Тя се поколеба, преди да му отговори, приковала поглед в жълтия противопожарен кран.

— Мястото на катастрофата.

Нямаше къде да отбият, но Гарет въпреки всичко натисна спирачките и те намалиха ход до пълзене. В другото платно колите продължаваха да профучават край тях, докато онези, които бяха заседнали подире им, надуха клаксоните. Той пусна аварийните светлини и им махна да го заобиколят, докато те продължиха да пъплят предпазливо.

— Точно тук ли? — попита той.

Той не просто проявяваше искрен интерес. Софи разбираше, че Гарет също така оценява и това, че тя се беше разкрила пред него.

— Доста време седях точно до противопожарния кран, като само наблюдавах какво ставаше наоколо. Линейките се бяха подредили там долу, а колата ни беше на средата на улицата, ето там — посочи тя. — Спомням си, че имаше камион за доставки ей тук и шофьорът му беше точно пред него на земята.

Тя продължи да говори, докато се придвижваха бавно до следващата пресечка. Гарет мълчеше, докато тя му разказа всички подробности, за които се сещаше — броят на камионите и линейките, мигащите светлини покрай улицата, докъде било спряно движението, полицаите, които насочвали колите покрай мястото на сблъсъка.

Когато спря да говори, Гарет продължаваше да наблюдава мълчаливо улицата.

— Гарет?

Той се обърна да я погледне.

— За какво мислиш?

— Просто... — каза той тихо. — Наистина е било ужасно. Той не сваляше очи от нея.

— Съжалявам, че си преживяла това, Софи.

Тя се усмихна меко и докосна ръката му.

— Да си вървим у дома.

ГЛАВА 15

*Съмненията за бъдещето ви са лесно
обясними — страдате от параноя.*

— Добре ли си? — попита Софи, след като целуна Гарет за лека нощ. — Не говориш много, откакто напуснахме ресторанта.

— Предполагам, че съм просто уморен.

На Софи ѝ се стори, че нещо друго засенчи лицето му.

— Сигурен ли си? Да не са те обхванали съмнения?

Той се усмихна леко и обви ръце около нея в здрава прегръдка.

— Не. Просто... като видях къде са загинали родителите ти... Много е отрезвяващо. До тази вечер ти не говореше много за това и предполагам, че след като видях къде е станало, това ми помогна да си представя какво ти е било на теб и това докосна у мен оголен нерв. Тъжно ми е, че си носила у себе си тези спомени толкова години.

Софи продължи да го притиска здраво в прегръдката си, боейки се, че ако се отдръпне, той може да прочете по очите ѝ, че има нещо по-лошо във връзка с катастрофата, което е носила със себе си и което не е споделила с него.

— Благодаря ти — прошепна тя.

Когато се пуснаха, Гарет отново я целуна бързо.

— До утре, Соф — каза той и седна в колата си.

Докато шофираше към дома си в Такома, в главата му се рояха толкова мисли, че пропусна отбивката си. След като я подмина, си каза, че ще свие по следващата, една миля по-надолу, но пропусна и нея. Когато всички отбивки за Такома се сляха в размазано петно в огледалото за обратно виждане, той спря да се зальгва.

Гарет не си отиваше у дома. *Още не.*

Елън почти заспиваше, когато чу да се звъни на вратата. Тя седна в леглото и се послуша. След няколко секунди звънецът в антрето

звънна отново. Елън скочи от леглото, дръпна опипом един халат, после провери глава в антрето и се провикна.

— Ако си приятел, почукай веднъж, ако си враг — два пъти.

В отговор не последва почукване, само звънецът още веднъж иззвъня. Елън сграбчи кобура с пистолета си от нощната масичка и го понесе със себе си към вратата, за всеки случай.

— Да? — каза тя предпазливо, преди да отключи ключалките. — Кой е там?

— Гарет Блек е — чу в отговор. — Съжалявам, че те безпокоя в такъв час, Елън, но трябва да поговорим.

Гарет беше последният човек, когото Елън би очаквала да пристигне неканен посред нощ. Фактът, че оставаха по-малко от две седмици до сватбата и че звучеше разтревожен, не я успокои. Тя бързо отключи вратата и го пусна вътре.

— Какво има, Гарет? — попита, след като отново заключи вратата. Лицето му беше още по-разтревожено от гласа. — Всичко ли е наред?

— Наред е — каза той, но кривата му усмивка говореше друго. — Наистина съжалявам, че те притеснявам, обаче... Софи ме заведе тази вечер на мястото на катастрофата... мястото, където са загинали родителите ѝ.

Елън помълча, преди да заговори:

— Разбирам. Значи наистина те обича толкова много, колкото твърди. Тя почти не говори за катастрофата и никога — досега — не е водила никого там. Дори и Евлин.

— Знам — каза той тихо.

— Тогава какво не е наред?

— Дори и там Соф не ми разказа много подробности, просто ми описа някои неща, запазени в съзнанието ѝ. Аз обаче бих искал да добия по-точна представа какво всъщност е преживяла — той замълча за момент. — Знам, че ѝ е твърде тежко да говори за това, но искам да знам повече, за да мога по-добре да я подкрепям и да поема част от емоционалния ѝ товар. Това обяснява ли нещата?

Елън се усмихна.

— Обяснява ги идеално — каза тя. — И, честно казано, изпитвам облекчение. Звучи ми, като че ли и ти я обичаш толкова, колкото и тя теб.

Той кимна.

— Така е, Елън. Знам, че си била там онази нощ. Можеш ли да ми разкажеш какво помниш?

— Мога да направя нещо по-добро. Ако обещаеш да не казваш на никого, ще ти дам полицейския доклад от онази нощ. Извадих си копие още тогава. В него са включени всички възможни подробности.

— Софи чела ли го е?

Елън поклати глава.

— Направих копие, в случай че някога поиска да научи подробности, но не е поискала през всичките тези години. Дори и не знае, че го имам — тя махна към дивана. — Седни. Ще ми трябват няколко минути да го намеря.

Гарет седна, както му наредиха, но след като Елън излезе, стана да разгледа снимките на стената. Беше идвал тук няколко пъти преди това, но никога не бе имал възможност да ги разгледа добре. Повечето бяха на подрастващите Софи и Евлин — снимки от училище, абитуриентски вечери, завършване. Но на една малка снимка, повисоко на стената, се виждаше двойка млади цветнокожи, които се държаха за ръка. В жената разпозна Елън и предположи, че мъжът е нейният съпруг. Гарет знаеше, че Елън някога е била омъжена и че съпругът ѝ е починал, но само толкова.

Докато разглеждаше снимката, Елън се върна в стаята.

— Открих го — съобщи тя.

Гарет се обърна. Не искаше да любопитства, но знаеше, че тя го е видяла да разглежда снимката.

— Елън, това ли е...

— Съпругът ми Рик. Да, това е той.

— Той също е бил полицай, нали?

Тя кимна безмълвно.

— Софи каза, че е загинал при изпълнение на служебния си дълг.

Елън отново раздвижи глава, но не кимна. Нито пък я поклати отрицателно, ами нещо между двете.

— Това... горе-долу е вярно.

Гарет не искаше да рови повече из миналото ѝ, затова не каза нищо повече. Но по изражението на лицето му Елън разбра, че би искал да научи още нещичко.

— Не беше дежурен — продължи тя. — Никога не съм казвала на момичетата, защото не исках да се тревожат за личната си безопасност. Когато ме питаха, само им казвах „Той беше смел мъж и загина, докато изпълняваше дълга си“.

Гарет я погледна въпросително:

— Защо да се тревожат за безопасността си?

Тя въздъхна:

— Ела да седнеш. — Когато и двамата се настаниха, тя продължи: — Софи казвала ли ти е някога как непрекъснато ѝ повтарям, че всяко нещо си има своето предназначение, дори и лошите неща?

— Да, споменавала го е. Макар че, честно казано, не мисля, че споделя възгледите ти.

— Знам. Надявам се някой ден да ме разбере. Да бъда майка на Софи и Евлин за мен беше като благословия. Но честно казано, сигурно нямаше да позная тази радост, ако не бях изгубила Рик. Софи беше моят слънчев лъч в мрака.

— Защо?

— Сложно е... Разполагаш ли с време?

Той кимна.

— Добре. Е, предполагам, че ще трябва да започна с Рик. Запознахме се в полицейската академия, а после ни назначиха в един и същ полицейски район като новобранци. И двамата по онова време бяхме по на двадесет и една години. Оженихме се година след запознанството ни, а две години по-късно, когато решихме, че е време да разширим семейството... — тя се поколеба. — Открих, че не мога да имам деца. Очевидно нещо не ми беше наред и не можех да раждам. Във всеки случай разочарованието беше голямо. Обикаляхме специалистите, но в крайна сметка ни казаха, че нямаме никакъв шанс. Претеглихме възможностите. Знаехме, че осиновяването е една от тях, и я обмисляхме сериозно. Във връзка с работата ни беше известно колко много се търсят добрите приемни семейства. След много приказки и молитви решихме, че наистина можем да предложим на системата за приемни домове едно добро място за отглеждане на деца, които се нуждаят от любов. Бяхме в процес на квалификация, когато Рик загина.

Гарет я погледна с любопитство:

— И каква връзка има това с твърдението, че трагедията си има своето предназначение?

Елън се вторачи в пода, после вдигна очи да срещне погледа му.

— Някои хора ще припишат това на сляпата случайност, но аз виждам повече от случайност във факта, че Софи остана сираче точно на първото ми нощно дежурство, след като се върнах на работа. Смятам, че беше предопределено.

Гарет се прокашля:

— Как така?

— Бях в отпуск цели два месеца, потънала в скръб, мъчейки се да се справя със загубата си. В нощта, когато Рик загина, бях поела двойна смяна, замествайки колега, така че той отдавна си беше тръгнал от полицейския участък и се беше прибрал у дома, докато аз все още патрулирах. В края на втората смяна се заслушах в приказките по радиостанцията и чух повикване към всички свободни подразделения да се насочат към един адрес в Сиатъл, където бил застрелян полицай, който не е бил на смяна. — Елън замълча и погледна Гарет: — Това беше *нашият* адрес.

Гарет ахна:

— О, божичко, Елън, съжалявам.

Тя се усмихна стоически.

— Пристигнах там възможно най-бързо, но нямаше значение. Рик вече беше мъртъв. По-рано същата вечер беше арестувал член на някаква банда, ограбила магазин. Когато пристигнах, знакът на бандата беше изрязан на вратата ни. Предполагам, че някое от момчетата от бандата, успяло да избяга след обира на магазина, го е причакало пред полицейското управление, а после го е проследило до дома. Застреляло го във входа, докато си отварял, невъоръжен.

„Това обяснява нервността на Елън, когато отваря вратата“, помисли си Гарет.

— Господи. Не знам какво да кажа. И не мога да разбера къде виждаш в това светлия лъч.

Тя сви рамене:

— След първоначалната травма от смъртта му и след като си намерих ново жилище, реших, че все още искам да стана приемна майка. Рик искаше да вземем само момчета и ако не беше загинал, щяхме да направим точно това. Но размишлявайки в свободното си от

работа време, аз реших, че може би едно момиченце ще подхожда по-добре на самотна приемна майка. С тази мисъл се върнах на работа и същата вечер се запознах с момиченце, което имаше нужда от майка повече от което и да било друго дете. През месеците след катастрофата със Софи все разпитвах за нея, като дадох на службите да се разбере, че ако се наложи, имам желание и съм в състояние да се грижа за нея. После едно от приемните й семейства не можеше повече да се грижи за нея, след като мъжът почина от сърдечен пристъп, и ето че социалните служби докараха моя светъл лъч до вратата ми. — Тя замълча и на Гарет му се стори, че очите й се насълзиха. — Изгубих Рик, но получих Софи, а по-късно и Евлин. Знам, че за тях това може и да не прилича на слънчев лъч, но за мен беше всичко.

Гарет издиша бавно, осмисляйки чутото.

— Защо никога не си им казвала какво се е случило с Рик?

Тя въздъхна отново:

— Най-вече не исках момичетата да се тревожат, че някой ден на вратата може да цъфне бандит с пистолет. Освен това ми се късаше сърцето при мисълта за онова, през което бяха минали тези деца, и не ми се щеше да разберат, че дълбоката им скръб се беше превърнала в моята най-голяма радост. Чувствам се виновна при мисълта за това, камо ли да им кажа.

Гарет кимна, че разбира, но не каза нищо. След няколко минути мълчание Елън подаде на Гарет полицейския доклад.

— Съжалявам, че те занимавам с тези неща. Все още ли се интересуваш от това?

Докато слушаше историята на Елън, той почти беше забравил за доклада.

— О, да.

Той отвори кафявия плик. В него имаше десет страници доклад с показания на свидетели, подробности за колите, участвали в катастрофата, и степенята, в която бяха пострадали, имената и възрастта на хората от всяка кола, както и оценка на вината, която просто гласеше „лошо време, хлъзгав път, слаба видимост“.

Проследявайки с пръст абзац след абзац, Гарет прегледа първите няколко страници за по-малко от минута. После забави четенето, като насочи цялото си внимание върху останалите страници и изчете всяко изречение много внимателно. Усети как лицето му пламва и се

надяваше Елън да не забележи. Когато свърши, затвори папката и ѝ я връчи обратно.

Тя наклони леко глава:

— Сега по-добре ли разбираш нещата?

Той кимна:

— Да. Благодаря. И благодаря, че ми каза за съпруга си. Софи наистина е извадила късмет с теб. Надявам се някой ден да разбере колко важно е било пътищата ви да се пресекат. — Той се изправи. — Сега по-добре да тръгвам, за да можеш да поспиш.

Тя го изпрати до вратата.

— Лека нощ, Гарет.

Той се обърна и я погледна с някаква странна тъга по лицето.

— Довиждане, Елън.

ГЛАВА 16

*Ако сте си мислили, че нещата поемат
нагоре, значи сте стояли с главата надолу.*

На другата вечер Гарет се обади на Софи след работа и обясни, че трябва да доработва в службата, за да може да си вземе после почивни дни за медения месец. Софи го разбираше напълно, тъй като и тя беше в аналогична ситуация в „Шокола дьо Соф“. През оставащите две последни седмици имаше все още купища неща за оправяне, преди да може да остави спокойно за цяла седмица всичко в ръцете на Ранди.

Поради едни или други непредвидени обстоятелства Гарет и Софи почти не се видяха през цялата седмица. На Софи той ѝ липсваше, но тя си напомняше, че в съвсем близко бъдеще ще бъдат заедно всеки ден до края на живота им, и това правеше краткотрайното му отсъствие по-поносимо. Освен това всяка вечер, преди да си легнат, разговаряха по телефона и това засега ѝ стигаше.

След като си легна рано в събота вечер, в един и половина през нощта Софи се стресна от телефонен звън. Трябваша ѝ няколко минути, преди да осъзнае, че с тази мелодия звънеше телефонът ѝ, когато се обажда Гарет, и че не сънува.

— Гарет?

— Трябва да поговорим, Соф — каза той и на Софи гласът му ѝ се строи странно далечен, от което я побиха студени тръпки.

— Сега ли?

— Не търпи отлагане.

— Ммм. Добре. Слушам те. Добре ли си?

Последва кратко мълчание, преди Гарет да каже:

— Аз съм с колата пред вас. Можеш ли да слезеш?

— Гарет... какво има?

— Просто слез, Софи.

Софи вече я обхващаше паника. И ужас. За каквото и да искаше да говори Гарет, тя усещаше дълбоко в себе си, че не беше хубаво.

— Слизам веднага — прошепна тя.

След като стана от леглото, Софи надникна през пердето към автомобилната алея долу. От нейния прозорец на втория етаж не можеше да види лицето на Гарет, но виждаше двете му ръце, стиснали здраво волана. Въпреки че навън беше студено и ръмеше, тя не си сложи халат или обувка. В порива си да разбере какво става, слезе долу само по сатенена пижама и изтича боса до колата на Гарет.

Докато вървеше, Софи се опитваше да си представи най-различни причини, поради които той я беше събудил посред нощ и я викаше да поговорят в колата. Но срещу всяка външна причина, която измисляше, един вътрешен глас все ѝ повтаряше: „Не... това е нещо, свързано с мен.“

Когато се плъзна на седалката до него, Софи трепереше, но се насили да се усмихне ведро.

— Каква приятна изненада. Добро утро, хубавецо.

Ръцете на Гарет останаха все така приковани за волана. Лицето му не беше лишено от емоции, но пък и не изглеждаше щастлив, че я вижда. Когато обърна глава, лампата от стълбищната площадка на Софи хвърли върху му достатъчно светлина, за да забележи, че плаче.

— Два часа — каза той глухо. — Два часа седя тук в опит да реша, какво да направя.

Софи бързо дръпна ръка, като че ли ужилена от неговия тон.

— Какво, за бога, става, Гарет? Обясни ми... ако дори само ти е минала мисълта за.

Думите ѝ увиснаха във въздуха.

— Гарет — замоли, го тя, — каквото и да е, просто го изречи, за да можем да го обсъдим.

Той извърна глава и прошепна:

— Съжалявам, Соф...

— Съжаляваш? За какво съжаляваш, Гарет? Обясни ми!

Той свали поглед.

— Всичко свърши.

На Софи ѝ се повдигна. Тя постави ръка на устата си, да не би да направи нещо.

— Какво? — най-сетне изрече, когато гаденето премина. — За какво говориш? За нас ли? Всичко свърши просто така? Гарет, каквото и да е, сигурна съм, че ще можем да го разрешим.

Докато изричаше това, дъждът и вятърът отвън се усилиха и заблъскаха по колата на тежки вълни.

— Съжалявам, Софи — повтори той, откъсвайки очи от волана, за да я погледне. Гласът му сега беше изпълнен със съчувствие. — Ако имаше начин да го избегна, щях да го направя, но... някои нещастия просто не могат да се поправят.

— Искаш ли да ми обясниш по-подробно? Поне ми кажи защо — настоя тя.

Той поклати бавно глава.

— Има ли значение? Всичко свърши, Соф. Ти ми каза много отдавна, че хубавите неща са нетрайни. Може би си права.

Тя не искаше да заплаче, но силата на онова, което ѝ казваше — *напомнянето, че всичко, което обича, свършва зле* — я разплака.

— Ти ме излъга! — изви тя глас. — Каза, че ще ме обичаш вечно! Каза, че мога да ти вярвам! *Аз ти вярвах!*

— Не се тревожи за нещата около сватбата — каза той, докато Софи продължаваше да риде. — Ще уведомя всички. Нищо не трябва да правиш.

Тя го чу, но отказа да го погледне или да откликне по какъвто и да било начин.

Той искаше да ѝ каже много неща, с които да я утеши, но знаеше, че каже ли нещо повече, това щеше да доведе до нови въпроси. Въпроси, на които не желаше да отговаря.

— Трябва да тръгвам.

— Значи това беше? Слагаш край и си тръгваш, просто така?

В отговор той наклони глава.

Софи отвори вратата и излезе под проливния дъжд. Докато затвори вратата зад себе си, вече бе мокра до кости. Но вместо да изтича в къщата, просто остана там, боса в дъжда, наблюдавайки как Гарет изкарва колата от автомобилната алея и напуска живота ѝ.

Когато стоповете на колата изчезнаха, тя се прибра. Оставяйки подире си локви на всяка крачка, се насочи право към дивана във всекидневната и без да си даде труд да се подсуши, се строполи на него, сви се на кълбо и плака до зори.

ГЛАВА 17

Светът може и да е вашата стрида, ала перлата в нея я няма.

— Отвори вратата, Софи! — изкрещя Евлин поне за десети път.

— Махай се!

— Как ли пък не! Ще продължа да блъскам, крещя и звъня на звънеца, докато не ме пуснеш! — Евлин натисна звънеца пет пъти един подир друг, после заблъска по вратата отново. — Съседите ме гледат! По-добре да отвориш, преди да са повикали ченгетата!

След тридесет секунди Софи се предаде и отвори вратата. Застана на прага много бледа със солени вадички от сълзи по страните. Очите ѝ бяха подпухнали, косата ѝ приличаше на свраче гнездо и като че ли не си беше сменяла пижамата с дни.

— Здравей, Софи — каза Евлин тихо.

— Искам просто да остана сама. Защо ти е толкова трудно да го разбереш?

— Знам. Но вече се изолира... за колко... три дни? Стига толкова. Може ли да вляза?

Сбръчквайки драматично вежди, Софи промърмори:

— Добре.

Евлин пристъпи напред и разтвори ръце, за да я прегърне.

— Няма да те лъжа. Изглеждаш ужасно.

— Млък...

— Пфу... а пък как миришеш. Вземала ли си душ?

— Не, от неделя.

— Е, тогава е време да вземеш.

Не мина без увещания, но след един час Софи изглеждаше и миришеше прилично. Не след дълго се появи и Елън със служебната кола.

— Трябваше да ми се обадиш, Софи — каза Елън, докато я прегръщаше. — Не биваше да научавам за тази каша с три дни

закъснение от майката на Гарет.

Софи отстъпи назад.

— Знам. Просто... не исках да приема действителността.

Елън я прегърна отново.

— Знам, Бонбонче. Знам.

На средата на смяната си в центъра на града Елън получи обаждане от полицейския диспечер — майката на Гарет, която ѝ каза, че спешно я чакат в полицейското управление. След като пристигна там, Оливия де Матио ѝ обясни, че току-що ѝ се е обадил Гарет с ужасни новини. „Скъсал е с нея преди три дни — каза тя истерично, — но не си е дал труда да се обади на никого досега!“ Оливия беше покрусена, особено след като Гарет не ѝ беше дал никакви конкретни обяснения за постъпката си, само казал, че Софи няма нищо общо с това и че всичко било по негова вина.

Щом Оливия млъкна, Елън позвъня на мобилния на Софи, но веднага я прехвърлиха на гласова поща. После се опита да се обади в „Шокола дьо Соф“, но там също никой не вдигна. В крайна сметка тя позвъни на Евлин, която тъкмо се прибираще от работа в Такома. Елън ѝ обясни онова, което знаеше, и я накара да иде при Софи възможно най-бързо.

Пред приемното си семейство Софи разказа в подробности как официално я беше зарязал д-р Гарет Блек. Разказа им всичко за няколко минути, толкова, според думите ѝ, колкото е трябвало и на Гарет, за да прекрати всичко и да си тръгне.

— И не ти каза защо?

— Не. Каза, че имал причини, но че и за двама ни било по-добре да не обяснява.

— Пфф — изпръхтя Евлин. — Може би е по-добре за него.

Софи въздъхна.

— Точно това ме яде и мен. Искам да кажа, да, нещата явно не са наред. И да, бих предпочела да не минавам през това. Но да не зная защо! Просто не е честно. Оттогава се опитвам да му се обадя, но той не отговаря.

— Трябва да идем у тях — каза Елън и се изправи. — Веднага. Аз ще шофирам, Соф. Заслужаваш нещо по-добро, отколкото да те зарежат по този начин.

Отначало Софи се дърпаше, но десет минути по-късно вече бяха на път, а след още петнадесет служебната кола спря пред къщата на Гарет. Навън вече беше тъмно и се виждаше ясно, че в къщата никъде не свети, но Софи въпреки това излезе и отиде до вратата да позвъни. Никой не отговори. Тя надникна през прозореца близо до вратата, но светлината беше недостатъчна и затова изтича обратно до колата.

— Можеш ли да насочиш прожектора към фасадата? — обърна се тя към Елън.

— Разбира се, Бонбонче. Видя ли нещо вътре?

— Не. Просто искам да съм сигурна в онова, което не виждам.

Софи отново изтича до вратата и пак надникна през прозореца.

Този път всичко се виждаше идеално. Само че отново нямаше какво да види. Със същото чувство на гадене, което я връхлетя преди три дни, Софи се върна бавно до колата и се качи в нея. Елън видя шока, изписан по лицето ѝ.

— Соф... какво не е наред?

— Това определено е крайт — отвърна ѝ Софи, макар че думите ѝ едвам се чуваха. — Всичко... той е... там няма... нищо.

— Какво? — попита Евлин от задната седалка.

Софи се чувстваше като изтръпнала. Тя обърна леко глава и с прегракнал глас отрони:

— Къщата е съвсем празна. Той се е изнесъл.

— Ами работата му? — попита Елън. — Можем да идем и там, ако искаш. Сега или утре. Все ще трябва да иде на работа, рано или късно.

— Какъв смисъл има? — тросна се Софи. — Повечето хора, когато изпитат нужда да се преместят, просто се преместват. Той всъщност се е изнесъл! Ако и това не е намек, че не иска да разговаря с мен, тогава не знам какво е. Не, щом не иска да ме вижда, и аз ще постъпя така.

— Но Соф, ами ако...

— Не, Елън, няма значение. Още от самото начало си знаех, че ще свърши точно така. Това е историята на моя живот. Хайде просто да си вървим. Всичко свърши.

ГЛАВА 18

Вашият най-голям успех е влечението ви към неуспех.

— Закарай ме в магазина — каза Софи с безизразен глас от предната седалка на полицейската кола на Елън.

Вече близо двадесет минути въртяха безцелно из града, докато Софи се мъчеше безмълвно да проумее защо нещата с Гарет бяха потръгнали на зло. След като обаче опасенията ѝ, че го е изгубила окончателно, се бяха оправдали, тя предпочете някакъв по-различен начин за освобождаване на напирещите у нея чувства от возенето по мръкнало в кола и плача. Освен това ѝ бе хрумнала една идея, която може би щеше да ѝ помогне именно за това.

— Моля? — отвърна Елън.

— В „Шокола дьо Соф“. Трябва да ида там и да се подготвя за утре.

Евлин запротестира от задната седалка:

— Соф, разсипана си и си насред развихряща се лична криза. Работата може да почака.

Софи я погледна твърдо:

— Магазинът не бива повече да остава затворен. Освен това смятам, че за мен работата ще има терапевтичен ефект.

— Правенето на шоколадови бонбони може да е всичко, но не и терапевтично — изкиска се в отговор Евлин. — Ако става дума за ядене на шоколадови бонбони, тогава мога да се съглася.

— Просто ме закарайте там. Имам нова рецепта, която искам да опитам в чест на Гарет.

Елън включи на скорост.

— Ще направиш нещо сладко в негова чест?

— Не точно — отвърна Софи тихо, а колелцата в главата ѝ вече се въртяха, комбинирайки компонентите за новото ѝ „лакомство“.

Когато пристигнаха в магазина, Евлин предложи да остане и да помогне на Софи в подготовката.

Елън остана, колкото да напомни на Софи, че всичко накрая ще се уреди.

— Господ държи кормилото — настоя тя, — дори и когато ти се струва, че корабът ти потъва. Просто не спирай да вярваш, че капитанът знае по-добре от теб накъде сте поели и с течение на времето ще стигнеш там, където трябва да бъдеш.

Това беше първото нещо, което разсмя Софи тази вечер.

— Ако Господ насочва този кораб, веднага скачам от него — отвърна тя. — Или това, или пък направо ще вдигна бунт. Но не Господ бе този, който разби сърцето ми. Гарет го направи.

— Остави времето да си свърши работата, Бонбонче — посъветва я Елън тихо. — Дай си време.

След като Елън си тръгна, Софи остави Евлин да прави новите партиди фъдж, наред с най-различни бонбони с ръчна глазура, докато тя самата се зае с нововъведението си. Час по-късно, малко след 11 вечерта, Софи беше готова с първата партида сладки с късметчета. Липсваха само самите късметчета.

За целта тя седна на бюрото в офиса си и извади лист хартия, който нарязва с ножица на малки бележници. После започна да ги запълва с онова, което ѝ идваше наум. Реши, че първото беше направо бижу. „Някои хора са щастливи в любовта. Вие не сте сред тях.“ Второто също я накара да се усмихне. „Животът ви ще се разпадне в мигновение на окото. Не мигайте!“

След това думите потекоха като река, докато накрая всяко листче се изпълни със своето неповторимо късметче за нещастие. Софи пхна бележчиците в сладките и занесе подноса да ги покаже на Евлин, чиято уста беше пълна с тесто с фъстъчено масло.

— Искаш ли да ги опиташ?

Евлин преглътна.

— Сладки с късметчета с шоколадова глазура? Това ли е новата ти идея? Не ми се иска да ти съобщавам новината, но съм почти сигурна, че са правени и преди.

— Не и такива — отвърна Софи с усмивка. — Това не са сладки с късметчета за щастие. Това са сладки с късметчета за нещастие. Предполагам, че ще забележиш разликата.

Евлин сви рамене и взе една сладка. Докато наблюдаваше изражението на лицето на приятелката си, когато отхапа от нея, Софи разбра, че рецептата е успешна. Минута по-късно Евлин изплю сладката.

— Ужасна е!

— Както казах вече, направена е... в чест на Гарет. Какво пише на листчето?

Евлин разрови трохите и извади късметчето. „Както сладката в ръката ви, така и вашият любовен живот ще се изрони на трохи, оставяйки лош вкус в устата.“ След като го прочете, Евлин вдигна очи и сбърчи чело:

— Депресиращо е...

— Да.

— Кара ме да се съмнявам малко в Джъстин.

— Виждаш ли — каза Софи и се усмихна отново. — Терапевтично е. Обикновените сладки с късметчета преливат от оптимизъм. Но не и тези. Една здравословна доза реализъм за онези от нас, които са обикаляли достатъчно наоколо, за да знаят, че щастието е просто илюзия.

— Не бих отишла чак толкова далеч — запротестира Евлин.

Софи само сви рамене.

— Аз пък бих.

ЧАСТ III

КРАЯТ

ГЛАВА 19

Примирете се с онова, което не можете да промените. Например, с начина, по който изглеждате.

Октомври 2009 г.

Пощенският клон, в който се намираше пощенската кутия на Софи, беше само на няколко пресечки от „Шокола дьо Соф“ — достатъчно близо, за да може да иде дотам пеш, когато има нужда, но същевременно разположен на върха на стръмен хълм, който тя естествено избягваше да катери повече от веднъж седмично. Всъщност, всяко катерене в повече би било съвсем излишно, тъй като в кутията пристигаха единствено по някоя и друга сметка, свързана с бизнеса ѝ, редувайки се с различни каталози или реклами на кулинарни или сладкарски продажби на едро. Бяха изминали три седмици, откакто Гарет бе публикувал обявата в „Сиатъл Таймс“ и, както и очакваше, нямаше никакви отговори предишните два пъти, когато посети пощата.

След като изкачи хълма за ежеседмичната си проверка на пощата, Софи зърна бездомника, който ѝ махаше с ръка от противоположния ъгъл на улицата. Тя бързо му махна в отговор, пое си дъх, докато чакаше светофарът да светне зелено, и после прекоси кръстовището, за да иде при него.

— Здравей, Софи. Как е любимата ми клиентка? — изкиска се той тихичко.

Мръсната му посивяваща коса висеше на сплъстени кичури около челото и ушите и се къдреше отзад над яката на червената бархетна риза. Точно под очите си имаше размазана мръсотия, докато останалата част от лицето му беше скрита зад гъста брада, вързана под брадичката с ластик. Държеше плакат, на който пишеше: „Виетнам ме промени. И ти можеш да ме промениш. Имаш ли дребни за промяна^[1]?“

— Това ли съм станала за теб, Джим? Клиент? Прозвуча ми досущ като бизнес трансакция.

Джим се запозна със Софи почти преди година, малко след като Гарет напусна живота ѝ. Тя се канеше да изпрати малко колетче със сладки с късметчета за нещастие на един човек, който имаше магазин за нововъведения в Портланд и който търсеше потенциално нови продукти, когато Джим я спря на улицата да проси храна или пари. Тъй като в момента нямаше в себе си дребни, тя му каза, че може да го почерпи със сладка с късметче за нещастие, но че сигурно няма да му хареса. Той обаче се хвана за думите и ѝ благодари многократно за любезността.

Тъй като вкусът на Джим не беше твърде изтънчен, той се оказа единственият познат на Софи, който след като беше изял сладка с късметче за нещастие, я беше харесал. Харесваха му и късметчетата в сладките и той ѝ се кълнеше, че си ги пази всичките и че някой ден щели да се сбъднат. След тази първа среща Джим очакваше пристигането на Софи и тъй като беше установил с течение на времето, че тя си прибира пощата в понеделник, засядаше там всяка седмица и я чакаше да дойде.

— Е, и аз не стоя тук за здраве — каза той с крива усмивка и гласът му се пречупи, докато изричаше думите. — Какво друго ще е, освен моя бизнес? Примамам клиентите с изключителната си хубост и чар, точно както ти ги примамваш в магазина си с вкуса на великолепните си сладки.

— Повечето хора смятат, че вкусът им е ужасен — изкиска се Софи.

— Точно така. То и аз не съм кралица на красотата, но някак си подлъгвам хората да ми дават пари.

Тя поклати глава:

— Ти си друга работа.

Джим се почеса по главата и възкликна:

— Ха! Точно същото каза и жена ми, преди да ме напусне — и той премести ръка от главата отзад на врата си, където очевидно пак нещо го сърбеше. — Е, стига светски приказки. Имаш ли за мен нещичко днес?

Софи бръкна в чантата си и след като извади една сладка с късметче за нещастие, му я подаде.

— Цялата е твоя. Изпекох я тази сутрин.

Джим облиза напуканите си устни, докато вземаше сладката, после я поднесе към устата и си гризна мъничко, като се наслаждаваше на вкуса. След още няколко гризвания извади късметчето отвътре.

— По дяволите, да! — развика се той, след като го прочете наум. — Още едно готино парче. Казва, че аз и гумите на колата ми скоро ще оплешивеем.

Софи отново поклати глава.

— И защо ти се струва готино?

Той млъкна и я погледна.

— Защо все трябва да ти обяснявам? Някой ден всичките тези късметчета ще се сбъднат. Какво блаженство само ще бъде. Плешиви гуми или не, сега нямам кола, така че ми прозвуча, като че ли нещата без съмнение ще се подредят за мен.

— Вечният оптимист. Наистина трябва да бързам да се върна в магазина. Ранди ще се чуди какво ли ме е забавило толкова дълго.

— Нали ще дойдеш и другата седмица, мис Софи?

— Предполагам. Ако не прибера пощата, няма кой друг.

Той ѝ се усмихна, разкривайки морави венци там, където би трябвало да има зъби.

— Ще те чакам.

Както винаги, в пощенската кутия имаше само няколко писма, когато Софи я отвори. За нейна изненада обаче, три от писмата бяха надписани ръчно, което не беше типично за стандартните рекламни боклуци. Тя отвори едното от трите и едва не падна, когато откри, че е отговор на обявата „Търси се щастие“. Бързо отвори и другите две, за да прочете отново, че и те също се занимаваха с щастието.

Докато слизаше бавно надолу по хълма към „Шокола дьо Соф“, Софи препрочете няколко пъти кратките послания, като продължаваше да се изненадва, че имаше хора — които и да бяха те, — които отговаряха на обявите „търси се“. След като се върна в магазина, тя пхна писмата в горното чекмедже на бюрото си, а после пое касата от Ранди, за да може той да почисти отзад, от което имаше крещяща нужда.

Малко след това телефонът до касата звънна.

— „Шокола дьо Соф“ — каза Софи в слушалката. — Мога ли да ви помогна?

— Да, търся мис Софи, моля.

— Много смешно, Гарет. Какво искаш?

— Здравей, Софи. Как си?

— Бях добре допреди две секунди — отвърна тя с напрегнат глас.

— О, хайде, отпусни се. Толкова ли е зле да разговаряш с мен? Просто проверявам как вървят нещата с обявата ми. Има ли включвания?

— Слаба работа — отвърна му тя начаса. — Както и предполагам, че ще стане.

— Значи плащам цели три седмици за това чудо в „Таймс“ и нито един отговор, така ли? Ох.

— Е... може и да са дошли един-два отговора, но нищо заслужаващо внимание.

— Уха. Наистина ли? — Гарет изведнъж прозвуча много развълнувано. — Значи всъщност има щастливи хора, които се крият неизвестно къде. И очевидно четат обявите.

— Очевидно — отвърна тя саркастично.

— Та един отговор ли имаш или два?

Софи се прокашля:

— Всъщност три. Пристигнаха днес.

— Три! Това е страхотно. Средно се пада по един отговор на седмица... Не е зле. При тази скорост ще ми трябват само около две години, за да склониш да се срещнеш с мен.

— Ура! — каза тя подигравателно. — Не забравяй обаче, че фактът, че са пристигнали три писма, не означава, че и трите могат да се броят за част от онези сто. Трябва да са легитимни, задълбочени и трайни примери за щастие. И тъй като аз преценявам тези им качества, вероятно не са.

Слушалката замлъкна за няколко мига.

— Наистина си се запънала по въпроса, нали?

— Смятам, че е справедливо да положа всички усилия, за да те избягвам, доколкото мога.

Отново последва мълчание, преди Гарет да каже най-накрая:

— Значи дори и да получа стотина или повече заслужаващи си отговора, ти ще ги отхвърлиш всичките?

Тя се изсмя:

— Не *всичките*. Това няма да е честно. Но ще отхвърля достатъчно, за да те обезкуража, да.

— Е, в такъв случай — отвърна ѝ той — мисля, че ще е разумно аз също да чета отговорите, след като съм в играта. Щом ще влагам пари, поне трябва да се уверя, че третираш отговорите честно.

Сега Софи се умълча.

— Значи ти възнамеряваш сериозно да продължаваш с обявата? — каза тя най-накрая. — Ще ти излезе скъпо да плащаш седмица подир седмица.

— Хей, Соф, ти измисли правилата, аз просто се включих в играта. Но тъй или иначе трябва да седнем заедно, за да ти обясня защо и какво направих, и щом това е цената — така да бъде.

Софи въздъхна. „Толкова ли ще ми натежи една среща? — почуди се тя. — Просто за да приключим и да продължа нататък.“ Знаеше, че се инати и че учтивият начин бе просто да отстъпи и да остави Гарет да ѝ каже, онова, което искаше да ѝ каже. Но нима болката, която ѝ бе причинил, не оправдаваше постъпката ѝ да го обезкуражава възможно най-дълго?

— Парите са си твои — каза тя в крайна сметка.

— Точно така.

— Моля?

— Парите са си мои и искам да се уверя, че не ги харча напразно. Ще пристигна след малко да прочета първите три писма. Доскоро, Соф! — и той затвори слушалката, преди тя да има време да възрази.

Верен на думата си, Гарет пристигна след десет минути в „Шокола дьо Соф“, облечен в синя хирургическа престилка и с широка усмивка на лицето. Софи беше отзад в магазина и си събираше багажа с надеждата да се измъкне, преди той да дойде. Затваряйки вратата подире си, Гарет махна бодро на Ранди и след като заобиколи тезгяха, се насочи към офиса на Софи.

— Тръгваш си толкова рано? — попита той, надниквайки в стаята.

— Да — отвърна тя, вземайки чадъра си, — но очевидно недостатъчно рано.

Гарет продължи да се усмихва:

— Е, не хуквай веднага. Искам да видя писмата, които си получила днес.

Софи остави чадъра и отвори горното чекмедже на бюрото си.

— Хубаво. Ето ги — и му връчи трите най-горни плика от купчината писма.

Подпрян на ръба на бюрото на Софи, Гарет зачете писмата. След като прочете и трите, върна се отново на всяко, за да го прочете внимателно. В едното имаше рисунка, във второто снимка девет на тринадесет, а третото си беше само писмото. Нито едно от тях не беше много дълго, но му трябваха няколко минути, за да приключи с тях.

— Е — каза той, като се изправи и се обърна към Софи, — две от три не е лошо, нали? Намалява се средната месечна бройка, но е по-добре от нищо.

Софи се изсмя презрително.

— Две ли? Аз нямаше да класирам нито едно от тях за твоята стотица.

Подхилвайки се, Гарет подхвърли едно от писмата на бюрото пред нея.

— Знаех си от самото начало, че няма да класираш това. И въпреки че мога да разбера как някои хора може да обичат тръпката от лова, не смятам, че убиването на живи същества заради спорта може да се класира като трайно щастие.

— Не — съгласи се тя. — И почти ми се догади, когато за пръв път видях снимката му до този мъртъв лос. Видя ли как му виси езикът от устата?

Тя потръпна, като че ли я втресе.

— Значи постигнахме единомислие за това писмо — каза той със смях, а след това вдигна другите два плика. — Но защо отхвърляш тези двете?

Тя скръсти ръце и се изправи от другата страна на бюрото.

— Писмото от жената е просто твърде общо. Писала е повече от другите, но всъщност казва, че щастие е да гледаш как растат децата ти, което не е вярно.

Той наклони глава на една страна.

— Защо не?

— Ами, първо, какво ще кажеш за хората, които нямат деца... които не могат да имат деца. Този вид щастие ги изключва. И потенциално децата са преходни, колкото и тъжно да звучи. Ако децата ти не доживеят до зряла възраст, значи не си наблюдавал как растат. Наблюдавал си ги как умират. Това щастие ли е? И...

— Още ли има?

— Мълчи — каза тя. — Искаше да чуеш доводите ми и аз ти ги съобщавам. Вземи например моите родители. Според дефиницията на тази жена те не са били щастливи, защото не са ме видели как раста... не са доживели до този момент.

— Жестока си — каза той тихо. — А какво ще кажеш за другото писмо? От детето?

— Божичко — гласът ѝ прозвуча почти обидено. — Рисунка на котка с пастели? Сериозно ли?

— Ами на едно момиченце домашният любимец може да донесе щастие, нали?

— Това е котка, Гарет. Чиито косми са по всички мебели и която кашля от собствените си косми, които е облизала от собственото си тяло. Какво щастие е това? А рисунката? Ако не беше надписана, че е котка, щях да реша, че е хипопотам.

Гарет се ухили самодоволно.

— Значи и за това — твърдо не?

Софи му кимна.

— А сега има ли нещо друго, което да мога да направя за теб? Наистина искам да хвана следващия автобус за Гиг Харбър.

— Не — отвърна той с усмивка, извъръщайки се да си ходи. — Иди си лови автобуса.

Помълча малко, а после попита:

— Кога ще проверяваш отново пощенската кутия?

Тя наклони глава настрани.

— Следващия понеделник. Защо?

С игрива усмивка Гарет се завъртя на токовете си и прошепна:

— Идеално. Ще се видим тогава — и изскочи през вратата на офиса, преди тя да се развика.

---

[1] „Vietnam changed me. You can change me too. GOT SPARE CHANGE?“ — игра на думи с английската дума „change“, която освен

„променен“ означава и дребни пари. — Б.пр. [↑](#)

ГЛАВА 20

Някои казват, че животът бил театър, а светът — тяхната сцена. Ако и вие твърдите същото, дано да разполагате с много добър дубльор.

— Къде беше! — попита Еви, когато Софи най-сетне отговори на обаждането ѝ по мобилния телефон. — Опитвам се да се свържа с теб от цял час и веднага ме препраща към гласова поща.

— Съжалявам — отвърна Софи извинително. — Включих отново телефона си едва преди няколко минути. Гарет не спира да ми звъни и се изморих да слушам неговата мелодия. Какво има?

— Уф. Значи не си разговаряла с него днес?

Софи усети тревогата в гласа на приемната си сестра.

— Не, не сме разговаряли, откакто дойде в магазина преди няколко дни. Защо?

— Ами той сигурно се е опитвал да се свърже с теб поради същата причина, както и аз. Очевидно не си гледала вечерните новини? — попита Еви.

— Знаеш, че ги избягвам. Половината от онова, което съобщават, е направо депресиращо.

Софи чу как Еви издиша бързо през носа, като че ли потискаше смеха си.

— Съвсем вярно. Слушай, ако не си облечена за пред хора, облечи нещо. Ще дойда да те взема след десет минути. Има някои депресиращи новини, които трябва да видиш.

— Нещо... лошо ли е? — попита Софи неохотно.

— Не е лошо, просто... Почакай секунда... *Джъстин! Да не си посмял да смениш канала, докато не си абсолютно сигурен, че си записал всичко на видеото!* Още ли си там, Соф?

— Да.

— Та не е лошо, просто е нещо, което трябва да видиш сама. Окей? Скоро ще съм при теб.

С тежка въздишка Софи промърмори:

— Нямам търпение.

След по-малко от десет минути колата на Евлин спря на автомобилната алея пред дома на Софи. Тя натисна клаксона, за да накара Софи да слезе долу. Не след дълго отново бяха у Еви. Джъстин сменяше някаква крушка в кухнята, докато те прекосиха към хола, където плазменият телевизор беше спрял на рекламния гекоп на GEICO^[1] в едър план, с отворена уста.

— Сядай — нареди Еви.

— Здравсти, Софи — каза Джъстин няколко секунди по-късно, като влезе и се плъосна на едно кресло. — Еви не ти ли е казала още?

— Нито думичка.

Джъстин потри ръце.

— Оох, тогава те чака истинска изненада. Ние вече го изгледахме към десетина пъти и...

— Млъквай — сръза го Еви. — Остави я да види сама.

Софи гледаше ту единия, ту другия. Еви хапеше устна, за да не се намръщи, а Джъстин се хилеше дяволито. Тя се чудеше как да изтъкува коренно различните им изражения, но онова особено чувство в стомаха, който като че ли пропадеше надолу, ѝ подсказа, че каквото и да видеше по телевизията, щеше да ѝ се догади.

Евлин се настани на дивана до Софи и насочи дистанционното към екрана.

— Ето на — прошепна тя на себе си, натискайки бутона за пускане.

Гекопът на GEICO веднага оживя, изричайки със силен кокни акцент няколкото последни думи от рекламната преди нейния край. После започнаха новините в седем часа — вече почти два часа по-късно — с безупречното лице на водещия на „Канал 2“ в едър план.

— Здравейте отново с новините на „Канал 2“ — каза той самоуверено с шлифована усмивка. — Аз съм Кип Уейвърли.

Като че ли съвсем на място, широката усмивка на водещия внезапно стана по-замислена, почти меланхолична.

— Местните новини днес ще чуем специално от Лори Ейкърс в Такома. Лори?

Щом чу Такома, по гърба на Софи пробяга студена тръпка.

На екрана се появи елегантно облечена млада жена на около двадесет и няколко години, с перфектен маникюр, застанала пред пощенския клон, в който Софи ходеше всяка седмица. Русолявата ѝ коса се развяваше леко от вятъра.

— Благодаря ти, Кип — каза тя много сериозно. — В тези дни на икономически предизвикателства, когато вниманието се фокусира предимно върху процента на безработицата, бизнес фалитите и просрочените ипотекы, лесно е да пропуснеш факта, че зад цифрите, в сърцето на фактите се крият хора. Обикновени хора, които се опитват да поминуват някак си, преследвайки американската си мечта за щастие — Лори замлъкна драматично, за да нацупи устни. — Но какво става, когато мечтата вече не изглежда възможна? Когато щастието ви се струва непостижимо? Някои от вас може би ще се опанят на семейството и приятелите си за подкрепа. Други ще се обърнат към религиозни съветници и духовни ментори. Но колцина ще се обърнат към широката публика? Вероятно няма да са много... поне един човек обаче в границите на района на голям Сиатъл копнее за зрънце надежда от другите.

Софи заби нокти в дивана, докато репортерката показваше брой на „Сиатъл Таймс“.

— Благодарение на наш зрител, който насочи вниманието ни към една необикновена обява, тази вечер съм тук, за да ви разкажа какъв отчаян зов за помощ беше отправен към всички нас.

Тук се включи Кип Уейвърли:

— Извинявай, Лори. Обява ли каза?

— Точно така, Кип. През последните няколко седмици се публикува анонимна обява от типа „търси се“ в раздела за обяви на „Сиатъл Таймс“. Нека ти прочета тази кратка — но затрогваща — молба.

Лори отново замълча, докато вдигаше вестника така, че да може да прочете обявата, без да закрива лицето си, и после бавно зачете думите, добавяйки драматичен акцент навсякъде, където беше възможно:

— „Търси се: щастие. Моля помогнете ми да открия онова, което изгубих. Изпращайте предложенията си на Пощенска кутия 3297,

Такома, Вашингтон 98402. Само трайно щастие, моля. Нищо преходно.“

— Ау — обади се Кип от студиото. — Никога нямаше да ми хрумне да се обърна към обявите, за да намеря щастие, но предполагам, че когато човек наистина има нужда от помощ, той търси, където може.

— Наистина „ау“, Кип. Застанала съм пред пощенския клон, където живее анонимният подател на обявата и където, да се надяваме, той ще получи отговорите си — от всички нас, — което ще му помогне да се справи с очевидно труден период в живота си. Надяваме се да открием кое е това лице и да видим не можем ли да направим нещо повече, за да му помогнем, но междувременно, ако искате да отговорите на тази обява, ще откриете адреса на нашата уебстраница в долната част на екрана. Нека му покажем, че търсенето на щастие е живо тук, в сърцето на Пюджет Саунд. На живо от Такома, Лори Ейкърс. Кип?

— Благодаря ти, Лори — Кип кимна замислено, а после се обърна към най-близката камера. — А за анонимното лице, което е пуснало тази необикновена обява, ако ни гледа, ще добавя, че го подкрепяме в мислите си и се надяваме да намери онова, което търси.

След още една кратка пауза цялото поведение на Кип се промени за част от секундата. Внезапно той отново разцъфтя в усмивка.

— А сега да преминем към другите местни новини. „Сиатъл Суперсоникс“ научи днес, че...

Еви изключи телевизора.

Софи остана да зяпа като замаяна тъмния екран.

— Да копнееш за зрънце надежда от другите? — каза тя най-сетне, повтаряйки думите на Лори. — Щастието е живо тук, в сърцето на Пюджет Саунд? И това минава за новина? Те си съчиняват история там, където тя не съществува.

— Е, за това им плащат — отбеляза Джъстин.

Софи не му обърна внимание.

— Не знам да се смея ли, или да плача.

— Както и ние — призна Еви. — Джъстин се смя, а аз все още се колебая.

Софи се изправи и закрачи напред-назад из стаята, а челюстта ѝ се стегна.

— Знаете ли какво? Бясна съм! „Благодарение на наш зрител“ — каза тя. — Не се и съмнявам кой е той.

— Мислиш, че е Гарет ли? — попита Еви.

— Разбира се, че е Гарет! Какъв прикрит, заговорнически... о, бясна съм му! Казах му, че може да пусне обявата само в „Таймс“, а той си е измислил начин да заобиколи това правило.

Джъстин се изкиска.

— Всъщност идеята е направо блестяща.

Евлин му хвърли поглед, с който го предупреждаваше да не се намесва.

— Само казвам — промърмори той.

Докато Еви хвърляше на Джъстин с очи още едно безмълвно предупреждение, Софи включи телефона си и откри, че има десет пропуснати обаждания и шест нови текстови съобщения. Тя не си даде труд да изслуша гласовата поща. Вместо това набра номера на Гарет.

Той отговори още на първото позвъняване.

— Получи ли съобщенията ми? — каза той веднага с леко паникьосан глас.

— Как можеш да ми причиняваш подобно нещо — простена тя, а после подхвана малка тирада: — Дори никой да не знае, че това съм аз, положението е достатъчно неловко! Новинарката говореше за обявата като за дело на някой обезверен луд, който са хваща за сламка. Невероятно. От всички гадни неща, които си ми причинил, това е черешката на тортата!

— Софи! — повиши той глас, за да я надвика. — Прочети съобщенията ми. Аз съм не по-малко изненадан от теб. Опитах се веднага да ти се обадя, щом изгледах новините, но не можах да се свържа с теб.

— Игнорирах те... и с основание. Само ми причиняваш проблеми.

— Тревожех се, че ще заподозреш мен, и затова веднага ти се обадох.

Тя не го слушаше, или пък ако го слушаше, не вярваше на думите му.

— Ами ако открият, че това съм аз. Ами ако при разследването на историята пуснат лицето ми на цял екран? Тогава какво? Не помисли ли за това, преди да продадеш историята на вечерните

новини? А ако им кажа, че всъщност ти си пуснал обявата? Смяташ ли, че на пациентите ти ще им хареса да научат от Лори Ейкърс, че техният лекар е най-нещастният човек на планетата?

— Тя не каза това — възпротиви си той.

— Е, като нищо би могла! Гарет, ами ако проследят всичко това до мен?

Той помълча, преди да отговори:

— Сигурно ще е добре за бизнеса ти.

— Непоносим си!

— Шегувам се, Соф. Честно казано, никой няма да открие, че обявата има нещо общо с някой от нас. Вече се обадох на вестника да спра обявата и много ясно дадох да се разбере, че ако разкрият на някого самоличността на човека, който я пуска, ще ги съдя до дупка.

Софи продължаваше да крачи из хола на Евлин и Джъстин. Тя издиша бавно в опит да се успокои:

— Аз просто... не мога да повярвам, че си го направил. Сделката ни отпада, Гарет. Няма да има среща. Не и след това.

Когато Гарет проговори отново, гласът му беше много по-тих, може би с надеждата, че като промени тона си, ще привлече повече вниманието ѝ.

— Софи — каза той тихо. — Ще повтарям това, докато го проумееш. Нямам нищо общо с това. Честно казано, би било много хитро от моя страна да постъпя така. Подло и нечестно, но хитро. Кълна ти се обаче, че не бях аз. Знаеш, че има хора, които четат вестника. Всъщност никак не са малко. И всеки един от тях би могъл да се впечатли от обявата за щастие и да реши да съобщи за нея на медиите. Но аз не съм го направил.

На Софи ѝ се виеше свят. Искаше ѝ се той да е виновникът, лошото момче, което да обвини за всичко. Трябваше ѝ още една причина, за да го мрази след всичко онова, което ѝ бе причинил, но знаеше, че ѝ казва истината. Въпреки това продължи да мълчи, след като той приключи с обясненията си.

— Софи?

— Чувам те — измърмори тя след известно време.

— Вярваш ли ми?

— И защо да ти вярвам?

— Защото е истина.

— Е... не ми се иска — призна си тя честно.
— Но?
— Все още не съм решила.
— Значи... сделката ни. Все още е валидна?
— Добре — каза тя неохотно. — Но само защото съм свикнала да спазвам обещанията си. За разлика от други мои познати.
— Ох, от това ме заболя малко.
— По дяволите — каза тя и за пръв път се отпусна, откакто Лори Ейкърс си беше отворила устата. — Предполагаше се да те заболи много.
— Е, благодаря, че ми се обади. Даже когато крещиш по мен, ми е драго да ти чувам гласа.
На Софи ѝ се искаше да я види как завъртя очи.
— Лека нощ, Гарет.
— Лека нощ, Софи.

---

[1] Government Employees Insurance Company (GEICO) — Застрахователна компания за държавни служители. — Б.пр. [↑](#)

ГЛАВА 21

Заемете се с нещо, което обичайно не правите, защото онова, което обикновено правите, изглежда не върши работа.

Напоследък влизала ли си в мрежата?

Текстът на съобщението изскочи на екрана на мобилния телефон на Софи, точно когато тя се готвеше да си ляга в неделя вечер. Бяха изминали четири дни, откакто разговаряха по телефона след шумотевицата по „Канал 2“. Софи се пъкна под завивките и се загледа в краткото съобщение, но после реши, че в момента не ѝ се занимава с текстови съобщения — не и от Гарет. Тя остави телефона си на нощното шкафче, точно когато на екрана изскочи ново съобщение. Разстроена, че ѝ досаждат, бързо отвори телефона, за да види какво пише.

Разпространява се като вирус!

Странното послание привлече вниманието ѝ и тя бързо написа в отговор.

Кое?

Тя! Обявата. Навсякъде е!

Софи се задъха, докато пишеше отговора.

Шегуваш ли се?

Влез в мрежата. Изпратих ти имейл с няколко линка... бррр.

Затваряйки с щракване телефона, Софи изскочи от леглото и забърза към компютъра на долния етаж. Пощата ѝ беше претърпана със спам, но не ѝ отне много време да отсее нужното. Имейлът на Гарет беше с тематично заглавие „Ух... Ох. Не ме обвинявай“. Самото съобщение не съдържаше текст, само няколко линка до различни страници в Интернет.

Първият линк беше към YouTube, където новинарското предаване на Лори Ейкърс беше изгледано от почти 500 000 души по цял свят. Но други медии в страната също бяха подхванали темата и най-малкото още дузина телевизионни станции бяха предали собствени версии на историята, които също бяха качени в YouTube и в които всяка телевизия преразказваше историята, като че ли бе първата, съобщаваща за „този епично тъжен, героично нещастен и мистериозен рекламодател от Такома — Вашингтон, който грабна сърцата ни и ни накара да поспрем и да се замислим що е то щастие, къде да го намерим и, най-вече, как да го задържим“, според формулировката на един свръхдраматичен водещ.

„Той сигурно се шегува — каза Софи на глас. — Но това е абсурдно!“ Тя се сви, като ударена, докато в един подир друг видео материали даваха адреса на пощенската ѝ кутия, приканвайки зрителите да реагират.

Другите линкове от съобщението на Гарет препратиха Софи към различни чатове, Фейсбук, Туитър и МайСпейс. В една от страниците някаква група, наричаща членовете си РЩП, съкратено от „Ръце Щастливи да Помогнат“, беше събрала достатъчно пари, за да пускат обявата в продължение на четири седмици в двадесет от най-големите вестници на САЩ.

След час и половина ровене из уебстраниците, като всеки линк я препращаше поне към десет нови, Софи най-сетне се отказа и изгаси компютъра. Слепоочията ѝ туптяха от толкова дълго взиране в екрана.

Тя бавно се изкачи горе и се мушна в леглото, но измина поне час, преди да заспи. Докато лежеше будна, в главата ѝ се въртеше мисълта „Защо не се съгласих на глупавата среща с Гарет?“.

На другия ден, веднага щом Ранди пристигна, в „Шокола дьо Соф“, Софи си взе чадъра, чантата и сладка с късметче за нещастие и тръгна нагоре по хълма, както всяка седмица, за да си вземе пощата. Докато вървеше, чудеше се дали броят на отговорите на рекламата забележимо ще се увеличи.

Джим чакаше на обичайното си място пред пощата, с окъсаната си обява за Промяната. Изглежда, че усети, че на Софи ѝ се въртяха други неща в главата, защото не коментира много-много, докато тя му връчваше сладката. Въпреки това отдели време да ѝ благодари още веднъж за добротата, а после ѝ прочете късметчето.

— Гръм и мълнии! — изригна той радостно. — В късметчето пише, че моите петнадесет минути слава ще намалеят в най-добрия случай на не повече от пет — и той намигна на Софи, преди тя да си тръгне. — Това прави пет минути повече, отколкото съм очаквал. Благодаря още веднъж, мис Софи.

Съгласно държавните стандарти работният ден вече беше приключил, затова само пощенското фоайе с двете стени с пощенски кутии все още беше отворено за посетители. Както винаги, имаше един-двама души, които вероятно се отбиваха в пощата на връщане от работа, подобно на Софи. Но едва Софи вкара ключа си в пощенска кутия 3297 и атмосферата в помещението се промени.

От всички страни се понесе шепот, особено от една групичка, спряла до отсрещната стена. Отначало Софи се опита да си внуши, че надигащата се глъч няма нищо общо с нея. Това обаче стана невъзможно, след като дочу един глас да казва твърде високо: „Побързай! Дай камерите тук, докато отваря кутията!“.

Смразена от коментара, Софи изведнъж осъзна, че цялата гюрултия е заради „тайнствения подател на обявата“, когото очевидно току-що бяха разкрили. Тя беше сигурна, че подобна въздухарска история не би трябвало вече да е новина, но пък всички онези уебстраници и видео записи би трябвало да ѝ подсказват, че това едва ли ще е така. Единствената част от тялото ѝ, която в момента се

движеше, беше сърцето ѝ, което като че ли беше включило на бързи обороти и се блъскаше в гърдите ѝ, досущ като в опит да изхвъркне.

Беше се вцепенила и го знаеше. След като остана да стои така едва ли не цял ден време, докато шумът зад нея продължаваше да ескалира, Софи най-сетне прие факта, че рано или късно ще трябва да се обърне. Поемайки дълбоко въздух, тя изправи рамене, извади една-единствена жълта хартийка от пощенската си кутия, затвори вратичката ѝ с щракане и после спокойно се обърна.

Веднага щом лицето ѝ се разкри ясно, от всички страни засвяткаха светкавици. За миг тя бе обкръжена от глутница репортери, които тикаха в лицето ѝ микрофони и диктофони, стремяйки се маниакално да отразят от всички страни „героично нещастната“ жена, застанала пред тях.

— Можете ли да ни кажете какво ви накара да пуснете тази обява? — попита стройна жена с изрусена коса, в която Софи позна Лори Ейкърс.

— Не изглеждате като жертва на лош късмет — изкоментира друг. — Това да не е някакъв рекламен трик?

След това нещата започнаха да загрубават и бързо стана ясно, че всеки нищеше историята от предварително определен ъгъл с надеждата да разпали полемика. Докато хаосът ескалираше, Софи не можеше да разбере кой какво я пита, защото те изстрелваха въпросите си бързо един през друг: „Как ви е пълното име?“, „Колко време ще върви обявата?“, „Колко отговора получихте?“, „Защо го правите — заради вниманието или наистина се надявате да намерите щастieto чрез обява?“, „Кое щастие е непреходно?“, „Вземате ли антидепресанти?“.

Софи се чувстваше твърде унижена, за да отговаря, затова просто стоеше там и слушаше какво ѝ говорят, като от време на време примигваше, когато светкавиците я заслепяваха. Помисли си, че би трябвало да се усмихне на камерите, но мускулите на лицето ѝ отказваха да помръднат. След минута-две от началото на този несекващ обстрел от окото ѝ се търкулна една сълзица. Топлата влага по страната ѝ като че ли стопи преградите, които задържаха емоциите ѝ, и Софи почувства, че бента ще се скъса. Отблъскваше я мисълта да се разплаче пред всичките тези хора — да не говорим за хилядите,

които щяха да видят видео записите и снимките на епизода по-късно — но знаеше, че нищо не може да направи.

И точно когато я заливаше гигантска вълна от отчаяние, когато вече беше сигурна, че я делят само мигове от обливането на пода със сълзи, някъде отзад от тълпата долетя силен глас:

— Какво, по дяволите, правите?!

Сборището замлъкна на часа, като инквизиторите ѝ се завъртяха като един, за да открият източника на този изблик.

— Аз съм този, който ви трябва! — изгърмя гласът. — Оставете я на мира или, Господ да ми е на помощ, до един ще си имате работа с мен!

Изненада беляза лицата на всички до един от медийната глутница, но едва ли имаше някой по-изненадан от този развой на нещата от самата Софи. Пред невярващите ѝ очи на няколко крачи от стъклената врата на пощенското фоайе стоеше Джим, вирнал мазната си брада.

Лори Ейкърс стоеше най-близо до Софи. Тя бързо се обърна към първоначалния си обект и попита за какво говори този сиромас.

„Добър въпрос“, помисли си Софи.

— Защо не попитате него?

Джим доту разменените думи и веднага разблъска тълпата, за да стигне до Софи. После извади опърпан портфейл от задния си джоб и измъкна от гънките му смачкана двадесетдоларова банкнота. Като се увери, че всички виждат и чуват какво говори, Джим вдигна банкнотата пред Софи и каза:

— Ето, мис. Както ви обещах, двадесет долара за усилията ви. И се извинявам, че ви забърках в тази каша — докато ѝ връчваше парите, той лукаво обърна гръб на тълпата и смигайки ѝ, прошепна само тя да го чуе: — Това са моите пет минути.

— Ммм... благодаря — каза тя, колкото на репортерите, толкова и на Джим. — Не ми представляваше трудност. Е, като оставим настрана факта, знаеш ли... че едва не ме смачка тълпата... Но го направих, само за да помогна. Не трябва да ми плащаш.

Софи му връчи обратно банкнотата, а после се измъкна от светлините на рампата и застана отзад в тълпата, като се стараеше да не гледа никого право в очите, за да не разгадаят блъфа ѝ и да я разобличат. Софи знаеше, че най-умното нещо в момента бе да си

тръгне и да не се обръща, но дори и с риск да бъде разобличена, отчаяно искаше да чуе какво щеше да каже Джим на репортерите.

Пред тълпата Джим се изкашля, облиза устни, а после се обърна към журналистите с изненадваща самоувереност. Вещината, с която заговори, съчетана с факта, че всичко, което казваше, беше измислица, накара Софи да си каже, че добре облечен, гладко избръснат и с хубаво чене, от Джим би излязъл чудесен политик — доколкото политиците можеха да бъдат чудесни.

— Първо — каза той, — нека отговоря на въпроса, който занимава всички ви. Този човек бездомник ли е? — неколцина се изкискаха. Джим не им обърна внимание. — Отговорът е да. Живея на улицата. Това е нелек живот. Самотен. И с много време за размисъл.

— Как да ви повярваме, че един бездомник е публикувал тази обява? — извика някой, а после и други замърмориха в същия дух.

Джим спокойно вдигна ръка да ги усмири.

— Ако ме оставите да говоря, ще ви кажа. Дали ще ми повярвате... е... това си е ваш проблем. Просто ще ви кажа онова, което зная, и можете да направите с него каквото си пожелаете. Миналата година по това време един ден при мен дойдоха майка с момиченце и ми дадоха пет долара. Но преди да си тръгнат, момиченцето ме попита щастлив ли съм да живея така. И това ме накара да се замисля. Щастлив ли съм? И какво е това щастие? Гледам всеки ден хората в лъскавите им коли да шофират към големите си топли домове. Те по-щастливи ли са от мен? Не знам. Но реших, че искам да разбера. Е, трябваше ми известно време, защото както може би се досещате, не се къпя в пари. Но аз се стисках и пестях, както прави всеки човек, който ужасно много иска нещо. И някъде преди месец събрах достатъчно пари за пощенска кутия и обява във вестника. Искан да знам какво мислят останалите за щастиято. Като че ли всичко, което съм имал в живота си и което ме е правило щастлив, постепенно изчезна. Работата ми. Къщата ми. Спестяванията ми. Умирах да разбера дали вие, хора — които изглеждате преуспели, — знаете нещо повече за щастиято от мен. Някой би трябвало да знае нещо, нали? — той помълча и се огледа. — Е, сега научихте. Сега знаете историята ми.

Последва кратка пауза, а после един от репортерите попита:

— Ако това е вашата пощенска кутия, защо изпратихте жената да я отвори?

Джим си приглади замислено брадата:

— Мислите си, че не чета вестници? По дяволите, та аз всяка нощ спя върху тях. Прочел съм всички уводни статии през последните няколко дни и се безпокоях медиите да не започнат да шпионират наоколо в опит да разберат кой е подателят на обявата. Когато видях тук да се мотаят много повече хора от нормалното, обърнах се към жената на улицата. Тя е била добра с мен и преди и я познавам като много щедра жена. Тя се съгласи да влезе тук вместо мен. Разбира се, не съм и очаквал цялата дивотия, която се случи. Ако бях видял телевизионните коли, паркирани на другата пресечка, нямаше да я подложда на това. — Той погледна право към Софи. — Още веднъж извинявайте за неудобството, госпожо.

Софи му махна, като че ли това нямаше значение. Тя все още се тревожеше, че някой ще попита защо ключът от пощенската кутия остана у нея и защо тя не му даде единственото писмо, което извади, но никой не се сети. Очевидно всички бяха твърде увлечени от победното разкриване на историята, за да се задълбочават в такива подробности.

Когато Джим попита имат ли други въпроси и те му отвърнаха с „От колко време точно сте на улицата?“ и „На колко години предполагате, че беше момиченцето, което задейства търсенето ви на щастие и пътуването към собственото ви преоткриване?“, Софи разбра, че вече е безопасно да се оттегли. Без да привлича повече внимание към себе си, тя тихичко се измъкна навън.

Когато се отдалечи на безопасно разстояние от пощенския клон, Софи погледна жълтото съобщение, което извади от кутията си. Беше от началник клона, че текущата ѝ поща надхвърля капацитета на кутията ѝ и че ще трябва да си я вземе от гишето в работно време. Тъй като не желаше някой да я види, че прибира толкова много писма, тя реши да поръча да ѝ я доставят у дома. По друго време сигурно би се разстроила от мисълта, че ще я залее с отговори на обявата, но в момента беше просто благодарна, че се е измъкнала на улицата, без някой да е нарушил анонимността ѝ и е на път за „Шокола дьо Соф“.

Четири часа по-късно, с Евлин и Джъстин до себе си на дивана, Софи едва удържаше сълзите си от неспирните пристъпи на смях, докато гледаха, превъртаха и отново гледаха централната новина в емисията в десет вечерта. Беше вдъхновяваща история за бездомен мъж от Такома, чието скромно послание във вестникарската обява, както обясни Лори Ейкърс, „бе принудило хората навсякъде да поразмислят по-внимателно върху това кои неща са най-важни в живота и ги бе накарало да потърсят щастието, където и да е то. Кип?“

ГЛАВА 22

*Когато говорите честно и открито,
другите наистина ви слушат. Не ви вярват, но
поне привличате вниманието им.*

Изминаха няколко дни, преди пощенският клон да обработи заявката на Софи да ѝ доставят пощата направо в „Шокола дьо Соф“. До момента бяха изминали вече две седмици, откакто тя бе взела първите три писма. При такова медийно внимание Софи знаеше, че следващата вълна от отговори ще бъде значително по-голяма.

Не можеше обаче изобщо да си представи колко голяма.

Пощаджията, който спря пред магазина в събота следобед, влезе да я попита има ли някакво определено място, където Софи иска да ѝ складира пощата.

— Можете да я оставите тук, на тезгяха — каза му тя. — Аз ще я прегледам, докато съм на касата.

Мъжът се подсмихна сухо:

— Не мисля, че ще стане. Има ли някакво друго място, където искате да я оставя?

— Толкова ли е много?

— Може би имате място отзад? — отново се подсмихна той.

— За... о... ммм, разбира се. Отзад ще е идеално.

Мъжът кимна, отиде до пощенския фургон и отвори задната врата. Софи не можеше да повярва на очите си, докато той нареждаше четирите пластмасови касетки с писма върху ръчна количка, с която да ги вкара през входа.

— Майко мила — каза тя бавно, докато той минаваше покарай нея към кухнята. — Ще ми трябват дни... може би седмици... докато прегледам всичко това.

Мъжът се изсмя сухо:

— И това не е всичко.

След като остави първата партида до стената близо до вратата за офиса ѝ, пощаджията натовари още два пъти количката. За четвърти и последен път той се върна с голям кашон, пълен с различни пакетчета, които не се събираха в пощенските касетки.

— Това е всичко — каза ѝ той, след като приключи. — Късмет при сортирането, мадам.

Тя кимна разсеяно, докато се взираше в купищата писма пред нея. Почтаджията си тръгна, а Софи продължаваше да стои неподвижно пред хипнотизиращата гледка.

Няколко минути по-късно звънчето на предната врата звънна, последвано от познатите стъпки на Ранди, който прекоси магазина. След като надникна в кухнята, той спря като закован.

— Не е истина! — възкликна младежът. — Това е като... *не е истина*. Имаш сериозна поща.

Софи зарови пръсти в косите си.

— Не ми говори. Как ще прочета изобщо някога всичко това?

— Както лешоядът кълве мършата от скелета на слон, предполагам. Парче по парче.

Тя се извърна за кратко от писмата и погледна чудатия си подчинен.

— Благодаря ти за силно визуалното... и малко смустващо... описание.

Той кимна.

— Разбира се, някои лешояди нямат нищо против да делят с другите, докато има достатъчно. Мисля, че съм го гледал по „Дискавъри“.

Тя го погледна отново.

— Да не би по този начин да ми предлагаш доброволно да прегледаш част от тази скапана купчина писма?

— Ако имаш нужда от помощ, ще направя каквото мога — сви рамене Ранди.

Софи се приближи до най-близката касетка и зарови пръсти в писмата, извади шепа две, а после ги остави да се плъзнат между пръстите ѝ като гигантски песъчинки.

— Знаеш ли какво? Ще се възползвам от предложението ти. Нека се уверим, че са готови всички бонбони и че е изчистено за тази вечер и утре, и тогава ще се гмурнем в този кошмар. Може дори да

телефонирам тук-таме, да видя не може ли да привлечем още няколко пуйки към ятото ни.

— Лешояди — поправи я той.

— Пуйки — лешояди — изстреля тя в отговор.

Ранди поразмисли още секунда, оглеждайки внимателно безумното струпване на писма и колети.

— Може би си права — каза той, а после се върна в предната част на магазина.

Софи отиде в офиса си и телефонира на Евлин и Елън да провери имат ли желание и могат ли да ѝ помогнат да сортира пощата си. Те не само че бяха свободни, но и се зарадваха да бъдат част от екипа. Елън по-специално каза, че се надявала да види какво толкова изпращат хората, но не искала да бъде твърде любопитна.

Докато Софи отзад поръсваше с кашу прясна партида карамелизирани ябълки и изсипваше натрошени пралини в гъстия фъдж, Ранди броеше постъпленията в касата и инвентаризираше набързо какво са продали за деня. Телефонният звън обърка сметките му.

— „Шокола дьо Соф“ — каза той. — Ранди е на телефона.

В същия миг Софи изскочи в предната част на магазина.

— Ако това е Гарет — прошепна тя отчаяно, — не искам да разговарям с него. Кажи му, че не мога да взема слушалката.

Вече два дни Гарет ѝ оставяше съобщения на мобилния, за да разбере има ли още писма, но до момента тя успяваше да избегне контакта с него.

Ранди мушна слушалката под мишницата си, за да не се чува.

— Той е — прошепна. — Какво да му кажа?

— Каквото ти хрумне! Пет пари не давам, измисли нещо.

Като се изкашля, Ранди извади слушалката изпод мишница и я притисна до ухото си.

— О, здрасти, Гарет. Съжалявам, братче, ама какво каза?

Софи го наблюдаваше с жив интерес, опитвайки се да отгатне по лицето му за какво ставаше дума. Ранди кимна веднъж-два пъти с глава в отговор на думите на Гарет от другата страна. След няколко дълги паузи, той каза:

— Да, разбира се. Ясно. Само че тя... тя в момента не може да говори с теб, 'щото значи е затрупана с писма и неща от онази обява

„търси се“. Досада, а?

— Не! — изкрещя Софи, без да я е грижа ще я чуе ли Гарет. — Само не това!

Ранди само повдигна вежди срещу упрека на Софи, но не можа да ѝ отговори в момента, тъй като очевидно Гарет му говореше отново. След няколко секунди той каза:

— Да... окей. Аз ще... да, ще ѝ кажа. До по-късно. — А после затвори слушалката.

Ранди не ѝ обясни веднага, но нямаше и нужда. Всичко беше изписано на лицето му.

— Идва насам, нали? — попита Софи. Това беше колкото въпрос, толкова и констатация.

Той кимна.

Раменете ѝ се превиха. Мисълта да прекара цялата вечер, ровейки в купища нежелани писма от непознати хора, беше достатъчно досадна сама по себе си, но пък и да го върши, докато Гарет пърха наоколо и я подтиква да одобри стотина писма, за да спечели срещата си, се стори на Софи като жестоко и необичайно наказание, макар че не беше сигурна за какво престъпление я наказват. Тя въздъхна тежко.

— Да знаеш случайно какво си правят един на друг лешоядите, когато ятото стане твърде голямо? — попита тя.

Той поклати глава.

— Е, каквото и да е, сигурна съм, че не е приятно — сви вежди Софи, а после се върна да завърши подготовката си за една, както се очертаваше, много дълга нощ.

— Ехо? — извика Евлин, когато с Джъстин влязоха в „Шокола дьо Соф“ и откриха, че в предната част на магазина няма никой.

— Тук сме, отзад — извика Софи.

Евлин и Джъстин откриха Софи, Елън, Ранди и Гарет седнали на земята, сред море от хартия.

— Майко мила — каза Джъстин.

— Знам — отвърна Софи бързо. — Не съм го канила... пристигна просто така.

Гарет се разсмя, въпреки че коментарът ѝ беше насочен към него.

— Мисля, че той имаше предвид писмата. Как си, Джъстин? Не съм те виждал от доста време.

— Гледам да не сгазя лука. А ти?

С крива усмивка на лицето Гарет му отговори:

— Мисля, че ще съм по-добре, след като мине тази вечер. На ръба съм да спечеля тази игричка, която започнахме.

Софи се престори, че не го е чула. Като се имаше предвид потока от писма, тя разбираше, че той вероятно има право, но нямаше желание да вдигне ръце и да му позволи да обяви победа, още не. В крайна сметка, тя беше единственият оценител на писмата и следователно контролираше напълно крайния резултат. „Не — каза си тя наум. — Ако ще трябва да изстрадам среща с него, поне няма да се предам без бой.“ Но още докато тази мисъл ѝ минаваше през ума, вече знаеше, че всъщност не се опитва да избегне срещата. Далеч повече от това да прекара една вечер с мъжа, който разби сърцето ѝ, я плашеше единствено и най-много — и дори я държеше нощем будна — тревогата, че може би все още изпитва към него някакви чувства. Вече беше решила, че е по-безопасно да го избягва изобщо, вместо да рискува да я сдъвче емоционално и отново да я изплюе.

Гласът на Евлин върна Софи към действителността:

— Съжалявам, че закъсняхме, Соф. Спряхме да купим вечеря за всички. Китайска храна е, окей?

— О... да. Благодаря. Просто я остави на тезгяха и всеки да си взема, каквото си пожелае.

— Има ли някакъв метод в тази лудница? — попита Джъстин, оглеждайки купищата писма.

— Ммм... всъщност не — отвърна Софи. — Но ми се струва, че може би ако всеки прегледа писмата и после ги разпредели на купчини, така може би ще е най-лесно. Една купчина ще е с твърдо отхвърлени писма, друга купчина с онези, които може и да станат, и в трета купчина ще са наистина обещаващите.

Тя млъкна и погледна към Гарет.

— Ако предположим, че има такива, разбира се. Как ви звучи?

— Звучи ми разумно — отвърна Елън.

Тя седеше на един стол до стената с пластмасова касетка писма на скута си и ги прехвърляше, като че ли търсеше нещо определено.

— А, почакай, Бонбонче. Имаш ли някакви идеи за това кое не става, кое може би става и кое е „обещаващо“?

Гарет се подсмихна.

— Това беше добре — промърмори той.

Софи му хвърли изпепеляващ поглед, преди да отговори на приемната си майка:

— Да, имам. По същество всичко, което е примитивно и незначително отива в купчината за отхвърляне. Наред с всичко, касаещо мъжете или романтичните връзки. О, и всичко очевидно преходно също отива там. Оттам нататък използвай собствената си преценка. Имам ви доверие — е, поне на повечето от вас — да съумеете да отсеете боклука.

— А онези, които може би стават? — попита Елън.

Тя вдигна едно писмо, прочете обратния адрес и после го сложи настрани в нарастваща купчина от неотворени писма до краката на стола.

— Ами всичко, което не ти прави впечатление на боклук, но пък и не е задължително нещо страхотно проникновено. Ако ли пък откриеш нещо, което смяташ, че е наистина добър отговор, може да го сложиш в третата купчина — тя помълча и огледа всички. — Други въпроси?

Гарет вдигна ръка и изчака Софи да се обърне към него.

Тя завъртя очи.

— Мистър Блек?

— Да, ммм... — ухили се той глупаво. — Тази блуза нова ли е? Просто забелязах как страхотно ти стои.

Тя отклони поглед и се насили да свъси вежди с надежда, че това ще е достатъчно, за да прикрие как внезапно пламнаха страните ѝ.

— Някакви въпроси във връзка с писмата или как да ги сортирате?

Джъстин и Гарет се ухилиха едновременно.

През следващия час групичката се бореше с писмата едно подир друго, като търпеливо ги сортираха на купчини, съгласно инструкциите на Софи. Не след дълго всеки един от тях се усъвършенства в бързото четене и прегледа по основни думи, които да го ориентират за общата тема на всяко писмо. Единственият човек, който не четеше много, беше Елън, чиято купчина неотворени писма

бързо набъбваше, докато тя преглеждаше адресите на подателите на пликовете, а после, ако не ѝ харесаше онова, което видеше, ги пускаше в краката си. Софи я видя какво прави и понечи да я попита какво търси, но после реши, че това няма значение — ако беше достатъчно важно, Елън така или иначе щеше да ѝ каже.

Софи не се изненада, че повечето писма нямаха нищо общо с намирането или с преживяването на истинско щастие, а по-скоро клоняха към онова, което тя определи като „моментни пристъпи на удоволствие“. Боби — една жена от Луизиана, описваше щастието като „мотор, каска и пълен резервоар, за да караш до насита“. Ейми от Бостън пишеше, че щастието е „седмица по розовите плажове на Бермудите“, докато един мъж от Айдахо, който се беше представил като Същинския Чичо Рико, твърдеше, че „истинското щастие е онзи магически момент, когато започваш да разбираш смисъла на «Наполеон Дайнамайт»^[1]“.

Никой не се изненадваше от броя на писмата, които споменаваха думата „семейство“, но Софи ги отхвърли всичките, изтъквайки собствената си липса на живи роднини като доказателство, че семействата са твърде временни, за да отговарят на критериите ѝ. Елън като че ли се засегна от упоритото твърдение на Софи, че нямала семейство, но не каза нищо.

— Предполагам — каза Ранди, докато нощта се изнизваше, — че почасовите масажи не се смятат, нали?

Той държеше в едната си ръка кифла с яйца, а в другата — писмо.

— Зависи кой ти прави масажа — каза Джъстин небрежно.

Евлин седеше достатъчно близо до съпруга си, за да го удари по ръката.

— По-добре си представи, че съм аз — предупреди го тя, — или те чакат големи неприятности.

— Не — потвърди Софи. — Масажите определено се изключват. Очите на Ранди светнаха.

— Много мило — проточи той. — Тогавата значи мога да използвам този талон? Един спа център в Сиатъл ти изпраща гратис серия едночасови масажи с нагreti камъни.

Софи се усмихна и протегна ръка да вземе талона.

— Това не е щастие, но не значи, че не е извънредно приятно.

След известно време Джъстин откри бележка от някаква жена от Тексас, за която сметна, че заслужава да бъде отделена поне в купчината с обещаващи писма.

— Виж, Ев — каза той, като ѝ връчи малката хартийка, изрязана с размерите на снимка на дете, която се носи в портфейла. — Мисля, че можеш да използваш това. Тя твърди, че щастието е любовта и гордостта, които човек изпитва заради децата си.

Евлин веднага порумения. Когато се изправи, Софи забеляза, че отстрани на врата ѝ изпъкваше необичайно една вена. Навеждайки се към лицето на съпруга си, Евлин изсъска нещо през стиснати зъби, което никой не чу, освен него, а после се обърна и излезе. След няколко секунди чува как вратата на магазина се тресна подире ѝ. Всички мълчаха като гръмнати.

— За какво беше всичко това? — попита Гарет след малко.

— Сложно е — отговори Джъстин, очевидно огорчен от липсата си на такт. — Не трябваше да го споменавам пред всички. Тя не се сърди за онова, което казах... просто се сърди, че всички го чухте. Не иска никой да знае.

— Какво да знае? — попита Софи.

Джъстин се усмихна самодоволно:

— Не съм сигурен дали трябва да ви кажа. Тя настоява да си остане между нас двамата, но все ѝ повтарям да сподели тревогите със семейството си.

Софи премести поглед от Джъстин към Гарет, а после спря очи върху Елън, която държеше три писма в ръката си и като че ли щеше да се разплаче.

— Аз вече знам — прошепна тя. — Знам от известно време.

— Почти бях сигурен — отвърна ѝ Джъстин, — но не исках да дойда направо и да те питам, в случай че не ти е казала. Казала ли ти е?

Елън поклати глава:

— Не направо. Но подхвърли по нещичко веднъж-дваж, достатъчно, за да си направя заключения.

— За какво! — попита отново Софи. — Какво става? Въпреки че почти се досещаше какво тревожи Евлин, тя искаше Джъстин или Елън да потвърдят подозренията ѝ.

Джъстин погледна към Елън и кимна, като че ли ѝ даваше разрешение да обясни на другите.

Преглъщайки заседналата в гърлото ѝ буца, Елън каза:

— Еви просто... не е сигурна дали иска да бъде майка. И като се има предвид, че е бременна в четвъртия месец, това я поставя в доста сериозно положение.

Джъстин кимна:

— Никак не беше лесно. Мислех си, че ще промени мнението си, след като забременее, но нещата само се влошиха.

— Да не би да я е страх от родилните болки или нещо такова? — попита Ранди.

— Не, нищо подобно — каза Елън.

— Тогава какво? — попита Ранди.

Отначало никой не проговори. После Елън се изправи и се опита да се усмихне.

— Още откакто я повериха на моите грижи, тя живееше с мисълта, че майка и просто я е изоставила... че не я е обичала. Повтарях ѝ до посиняване, че майка ѝ е постъпила така, именно защото я е обичала. Но думите ми така и не пуснаха корен. С течение на времето реших, че дори и да не мога да я убедя, че биологичната ѝ майка я е обичала, поне можех да ѝ покажа, че аз я обичам. Надявах се, че това ще е достатъчно. И в известна степен така и беше. Но сега, след като е бременна, тя се тревожи, че може би ще прилича повече на биологичната си майка и по-малко на мен. Бои се, че няма да обича детето си.

Джъстин, кимна утвърдително.

Елън си поигра с трите писма в ръцете си, а после продължи:

— Познах, че Еви се измъчва, по това, че избягваше да говори за бременността си. Така че през последните няколко месеца се опитвах да открия начин да ѝ докажа веднъж завинаги, че не е права и че майка ѝ я е обичала. Тъй като майка ѝ почина преди няколко години, не можех да пия от извора, но ми се струва, че намерих така да се каже очевиден, който се съгласи да изпрати личните си впечатления от майката на Еви. Точно това писмо търсех в тази каша тази вечер, но все още не съм попаднала на него.

Софи, Джъстин и Гарет вече изглеждаха не по-малко объркани от Ранди преди няколко минути.

— Какво? — каза Джъстин.

Елън му подаде трите писма, които държеше.

— И трите са от женския затвор, който се намира на тридесет минути път оттук в североизточна посока. Поразрових се в миналото на майката на Еви и открих най-добрата ѝ приятелка от гимназията, някаква жена на име Карли. Среცнах се с нея миналия месец и ѝ обясних коя съм и тя ми обеща да помогне с каквото може. Когато започна историята с обявата „търси се“, реших, че Ев също ще чете отговорите, като така по-лесно щеше да прочете писмото на тази жена, без някой да знае, че имам пръст в тази работа — тя помълча и погледна към Софи. — Зная как вие, момичета, мразите да ви се меся. Няколко други затворнички обаче решиха, че и те искат да изпратят писма, просто за да си запълнят времето. Открих няколко от тези писма, но не и писмото на Карли.

Джъстин погледна към писмата.

— И ти мислиш, че онова, което има да каже Карли, ще помогне на Евлин?

— Не мога да съм сигурна — сви рамене Елън, — но ми се ще да мисля така.

— Тогава всички трябва да потърсим това писмо — предложи Гарет. Той погледна директно към Софи и добави: — Заедно.

Всички се съгласиха. Отне им двадесет минути съвместни усилия, докато най-сетне Софи скочи възбудено и извика:

— Открих го!

Колкото и да ѝ се искаше да го отвори, Софи знаеше, че не е за нея. Тя го връчи на Джъстин.

— Благодаря — каза той. — По-добре да я потърся. Да се надяваме, че е имала достатъчно време да се поуспокои. Мисля, че ще си тръгнем направо за вкъщи, след като я намеря. Вие ще се оправите и без нас тук, нали?

Софи кимна.

— Всъщност — каза тя, като се огледа в хаоса, — вероятно на всички ни стига забавлението за тази нощ. Малко ще почистим и после приключваме засега.

Тя му благодари за помощта и Джъстин тръгна да търси Еви.

— Как се чувстваш? — попита Джъстин, сядайки на пейката през две преки до бременната си жена. — Тревожех се за теб.

Личеше й, че е плакала.

— Била съм и по-добре — отвърна тя, отказвайки да го погледне.

Той я прегърна през рамото, очаквайки тя да отблъсне ръката му.

— Съжалявам — каза. — Беше глупаво от моя страна да се обаждам пред Софи.

Тя не оспори думите му.

— Донесох ти нещо — продължи той. — Дойде с пощата на Софи, но всъщност е за теб.

— Дори не е отворено — отвърна му тя, вземайки писмото от ръката му. — Защо мислиш, че е за мен?

— Просто предчувствие — каза той. — Наречи ме ясновидец.

— Може би психар.

Джъстин се изкиска.

— Ще го прочетеш ли?

Евлин обърна очи към него да срещне погледа му.

— Наистина ли смяташ, че е за мен?

— Има само един начин да разберем — усмихна се той.

— Ако е за мен, защо е пристигнало при Софи?

— Ще ти обясня по-късно — обеща й той. — Просто го прочети, Ев.

Евлин не продума повече. Тя обърна плика и внимателно пяхна дългия си нокът от едната страна на залепващата се част, точно зад марката, докато хартията се разкъса. После прокара нокътя си по цялата дължина на плика, внимателно извади няколко сгънати листа отвътре и започна да чете.

---

[1] Комедиен филм от 2004 г. за преживяванията и фантазиите на младеж в пубертета, създаден и режисиран съвместно от Джаред и Джеруша Хес. — Б.пр. ↑

ГЛАВА 23

Да поемете вината за собствена грешка е благородно. Е, по-малко благородно, разбира се, отколкото преди всичко да не оплесквате нещата.

26 октомври, 2009 г.

НА ВНИМАНИЕТО НА ЗАИНТЕРЕСОВАНИТЕ ЛИЦА

Наскоро видях обявата ви в „Сиатъл Таймс“ за търсене на щастие. Трябва да ви кажа, че ме разсмя. Благодаря ви, за което — нямам често сериозен повод да се посмея. Още по-малко поводи имам да съм щастлива. Но това не означава, че не знам нещичко за щастieto. Ако ме видите, сигурно ще решите, че съм най-нещастната жена на света. Животът ми не е възвишен. Не е дори задоволителен в типичния смисъл на думата. Той е това, което е, и аз съм приела това. Но по пътя към тази килия 12×12 стъпки, която в момента наричам дом, съм зървала понякога щастieto и бих искала да споделя тези мигове с вас.

Мисля, че за да оцените истински какво искам да кажа, трябва да научите за миналото ми. То, меко казано, е колоритно. Без да се извинявам, детството ми беше далеч от идеално. Не, такова определение е твърде снизходително. Беше гадно, простичко казано. Родителите ми бяха последни бедняци, така че ние, докато подраствах, нямахме почти нищо. И ако беше само това — добре. Не ми трябваша материални неща (макар че би било добре да ям три пъти дневно), защото те са нетрайни. Нека

признаем, че дори и най-префърцените дизайнерски джинси могат да бъдат облечени само няколко пъти, преди да започнат да избеляват или да се скъсат. Аз исках нещо, което да остава — нещо постоянно.

Исках любов.

Дали моите родители са ме обичали? Кой знае. Предполагам, че се грижеха за мен на някакво ниво. Но аз не бях първостепенният им приоритет. Това беше единствено „Мери Джейн и героя“, които те твърдяха, че трябва да посетят, когато искаха да се надрусат (което ставаше почти винаги, когато въздействието на предишната доза вече беше преминало). Родителите ми харчеха почти всяко пени за наркотици — предимно хероин (героя), но пробваха всичко, стига да ги отнесе.

Малко преди да навърша десет години мама и татко ме поканиха за пръв път да се присъединя към тях, докато пушеха марихуана (Мери Джейн). Дотогава се задоволявах с еуфорията, която получавах от дишане на въздуха около тях. Оттам нататък започнаха да ми отпускат „дажба“ от незаконни вещества, но само ако бях привършила всичките си домакински задължения. Всичко беше ужасно изкривено. Двамата, които би трябвало да ме предпазват от злините, използваха дрогата като морковче, за да ме накарат да върша едно или друго. Въпреки всичко, вършеше работа — поддържах къщата в образцов ред и винаги имах добри оценки, за което ме „награждаха“.

Всъщност като малка никога не съм имала приятели, защото другите родители бяха достатъчно умни да си държат децата далеч от нашето семейство. Нямаше рождени дни с другите деца, не оставах да преспя при някоя приятелка — нямаше нищо, което всъщност да прилича на нормално детство. Първата ми истинска приятелка се появи едва когато постъпих в гимназията. Беше добра ученичка — много умна — и красива. Тя всъщност не беше от онези момичета, които би трябвало да се мотаят с такива като мен, но аз не задавах въпроси —

просто се радвах да имам с кого да си поговоря в обедното междучасие.

С течение на времето разбрах, че тя преживява много по-големи изпитания от моите. Горката тя. Няма да ви занимавам с подробности, но приемният ѝ баща би трябвало да бъде одран жив за онова, което ѝ беше причинил.

Един ден, между първата и втората година в гимназията, докато родителите ми бяха на работа, аз поканих приятелката си у дома и направих нещо, за което винаги ще съжалявам. Пренебрегвайки очевидния факт, че тя вече си има достатъчно други проблеми, аз глупаво прибавих към тях още един, като пъхнах в устата ѝ цигара с марихуана и я научих как да вдишва правилно. Смятах, че това ще притъпи болката от другите неща в живота ѝ. За нещастие стана точно така. Тя се нахвърли върху наркотиците както личинка върху фъшкия и скоро след това всичко в живота ѝ се скапа.

Не след дълго започна да ми плаща да крада дрога от родителите си. После, след като онова, което оставаше от моето семейство, вече не ѝ беше достатъчно, започна да краде от магазините, за да печели и купува собствена дрога от уличните дилъри.

Винаги съм се измъчвала от онова, което причиних на приятелката си. Знаех, че наркотиците всъщност няма да ѝ помогнат, но въпреки това ѝ ги давах. Тогава не можех и да си представя дори, че насила създадох у нея навик, който по-късно щеше да я убие.

До момента вие сигурно вече се питате какво общо има това с щастието? Както вече ви обясних, имах прозрения благодарение на приятелката си, която ми показва, че щастието понякога е най-тъжното нещо на света.

Няколко години, след като завършихме гимназията, приятелката ми забременя. Обичаше дъщеря си като луда. Единственият проблем беше, че не можеше да зареже наркотиците, с които я бях запознала. Опитваше се, повярвайте ми. Търсеше помощ от къде ли не и успяваше

да се въздържа за известни периоди от време, но винаги отново изпадаше в зависимост. Накрая я вкараха в затвора заради наркотиците, а дъщеря ѝ остана в приемен дом. Това съсипа приятелката ми. Толкова ѝ се искаше да бъде с дъщеря си. След четири месеца я пуснаха от затвора и ѝ казаха, че ако не взема наркотици още два месеца, ще може да си върне детето. Физически това почти я разби, но тя се въздържа, за да вземе детето. Бях с нея, когато тръгна с държавната чиновничка от „Социални грижи“ да си вземе дъщерята от приемната ѝ майка. Трябваше да се срещнем в един парк. Когато пристигнахме обаче, приятелката ми видя как дъщеря ѝ играе на площадката с едно друго момиченце, щастлива и здрава.

— Не е ли най-хубавото момиченце на света? — попита ме приятелката ми. Съгласих се на сто процента.

Освен дъщеря си, приятелката ми не познаваше друго щастие в живота си. И докато гледаше как нейното момиченце се люлее на люлката, тя се разплака.

— Детето заслужава нещо по-добро от мен — каза тя. — Има нужда от някой, който да я пази от беди и да ѝ предложи бъдеще.

После приятелката ми ме погледна право в очите и ме попита:

— Колко мислиш, че обичам моето ангелче?

Наричаше я така или понякога „ангелчето Ев“.

— Много повече, отколкото ме обичаха моите родители — отвърнах.

— Вярно е — каза тя тихичко.

А после помоли социалната работничка да попита приемната майка иска ли да се грижи за детето за постоянно.

Не съм виждала човек да плаче толкова, колкото плака приятелката ми, когато си тръгнахме от парка без нейното момиченце. Но това бяха сълзи на щастие. Радваше се, че можеше да поднесе на детето си такъв дар. Дар на стабилност и безопасност. Живот, свободен от нейните собствени демони.

Това се случи преди почти двадесет години. Моля се на Бога момиченцето, „ангелчето Евлин“, да е разбрало колко много го е обичала майка му.

Размишлявах много за щастието, след като прочетох обявата ви във вестника и не се сещам за по-голямо щастие от това — да събереш кураж, както приятелката ми Марион, и да направиш най-трудното нещо за онези, които обичаш, дори това да разбие сърцето ти.

Карли Гибс

ГЛАВА 24

Животът ще ви лашне в неприятен завой.

На следващия ден след груповото сортиране на пощата Гарет пристигна неканен по обяд в „Шокола дьо Соф“, за да помогне да го довършат. Софи положи големи усилия да му намекне колко ѝ е досадно присъствието му, но независимо от цялото ѝ цупене, мрачни погледи, завъртания на очи и гледане накриво, той не се обезкуражи. Всъщност успя да запази усмивката си цял час, докато беше там, като отклоняваше учтиво подхвърлените подигравки. И като че ли това не му беше достатъчно, ами има нахалството да пристигне и след работа със същата цел.

Вечерта Ранди беше доста зает да обслужва клиентите, заради което Софи оставаше с Гарет по-дълго, отколкото би искала. Колкото повече време прекарваха заедно обаче, толкова по-често това ѝ припомняше колко приятна ѝ беше някога неговата компания. Неведнъж се улавяше, че се радва на трапчинките му или че се наслаждава на звука на неговия глас. И всеки път незабавно се нахокваше мислено, че не може да се въздържа.

Разговаряха предимно на безлични теми, свързани с пощата, която сортираха, но от време на време Гарет подхващаше „А помниш ли...?“, което веднага връщаше Софи към едни много по-щастливи моменти, когато не се беше чувствала неловко, че поглежда крадешком към Гарет, когато той се навежда да вдигне нещо от пода. След третото „А помниш ли“ Софи реши, че е по-добре да овладее разговора или рискуваше да изгуби контрол върху емоциите си.

— Ти успя ли да видиш по новините част от материала с мен в пощата? — попита го тя, отваряйки розов плик от Сейнт Луис.

— Записах го — отговори ѝ той със смях. — Не можех да повярвам, че се хванаха на историята на онзи човек.

— Да, благодаря на Бога за Джим. Той спести и на двама ни много нежелано внимание.

Гарет се подпря на тезгяха:

— Той наистина ли е бездомен?

Софи кимна, а после обясни как се е запознала с него преди една година и как всяка седмица се срещали, за да му даде сладка с късметче за нещастие.

— Знаеш ли откъде е разбрал за цялата тази лудница покрай обявата? — попита той.

Софи пусна едно писмо върху купчината с онези, които не ставаха.

— Да. Той дойде вчера и ми обясни цялата история. Излиза май, че това е единственото вярно нещо, което каза на репортерите онзи ден. Наистина бил прочел за обявата във вестниците, върху които спи. Знаеше кой пощенски клон е даден в обявата, затова като видял как ме погва групата репортери, направил връзката и се притекъл на помощ.

— Благодаря на Бога. Заслужава награда, ако ме питаш. Наистина ти хвърли спасителен пояс.

— Знам. Вчера му казах, че може да получава шоколадови бонбони до края на живота си всеки път, когато дойде в магазина. Но трябваше да го видиш, когато пристигна. Единственото нещо, по което го познах, беше беззъбата му усмивка. Измит, с нови дрехи и така нататък. След кратката му пресконференция хората от цялата страна му изпращат дарения във фонд, основан за него от „Канал 2“. Той вече си има апартамент и работа на половин работен ден и казва, че една фирма за коли му предложила безплатно да използва автомобил втора употреба в замяна на помощ при някаква промоция.

— Шегуваш се.

Тя поклати глава.

— Невероятно — Гарет се усмихна нежно на Софи.

Софи му отвърна с усмивка, но когато разбра какво е направила, веднага я изтри от лицето си, опасавайки се, че той може да си въобрази, че ѝ е приятно с него... което не беше така. Нали?

Около осем часа Гарет и Софи, всеки поотделно, отвориха по едно последно писмо, бързо ги прегледаха и пуснаха в купа с неподходящите писма.

— Моето беше от някакъв тип в Пенсилвания, който казва, че щастието било руло тоалетна хартия, когато си се изгубил в гората — подхвърли саркастично Гарет. — А твоето?

— Да се будиш всяка сутрин до един и същ мъж тридесет и шест години... и да броиш.

Той я погледна странно.

— И ти не смяташ, че това може да се нарече щастие?

— Кое? — каза тя и сви рамене.

— Сериозно ли няма да признаеш това? Бих дал всичко да имам... някого... на когото да разчитам, че ще е там всеки ден, и да имам такава любов и доверие толкова дълго време.

— Наистина ли? — изстреля тя в отговор, опитвайки се да овладее емоциите си. — Е, съжалявам, че се налага да ти припомня, но можеше да го имаш, ако сам не беше пропилял шанса си.

Той сведе поглед.

— Знам.

Тя изчака да види дали той ще каже още нещо.

— Освен това мисля, че ти разбираш погрешно написаното. Ако осмислиш думите, излиза, че онова, което тя всъщност казва, е, че щастието е „да се събуждаш“. А пък аз не съм от чучулигите, така че... не, определено не е щастие.

Гарет вдигна поглед и се усмихна.

— Костелив орех си ти, Софи Джоунс.

Тя скръсти ръце и му хвърли бърз поглед, подразнена от лекотата, с която името ѝ се изтъркаля от устата му, сякаш ли нещата помежду им никога не са били по-наред.

— Може и да съм костелива. Но от нас двамата, не аз съм червива.

Той се разсмя и огледа купчините писма.

— И сега какво?

Софи насочи вниманието си към купищата пликове на пода в кухнята. Най-големият, определено, беше купът с отхвърлени писма, следван от умерен брой писма, които „може би“ ставаха. Писмата, определени като обещаващи, бяха най-малко на брой, но Софи предположи, че дори и тази купчинка общо надхвърляше двеста броя. А все още имаше неотворена касетка с писма.

Малко по встрани бе струпан неофициален куп от произволни предмети, отделени в процеса на сортиране. Софи никога не би ги приела като примери за щастие, но всички настояха да бъдат запазени, за да могат да разгледат странните неща, които хората изпращаха. На

върха на купчината се мъдреше добре износен сандал марка „Бъркенщок“, с почти липсваща коркова подметка на петата, който предизвика дълга дискусия предната вечер, когато Гарет, верен на професията си, заяви, че би трябвало да иде в купа на обещаващите послания, защото „по пътя към щастието се върви най-добре с удобно обути крака“. Между другите вещи в купчината имаше дървена лъжица, откъснати билети за цирк, диск на Нийл Даймънд, каталог за изпечени кафеени зърна за познавачи, снимка на Бил и Хилъри Клинтън и няколко неотворени пакетчета лютив сос на „Тако Бел“.

— А сега — каза Софи — ще взема тези писма у дома и ще видя колко от тях ще издържат на преценката ми. — Тя захвана най-малката купчинка писма с ластик. — Отхвърлените могат веднага да бъдат пратени на боклука. Можем да оставим вероятните в офиса ми, докато имам възможност да прегледам първата купчинка. И предполагам, че ще взема и малко от тези.

Тя въздъхна, грабвайки дебел наръч неотворени писма. Гарет кимна:

— Добре звучи. — Той си погледна часовника. — Последният експрес за Гиг Харбър вече замина. Да те закарам ли до вас? Може би е по-добре, отколкото да влачиш всичките тези писма цял час, докато обикаляш града.

Софи всъщност не искаше да остава сама с Гарет в колата. Последния път това ѝ се случи на автомобилната алея пред тях, в нощта, когато той отмени сватбата им и си тръгна от нея. Но той беше прав — да влачи всичката тази поща цял час с автобуса, си беше мъка. А ако стигнеше бързо у дома, щеше да има време да разбере какво е станало с Еви.

— Добре — каза тя без ентусиазъм. — Но само от съображения за удобство.

Той се усмихна щедро:

— Страхотно.

Софи се извърна и започна да събира нещата си.

— О, спри да парадираш с трапчинките си — промърмори си тя под носа.

На автомобилната алея пред дома си Софи телефонира на Еви по мобилния. Не беше разговаряла с приемната си сестра от предната вечер, когато тя излезе с гръм и трясък от магазина. Можеше да ѝ се обади по-рано, но искаше да ѝ даде време да осмисли онова, което затворничката ѝ бе написала в писмото.

— Здравсти, Соф — отвърна ѝ Еви. — Чудех се кога ще ми се обадиш.

— Звучиш ми бодро. Всичко наред ли е?

Последва кратка пауза.

— Всъщност... да. Повече от наред.

— Значи... писмото? Какво пише в него?

— Защо не дойдеш у нас и ще ти дам да го прочетеш. Имаш ли време?

Софи се обърна към Гарет и прошепна:

— Можеш ли да ме оставиш у Еви, вместо у нас?

Той ѝ кимна.

— Да — каза Софи по телефона. — След малко ще съм при теб.

След петнадесет минути Софи седеше на дивана в хола на семейство Мак и четеше писмото от най-добрата приятелка на майката на Еви. Когато свърши, избърса една сълза, която се бе изтърколила до брадичката ѝ, и каза:

— По дяволите. Мисля, че ще трябва да отделя това като едно от стотите писма на Гарет. — Тя премести поглед от Джъстин към Евлин. — Значи... Ев. Смяташ ли, че това... искам да кажа... ще се почувстваш ли по-добре? С цялата тази работа относно майчинството?

Евлин прехапа устна и погледна към Джъстин. После стисна с една ръка крака му, а с другата потри корема си. Още веднъж изгледа Софи и отговори:

— Писмото отговори на много мои въпроси... въпроси, които ме измъчваха от дълго време. — Тя отново погледна Джъстин и се усмихна. — Мисля, че всичко ще бъде наред.

— Ти ще бъдеш страхотна майка — увери я Софи. — Не се и съмнявам.

— Откога ѝ разправам същото — вметна Джъстин, — но трябваше да получи писмо от осъдена затворничка, за да се вслуша в разума. Иди я разбери. — Той намигна игриво на Евлин, а после

отново се обърна към Софи: — Е, преди да изпратим тази бременна жена да си легне, имаш ли нужда от още помощ с писмата?

Софи изви смръщено ъгълчетата на устните си:

— Не искам да ви притеснявам. Вероятно ще ги отхвърля всичките така или иначе, затова няма смисъл да ви губя времето.

— О, хайде — настоя Джъстин. — Какво толкова ще ни притесниш? Нека си кажем мнението за тях, преди да вземеш окончателно решение. По този начин, ако не друго, поне ще можеш да кажеш на Гарет, че си имала съучастници в процеса и че честно си разгледала всяко писмо.

Софи обмисли предложението. От една страна, не ѝ се искаше вземането на решения да бъде обременявано от мнението на приятелите ѝ, особено след като, не те трябваше да изтърпят срещата с нейния ексгоденик, ако одобряха сто хубави отговора. От друга страна обаче, компанията им ѝ беше приятна, а мисълта да прекара сама останалата част от вечерта, ровейки се из куп сантиментални писма от непознати, никак не ѝ се нравеше.

— Добре — каза тя, — но само докато Ев се измори.

След това Софи се зае с писмата едно по едно. Независимо от дължината им, тя ги изчиташе от край до край на глас, даваше шанс на Еви и Джъстин да ги преценят, а после вземаше окончателното решение. Освен писмото от Карли Гибс, първото друго послание, отговарящо на високите субективни критерии на Софи, беше писмо от някакъв мъж от Уичита — Канзас, който привеждаше сериозни доводи, подкрепени с примери от живота си, че щастието е „следствие от упражняване на правото на човек да избира между добро и лошо и да избере доброто“.

След около тридесет минути само малка купчинка писма бяха получили неохотното одобрение на Софи и тя придобиваше все по-голяма увереност, че ще може да се отърве без чувство за вина от купа, без дори да приближи определения брой от приемливи отговори, съгласно условията на сделката.

В десет без пет Софи беше приключила с купчината обещаващи и вече се занимаваше с купчината неотворени писма. Тя грабна следващия плик от купа, като си отбеляза, че е изпратен от Белвю — Вашингтон, който е на около тридесет минути път от Такома. От всички пликове, които бяха минали през ръцете ѝ, този беше най-лек и

когато тя го вдигна, се почуди дали в него изобщо има нещо, или пък просто ѝ бяха изпратили празен плик. Когато го отвори, видя, че наистина в него има нещо, макар и много малко. Със свъсено чело тя внимателно наклони плика и изтърси съдържанието му в краката си.

Когато видя изпадналото отвътре листче, изразжението на Софи инстинктивно премина от навъсено в уплашено. Човек, който всеки ден работеше с такива неща, не можеше да сбърка с нищо друго малката хартийка с късметче от сладка. Тя веднага позна, че късметчето не е от „Шокола дьо Соф“, защото винаги надписваше нейните късметчета калиграфски на ръка, а тук късметчето беше напечатано. Беше ясно също така, че това късметче бе видяло и подобри времена. Хартията беше измачкана и изтрита, а буквите — размазани и малко неясни.

Със странно предчувствие за нещо лошо, Софи го вдигна и прочете краткото послание, като се задъха силно, когато го позна. Тя го обърна и се вкамени. Само една сълза наруши вцепенението, търкулвайки се надолу по лицето ѝ, докато тя гледаше втречено обратната страна на късметчето.

Най-сетне Софи избърса влагата от страната си, стисна хартийката в юмрук и погледна озадачените лица на Джъстин и Евлин.

— Соф, какво не е наред?

Софи премести очи към Джъстин.

— Трябва да поговоря с Еви, насаме — каза тя с хриплив шепот.

— Разбира се — каза той и се изправи веднага, слагайки ръка на рамото на жена си. — Ще съм в близко, ако ти потрябвам.

— Трябва да си абсолютно откровена с мен, Еви — каза Софи, след като Джъстин излезе. — И може да ти прозвучи малко странно, но... знаеш ли как са починали родителите ми?

Евлин я стрелна с объркан поглед:

— Разбира се. При катастрофа с кола.

— Знам, но имаш ли представа, какво е причинило катастрофата?

Още един въпросителен поглед.

— Метеорологичната обстановка, нали така?

— Говорила ли си за това специално с Елън?

— Може би. Вероятно.

— Ами тя някога споменавала ли ти е, че нещо... или някой, отчасти е виновен за онова, което се случи?

— Не. Софи, накъде биеш?

Софи погледна към стиснатия си юмрук. Спомняше си как някога беше стискала хартиятката по същия начин.

— Искам да ти кажа нещо, но трябва да ми се закълнеш, че няма да го разкажеш на никой друг.

— Обещавам.

— Дори и на мъжа си?

Евлин се огледа през рамо и после прошепна:

— Повярвай ми, има много неща, които Джъстин не знае.

Софи си пое дълбоко дъх. Искаше ѝ се да сподели тайната си с Евлин от години, но така и не беше събрала кураж. Съзнавайки, че ще има нужда от помощта на приемната си сестра, за да разбере защо старото късметче така мистериозно се е появило сред писмата — и кой го е изпратил — тя реши, че е време да сподели товара си. През следващите двадесет минути Софи преразказа в ужасяващи подробности поредицата от събития в нощта на деветия ѝ рожден ден, които бяха довели до смъртта на майка ѝ, баща ѝ и баба ѝ.

Евлин седеше като хипнотизирана и на моменти като че ли беше на път да избухне в плач.

Софи обърна специално внимание на собствената си роля в кошмара от онзи ден, обяснявайки колко е била глупава да повярва, че късметчето ще се сбъдне.

Когато свърши, Евлин я прегърна силно.

— Не можеш да се обвиняваш за онова, което се е случило. Има си причини някои случаи да се наричат нещастни. Не е била твоя вината, Софи — тя се отдръпна. — Щом си крила това толкова дълго, защо ми го казваш сега?

Софи сви устни.

— Защото — отговори бавно, загледана отново в ръката си, — въпреки че беше нещастен случай, аз въпреки всичко нося по-голямата част от вината.

Тя остави пръстите ѝ да се отворят.

— И ето че някой знае това.

Евлин взе късметчето от ръката на Софи и прочете: „Щастието е дар, който сияе в теб. Съкровеното ти желание скоро ще се сбъдне“. Тя

вдигна поглед.

— Та това е било преди двадесет години... как може да го помниш? Може би твоето късметче просто е приличало на това. Освен това, те печатат такива послания с хиляди. Това може да е просто съвпадение.

Софи завъртя очи.

— Единственото съвпадение е, че дойде отново при мен благодарение на глупавата обява на Гарет за търсене на щастие. Но злоещото в случая е, че това наистина е моето късметче от онази нощ. Не само посланието. *Самата хартийка е същата.*

Евлин погледна Софи със съмнение.

— Откъде можеш да си толкова сигурна?

— Обърни я — каза Софи и в гласа ѝ прозвуча ужас.

Когато видя какво е написано на гърба на листчето, Евлин толкова дълбоко си пое дъх, че едва не се задави. С избелели букви с молив бяха изписани думите „София Мария Джоунс, 21 септември 1989 г.“.

— Не! Това е някаква шега! Не може да е друго.

— Ако е така, хуморът ми убягва.

— И единственият човек, на когото си казала, е Елън?

— Това си спомням. Е, може да съм казала и на онзи психиатър като дете, но на никого другиго.

— Значи си мислиш, че Елън има нещо общо с изпращането на това? — попита Евлин.

— Не знам — сви рамене Софи. — Искам да кажа, че ми се ще да не го е направила, но тя се разрови в миналото ти, за да получиш онова писмо от Карли, така че кой знае? — Софи се поколеба, опитвайки се да си подреди мислите. — И все пак... нещо не е наред.

— Какво?

— Аз го изхвърлих! Смачках го и го изхвърлих и Елън беше точно до мен и гледаше как водата го отнася.

— Точно така — отвърна Еви. — Била е там и е единственият човек, който е знаел, че си имала такова късметче. Плюс това, пристигна в твоята пощенска кутия, а само неколцина от нас знаят, че отговорите идват при теб. Значи трябва да има нещо общо с това. — Евлин погледна часовника си, после сграбчи Софи за ръката и се изправи. — Хайде, Софи.

— Къде отиваме?

— В името на психическото ти здраве мисля, че трябва да посетим за малко Елън.

— Но вече минава десет — запротестира Софи. — Преди да стигнем там, ще стане единадесет, а тя си ляга рано.

Евлин хвърли на Софи един от своите погледи в стил „не спори с мен“ и попита смята ли Софи, че някоя от тях ще може да заспи, докато не получат някои отговори.

— Вероятно не — въздъхна Софи. — Е, щом ние няма да спим тази вечер, тогава и нашата мила приемна майчица не трябва да спи.

ГЛАВА 25

Щастие то с основание те отбягва.

— Добре ли си? — попита Евлин, когато двете със Софи слязоха от колата пред апартамента на Елън в покрайнините на източен Сиатъл.

Беше единадесет без десет минути и студеният нощен вятър бръснеше остро. Софи вдигна ципа на якето си до брадичката и кимна, но не свали поглед от четириетажното здание. То изглеждаше очукано и запуснато, както винаги. Облицовъчните тухли от външната страна на първите два етажа бяха мръсни и износени, като от пукнатините и цепките на хоросановите свързки се виеха нагоре-надолу малки филизи. Двата горни етажа бяха от солиден бетон, боядисани в скучно сиво като цвета на самия бетон. Боята се лющеше на едри парцали, особено в горната западна част на сградата, където от един счупен улук водата бе заливала стената през по-голямата част от миналите есен и зима.

Софи не разбираше защо приемната ѝ майка бе избрала да живее там, след като можеше да си позволи нещо по-прилично, особено след като Софи и Евлин се изнесоха. Когато я попита за това преди няколко години, Елън ѝ обясни, че най-добрите ѝ спомени са свързани с това място.

— Пиленцата ми може да са излетели от гнездото — добави тя, — но гнездото все още ме устройва.

— Добре дошла у дома — прошепна тихичко Евлин, влизайки във входа на сградата.

Отвътре зданието не беше толкова разнебитено, колкото отвън, просто защото наемателите си бяха дали труд да го поддържат. Докато никой, включително и собственикът, не желаете да кихне големите пари за нови облицовъчни тухли или боя за фасадата, обитателите на зданието нямаха нищо против да похарчат някой и друг долар, за да поддържат стълбището чисто и спретнато.

И Софи, и Евлин имаха ключове от апартамент 309, но тъй като часът надхвърляше нормалното разписание за сън на Елън, те решиха да позвънят на звънеца.

Мина известно време преди от една от задните стаи да се чуе тихичкото „Кой е? Почукай веднъж, ако си приятел, и два пъти, ако си враг“. Това беше стандартната фраза на Елън, когато някой неочаквано почукаше или позвънеше на звънеца. Софи и Евлин знаеха, че по този начин тя просто печелеше време, за да се убеди дали пистолетът ѝ е под ръка.

Софи почука три пъти.

— Евлин? Ти ли си? Или си ти, Софи?

Евлин и Софи бързо се спогледаха, вслушвайки се в звука на стъпките, които бързо прекосиха кухнята и всекидневната и после стигнаха до вратата. Резето щракна, а след него и вратата се отвори със замах.

— И двете ми пиленца! — Елън едва не изскочи от полицейските си ботуши, които все още не беше свалила след дългата си работна смяна в полицейския участък в центъра на града. Тя притисна Софи в силна прегръдка и я вкара в апартаментата, а после направи същото и с Евлин. — Какво, за бога, правите тук двечките по това време на нощта? Няма значение. Кога за последен път бяхме тук всички заедно по едно и също време? Май преди година и повече. Каква радост!

Тя притисна още веднъж Софи в прегръдките си, но не можа да не забележи, че нито една от посетителките ѝ не беше толкова развълнувана, колкото тя самата.

Трите жени прекосиха всекидневната и влязоха в кухнята, като насядаха около малката кръгла маса за хранене. Елън премести нервно поглед от Софи към Евлин, като че ли усещайки, че новините, с които са дошли толкова късно през нощта, не бяха добри.

Софи прокара ръка по дървения плот на масата. Все още можеше да усети с пръсти по повърхността му следите от буквите и думите, когато с Евлин бяха натискали твърде силно с химикалките, докато пишеха домашните си в пубертета. Проследявайки с показалец контура на собственото си име върху дървената повърхност, тя погледна към Елън и се насили да се усмихне, но нищо не каза.

— Забавлявах се много, докато преглеждах пощата снощи — каза тихо Елън, когато тишината стана притеснителна. — Открихте ли

някакви хубави отговори?

— Един-два — отвърна Софи.

Отново настана тишина, а Софи обиколи с поглед стаята, където беше прекарала толкова време от младостта си. Сега ѝ изглеждаше помалка, отколкото някога. Въпреки че всекидневната беше най-голямото помещение в апартамента, те винаги се събираха в кухнята. Тук се хранеха, разговаряха, гледаха телевизия, а понякога успяваха да съчетаят всичко това наведнъж. Софи се почуди колко ли часа от детството си е прекарала на същия този стол, на който седеше сега.

Мислите за младостта ѝ я върнаха неизбежно до деня, когато за пръв път пристигна в дома на полицай Елън Мънро. Софи си спомни колко силно валеше навън, дори още по-силно от онази нощ, когато се запозна с Елън на улицата в Сиатъл. Дъждът се лееше, шибайки стената на жилищния блок под ъгъл от четиридесет и пет градуса. Социалната работничка имаше чадър, но не предложи да го сподели със Софи, така че до момента, когато Софи успя да довлече куфара си от колата на социалната работничка до входа на блока, вече беше мокра от главата до краката, а русите ѝ къдрици бяха полепнали като мокро фиде по челото ѝ.

Софи си спомни с каква неохота влачеше багажа си по стъпалата до третия етаж. Социалната работничка бързаше, но Софи не си даваше зор. В рамките на някакви си пет месеца вече се местеше за четвърти път в нов приемен дом и не бързаше да се запознае със следващото си „семейство“.

Престоят в първия ѝ приемен дом беше преднамерено кратък — около седмица и нещо, за да има възможност човекът, който се занимаваше с нейния случай, да ѝ намери нещо добро за по-дълго време, вероятно дори с възможност за осиновяване. Когато това не се случи, преместиха Софи в дома на самотната майка Марион Мейсън, която вземаше деца, за да дои държавата за пари. С течение на времето социалните служби разбраха, че жената харчеше парите, за да поддържа наркотичната си зависимост, така че седем седмици след пристигането си там Софи и още едно приемно дете, плюс биологичната дъщеря на жената — едно преждевременно развито за възрастта си момиченце на име Евлин, бяха качени в бял микробус и доставени в нови семейства, пръснати из северен Вашингтон.

Последна оставиха Софи, далеч на север, в Евърет. Настаниха я у много приятна бездетна двойка, семейство Бард, които от време на време вземаха деца от добро сърце, просто защото знаеха, че има такава нужда. За нещастие на Софи, сърцето на съпруга беше добро само в метафоричен смисъл и господин Бард претърпя масивен инфаркт в края на втория месец след пристигането ѝ. От една висока табуретка в кухнята Софи наблюдаваше с ужас как екипът на бърза помощ дефибрилираше господин Бард в средата на всекидневната, за да задействат отново сърцето му, преди да го откарат. Мисис Бард плачеше истерично. Никой не дойде от болницата, за да каже как е свършило пътуването на господин Бард дотам, но именно, затова че никой нищо не казваше, Софи предположи най-лошото.

Късно същата нощ, насред буря с порой, пристигна социалната работничка, която отговаряше за Софи, и ѝ каза да си събере багажа. Известно време караха на юг по междущатското шосе, после хванаха една отбивка за Сиатъл и най-сетне спряха пред зданието на Елън. След кратко крачене в пороя, последвано от бавно изкачване до третия етаж, мократа до кости и трепереща Софи почука за пръв път на вратата на апартамент 309.

— Почукай веднъж, ако си приятел, и два пъти, ако си враг — се провикна отвътре дружелюбен глас.

Софи погледна озадачено социалната работничка и сви рамене. Жената ѝ каза да почука веднъж. След миг вратата се откряхна и за много приятна изненада на Софи от другата ѝ страна тя видя познато лице. Елън, полицайката, която първа се приближи до нея след катастрофата, същата жена, която бе толкова мила с нея на погребението на родителите ѝ, сега цъфтеше в усмивка на вратата. Тя разтвори ръце и силно притисна Софи в прегръдката си. В прегръдката на големите черни ръце на Елън сърцето на Софи за пръв път, през последните месеци, мъничко се стопли.

— Ще ти издам една тайна — каза Елън с усмивка, докато клякаше до нивото на Софи. — Не казвай на никого, но три почуквания са за семейството. Окей? Ако трябва да чукаш, вече ще чукаш три пъти.

Софи кимна, докато Елън я прегърна още веднъж и я вкара в апартамента.

Евлин пристигна месец по-късно, веднага след като бяха вкарали майка ѝ в затвора по обвинение за нееднократно притежание на наркотици и измами. Държавата се беше обърнала към Елън да вземе второ дете, тъй като момиченцата бяха почти връстнички. Очакваше се настаняването да е за кратко, не повече от шест месеца, но майката на Евлин продължаваше да има проблеми и с течение на времето ситуацията се превърна в постоянна. Оттам насетне чернокожата жена, бялото момиче и полубялото латиноамериканче станаха семейство.

— Софи?

Въпросът от другата страна на масата върна Софи в настоящето. Тя наклони глава и се опита да се усмихне.

— Ъхъ?

Елън се усмихна нервно.

— Изглеждаш ми притеснена, Бонбонче. Има ли нещо, за което искаш да поговорим?

Софи кимна, но продължи да мълчи.

— Открили сте вече, нали? — размърда се Елън притеснено на стола си.

Евлин и Софи ѝ отвърнаха в един глас:

— Какво да сме открили?

— Че аз се обадох на „Канал 2“ за обявата?

— Ти ли! — възкликна Софи. — Защо, за бога, направи това?

— Защото — отвърна Елън предпазливо — исках да проведете срещата с Гарет, Бонбонче. Каквото и да става, мисля, че трябва да чуеш какво има да ти каже. Нямаше да се появи изведнъж след цяла година, освен ако не е нещо важно. Знаеш ме... вра си носа навсякъде. Искам да разбера какво има да казва, затова се обърнах към новинарите с надежда да ускоря процеса. Но, божичко, не си и представях каква ще бъде реакцията — тя се поколеба. — Затова ли дойдохте?

Софи поклати енергично глава.

Елън изглеждаше озадачена.

— Тогава за какво? Знаеш, че можеш да ми кажеш всичко, Софи. Знаеш го, нали? — Тя пренасочи вниманието си към Евлин: — Сериозно ли е? И двете ли ви засяга?

— Не и мен — отвърна Евлин. — Аз съм просто шофьорка.

Тя се обърна към Софи:

— Трябва да ѝ го покажеш, Соф.

Софи отново кимна с глава, отвори чантата си и извади плика от Белвю.

— Елън — започна тя, като плъзна плика към нея по масата, — познаваш ли този адрес?

Елън присви очи, за да разчете ситните буквички.

— Центърът на Такома. Твоята пощенска кутия, нали?

— Не, обратния адрес. Кой живее в Белвю, Елън?

Софи беше по-рязка, отколкото ѝ се искаше, с жената, която беше направила толкова много за нея през годините, но не можа да се сдържи.

— Белвю ли? — На лицето на Елън се появи объркано изражение. — Не познавам никого в Белвю. Защо? Какво е това, Софи?

— Отвори го.

Елън мушна два пръста във вече отворения плик и остави малкото листче да падне. То падна наопаки, така че думите написани на ръка останаха от горната му страна.

— Какво, по... — каза Елън, докато четеше името и датата.

Тя със сигурност знаеше какво е станало на тази дата. Като че ли нещо прещрака в главата ѝ и тя изведнъж разбра какво държи. Обърна бързо листчето и се задъха.

— Софи — каза, като че ли ѝ беше приляло. — Кълна ти се, че не знам нищо по въпроса.

Като че ли нещо се скъса вътре в Софи. Тя удари с юмрук по масата:

— Тогава кой? Ти беше единствена, Елън! Единствената, която знаеше за това късметче! Освен родителите ми, но за тях е адски сигурно, че не са ми го изпратили!

— Аз не... искам да кажа... и аз съм не по-малко изненадана от това... — Елън беше застигната неподготвена от изблика на Софи и търсеше подходящите думи.

— На кого си казала? Само на един човек или на повече? Каза ли им и за обявата също така?

Елън се почувства дълбоко наранена от обвинението. Очите ѝ плувнаха във влага, точно както онази първа нощ, когато откри Софи да седи отстрани на бордюра.

— Софи, никога не съм споменавала за това късметче на нито една жива душа. Не мога и да си представя как се е оказало в пощата ти, да не говорим за пощенската ти кутия, но ти се кълна, че нямам нищо общо с него.

Последвалият момент мълчание даде възможност на Евлин да си отвори устата. Искаше ѝ се да отклони разговора в друга посока, преди Софи да е казала нещо, за което можеше после да съжалява.

— Благодаря ти, Елън. Беше добре да го чуем от първа ръка.

Нито Елън, нито Софи проговориха.

— Знам, че не съм в играта — продължи Евлин, — след като едва тази вечер научих за това, но мисля, че ние трябва...

— Ти си ѝ казала? — прекъсна я Елън.

Софи кимна.

— Трябваше да кажа на някого. И трябваше да разбера дали вече го е чула от теб.

— Хубаво. Повтарям ти от години, че с колкото повече хора споделяш товара си, толкова повече олеква той. Но аз никога не съм казвала нищо на никого, Софи. Обещах ти.

— Вярвам ти, Елън — обади се Евлин. — Соф?

Софи местеше очи от Евлин към Елън и обратно. После прошепна:

— И аз.

— Добре — продължи Евлин с въздишка на облекчение. — След като се разбрахме по въпроса, смятам, че трябва да научим кой го е изпратил и как го е получил. Лично аз се надявах, че Елън ще има пръст в тази работа. Това поне щеше да обясни нещата. Но сега? Направо си е призрачно.

Елън отново взе плика.

— Съгласна съм, Ев. И мисля, че мога да помогна по въпроса. Дайте ми няколко минути да се обадя тук-там.

Тя стана и излезе от кухнята.

— Добре ли си? — попита Евлин, след като Елън излезе от стаята.

— Добре съм — отвърна Софи със сардоничен смях. — Не съм крещяла така на Елън, откакто направи проучване за семейството на Том Потър преди встъпителното тържество през втората ни година в колежа.

Евлин се разсмя.

— Горкият Том. Мисля, че след този случай дълго време не е канил друго момиче и след завършването — тя помълча. — Е, аз мисля, че ти се държа добре тази вечер, като се вземат предвид обстоятелствата.

— Благодаря ти. Все така съм далеч от отговора кой го е изпратил, но поне изпитах облекчение да науча, че Елън няма нищо общо с това. Тя е най-близкото ми подобие на майка и щях да съм смазана, ако се окажеше, че не мога да ѝ вярвам.

— Имаш ли някаква друга идея кой би могъл да го изпрати или откъде би могъл да го вземе?

— Никаква. Но ти познаваш Елън. Щом казва, че може да получи информация, сигурна съм, че ще я получи.

Както беше обещала, след няколко минути Елън влезе гордо отново в кухнята.

— Готово! — обяви тя.

— Толкова бързо? — попита Софи.

— Не беше кой знае колко трудно. Трябваше само да се обадя на един стар...

Софи не се интересуваше от подробностите около проследяването на данните. Докато подрастваше, непрекъснато слушаше пространните обяснения на Елън колко сложно се проследяват нарушителите и сега не беше в настроение за това.

— Кой го е изпратил, Елън? — настоя тя дипломатично. — Давай по същество.

— Дадено — отвърна Елън, почти без да се смути. — Обратният адрес на плика е домът на Джейкъб Барнс? Да ти говори нещо това име?

Евлин и Софи поклатиха отрицателно глави.

Елън се ухили.

— Ама на мен ми говори. Веднага щом моят човек от участъка ми изпрати името, се сетих кой беше това. Но за по-сигурно проверих в копието на стар полицейски доклад, който пазя в бюрото си. Някой досеща ли се какъв е този доклад? — тя почака за отговор, но след като получи и от двете недоумяващи погледи, продължи: — *За катастрофата*, Софи. Барнс фигурира като един от хората, наранени при катастрофата.

— Джейкъб Барнс ли? — попита Софи. — Спомняш ли си го от онази нощ?

— Бонбонче — каза Елън и седна до Софи, като я прегърна през рамо. Изведнъж тя прозвуча на Софи повече като майка и по-малко като полицай. — Единственото нещо, което помня от онази вечер, е, че се запознах с теб. Останалите подробности са ми като в мъгла, наред с хилядите други катастрофи, на които съм имала нещастieto да присъствам през двадесет и три годишната си кариера в полицията.

— Джейкъб Барнс — повтори Софи, като че ли опознавайки името. — Значи ако Джейкъб Барнс е бил там, може да е намерил късметчето ми, след като аз го изхвърлих. Но откъде е знаел, че това е *мое*то късметче? Би могло да бъде на всекиго.

— Трудно е да се каже — отбеляза Елън, като свали ръка от рамото на Софи и я отпусна в скута си. — Но поне знаем, че е бил там, което обяснява как се е сдобил с него.

— Не съм детектив — намеси се Евлин, — но мисля, че знам как можем да разберем откъде е узнал, че е твоето късметче, и защо е написал името ти отзад на листчето. Знаем го къде живее, нали? Мисля, че трябва да се поразходим до Белвю. Софи, навита ли си?

Софи кимна.

— Елън?

Елън им намигна.

— Аз и моят деветмилиметров приятел ще сме щастливи да ви осигурим полицейски ескорт.

ГЛАВА 26

*Ако добрите хора имат добър късмет, а
лошите хора — лош късмет, защо ти имаш
никакъв късмет?*

Следващата събота — единственият ден, в който граfiците и на трите позволяваха това, Евлин и Софи отидоха да вземат Елън веднага след обяд. Това означаваше, че Софи трябваше да извика Ранди да я замества няколко часа повече в „Шокола дьо Соф“, но той прие да помогне на драго сърце. Джъстин беше подарил на Евлин навигация за колата за последния ѝ рожден ден, така че откриха лесно дома на Джейкъб Барнс. Женският глас на навигацията ги накара да слязат от междуцатското шосе след двадесет и пет минути, а оттам почти направо по 150-о авеню стигнаха до квартал с красиви къщи на едно възвишение до Седълбек Парк.

— Леле — изкоментира Елън, — Джейкъб Барнс си живее добре.

„Дестинацията... наляво... на 0,1 мили“, каза електронният женски глас на навигацията, след като Евлин зави по 54-а улица. Евлин намали и спря до бордюра.

— Сигурна ли си, че искаш да го направиш, Софи?

— Да, Бонбонче — добави Елън от задната седалка. — Изглеждаш малко развълнувана.

Стиснала в ръка плика, който беше изпратен от къщата от другата страна на улицата, Софи се опита храбро да се усмихне.

— Не бях нервна, докато не спяхме. Но сега...

— Сигурна съм, че няма за какво да се тревожиш — каза Евлин успокояващо.

Софи отново се опита да се усмихне. Обърна се да погледне към Елън, после отново към Евлин.

— Знам. Стомахът ми се е вързал на възел, не защото ще се срещна с Джейкъб Барнс. По-скоро от мисълта да се изправя пред миналото си. Просто е... някак съдбоносно, знаете ли? След двадесет

години да откриеш, че някакъв непознат през цялото време е знаел, че си изиграла роля в катастрофата.

— Не можеш да знаеш дали си е мислел точно това.

— Знам... усещам го. Защо иначе ще ми изпраща онова късметче? Сигурно ме е видял по телевизията и някак си ме е разпознал и е разбрал, че аз съм пуснала обявата.

Елън се пресегна и заразтрива рамото на Софи.

— Казах ти още когато беше на девет години, че не можеш да се обвиняваш. Може пък срещата с мистър Барнс да ти помогне най-сетне да проумееш това.

— Може би — каза Софи, но в гласа ѝ прозвуча съмнение. „Или пък може той също да ме обвини и да подсили най-големите ми страхове.“

С Елън начело, тричките излязоха от колата и пресякоха улицата. Софи се опита да не обръща внимание на жената от съседната къща, която ги дебнеше като ястреб от прозореца си, докато те крачеха по стръмната автомобилна алея. Тя също така забеляза, че на алеята не бяха паркирани никакви коли, и тайничко си помисли, че може би това означава, че в къщата няма никой.

Без никакво колебание Елън измарширува направо до входната врата и натисна звънеца. Софи и Евлин я последваха на няколко стъпки отзад.

Момент по-късно, набит нисичък мъж с голямо кръгло лице отвори вратата. Имаше монголоидни очи и усмивка от едното до другото ухо.

— Здравейте — каза той със странен акцент. — Гости. Обичам гости, макар че не ме посещават често. — Помълча малко, преди да добави още едно: — Здравейте.

И на трите жени веднага им стана ясно, че младежът срещу тях беше болен от синдрома на Даун. Добродушното му поведение веднага ги накара да се отпуснат.

— Здравсти — каза Елън. — Търсим Джейкъб Барнс. Тук ли е някъде?

Младежът почеса гъстата си руса коса.

— Наистина ли е важно? — попита той с усмивка. — Той е баща ми. Може би аз мога да ви помогна вместо него. Аз съм Алекс.

Той погледна тениската на Евлин и прочете пурпурния щампован надпис — „Уошингтън Стейт Догс“^[1].

Евлин се разсмя развеселена:

— Точно така. Запалянко ли си?

— Не. Но ми харесва думата. Д-О-Г-С — каза той, проточвайки всяка буква. — Но не мисля, че е написана правилно.

Софи внимателно наблюдаваше младежа. В него имаше нещо странно познато.

— Алекс, да сме се срещали преди?

Той сви рамене.

— Не знам. Да си се отбивала в магазина на „Албъртсън“? Аз работя там. Много хора пазаруват в „Албъртсън“. Купуват си бакалски стоки. — Той посочи към кучето на гърдите на Еви: — И храна за животни. — Поразмисли още малко. — И списания с Бритни Спийърс и Опра на кориците.

Софи се изкиска:

— Сигурно е било там.

Елън също се разсмя, докато откопчаваше полицейската си значка, която носеше на хълбока. Дори когато не беше в униформа, тя винаги носеше полицейската си значка, за всеки случай. Неведнъж бе отървявала с нея глобата за превишена скорост, когато я спираха.

— Алекс, аз съм полицай Мънро и работя в Полицейското управление на Сиатъл.

Той като че ли се прехласна по значката, като протегна ръка да прокара пръсти по лъскавата ѝ повърхност.

— Яко. Ченге значи.

— Приятелката ми тук — продължи Елън, посочвайки Софи — тази седмица получи писмо, в което имаше нещо, сложено от твоя баща.

Алекс се загледа в Софи лукаво.

— Ти си онази, дето търси щастие? Яко.

— Значи знаеш какво е било изпратено? — попита Софи, показвайки плика в ръката си.

Той я погледна за кратко.

— Тъхъ.

Софи издиша.

— Бих искала да поговоря с баща ти за това. Той у дома ли е?

— Не.

— Ще се върне ли скоро?

— Не. — Широката усмивка на Алекс малко се помрачи.

Евлин мълчеше през повечето време, но сега проговори:

— Знаеш ли къде е? Ако не е много далече, може би можем да се отбием при него за кратко.

Алекс отново се почеса по главата.

— Знам къде е. Не знам адреса, но мога да ви заведа там.

Евлин и Елън погледнаха към Софи, за да разберат какво искаше да направят. След като се беше отлъчила за половин ден от работа, за да се срещне с Джейкъб Барнс, тя искаше да оползотвори добре времето си, но не беше сигурна, иска ли да замеси в това и сина на Джейкъб. Преди да реши обаче, в къщата се появи ново лице.

— С какво мога да ви помогна? — попита жената, докато се изкачваше по стъпалата отпред. — Аз съм съседката, Мередит Слоун.

„Ястребът на прозореца“, помисли си Софи.

Елън се усмихна:

— Не мисля, че има нужда. Просто дойдохме да се видим с мистър Барнс.

Поведението на Мередит се промени.

— Е, аз не съм само съседка на Алекс. Плаща ми се да го наглеждам и да му помагам за... специалните му нужди. Така че ако искате нещо определено, може би точно аз съм човекът, към когото трябва да се обърнете.

Преди Софи, Елън или Евлин да кажат каквото и да било, Алекс се намеси:

— Всичко е окей, Мередит. Тя е полицай.

Мередит се стегна.

— О, божичко. Каквото и да се е случило, сигурна съм, че Алекс няма нищо общо с това. Той е добро дете.

— Няма нищо такова — увери я Елън. — Това не е официално полицейско разследване.

Софи пристъпи напред.

— Когато бях малко момиченце, попаднах в катастрофа, в която беше и Джейкъб Барнс.

— А — каза Мередит, — сигурно катастрофата, в която е изгубил пръстите си.

През главата на Софи премина образа на един мъж, който лежеше на земята и гледаше втренчено ръката си, докато един парамедик от бърза помощ се опитваше да спре кървенето там, където му бяха отсечени пръстите.

— Да — каза Софи тихо, — той беше. Дойдохме днес в търсене на малко повече информация за катастрофата и Алекс каза...

— Искат да посетят баща ми — намеси се Алекс. — Може ли да ги заведем?

Мередит изглеждаше още по-озадачена:

— Искате да посетите Джейкъб?

Трите жени кимнаха.

— Ако няма да ви притесни — каза Софи. — Алекс каза, че знае как да отидем при него.

— Да, знае много добре. Ходи там колкото може по-често — тя погледна към Алекс, а после внимателно огледа лицата на посетителите си. — Но не разбирам какво ще научите на гробището за автомобилна катастрофа, която се е случила преди десетилетия.

— Гробище ли? — избъбри Софи, разменяйки тревожен поглед с Елън. — Защо, за бога, да ходим на... — тя млъкна и объркано погледна Мередит. — Джейкъб Барнс... *мъртъв ли е?*

Сега Мередит на свой ред изглеждаше объркана.

— Не знаехте ли? — каза тя. — Почина преди няколко месеца. Не можа да се пребори с левкемията.

— Разбира се, че не... ние... искам да кажа, че получих писмо и просто предположих... — тя се обърна отново към Алекс и един спомен пак изникна в съзнанието ѝ. — Кое гробище?

Алекс погледна към Мередит за името.

— „Евъргрийн“ — отвърна тя. — Намира се на...

— Орора авеню! — възкликна Софи възбудено. — Ето къде съм те виждала! Преди около месец, на рождения ми ден. Беше със слънчеви очила, нали?

— Винаги нося там слънчеви очила — призна Алекс.

— В случай че се разплаче — прошепна Мередит. — Да не го гледат другите.

Софи си припомни кратката, но странна среща с Алекс, миг преди да се появи Евлин онази вечер, и внезапно се разтревожи.

— Алекс, ти следеше ли ме на гробището?

Алекс пхна ръце в джобовите си.

— Аз пристигнах там пръв. Не мисля, че първият дошъл може да следи. Нали?

„Логично“, помисли си тя. Прибирайки кичур коса зад ухото си, Софи пристъпи по-близо до Алекс, който продължаваше да стои на вратата на къщата. Лицето ѝ беше сериозно, но говореше тихо и благо:

— Алекс, когато те видях, ти не беше на гроба на баща ти. Ти разглеждаше гроба на *моите родители*. Какво правеше там?

Всички мълчаха в очакване на отговора му.

— Четях — отговори той също така тихо. — „Съпруг и баща, съпруга ѝ майка, които обичаха дъщеря си и един другия напълно и вечно.“ Много хубав надпис. Запомних го. Татко ми го показваше всеки път, когато отивахме там. Той каза, че се запознал веднъж с дъщерята.

Той огледа всяка от тях поред, като спря поглед най-накрая на Софи. Заговори още по-тихо, но лицето му продължаваше да е все така невинно ведро.

— Мисля, че ти трябва да си тя. София Мария Джоунс.

---

[1] Washington State Dawgs — американски футболен отбор. Думата „dogs“ се пише по друг начин. — Б.пр. ↑

ГЛАВА 27

Когато се изморите да мислите, стигате до погрешно заключение.

Всички на стъпалата пред къщата на Барнс застинаха в неловко мълчание. — Всички, с изключение на Алекс.

— Ще идем ли въпреки всичко да посетим татко? — попита той. — Или ако искате влезте в къщата ми. Вътре е по-топло от навън, а аз харесвам да е по-топло.

— Добра идея, Алекс — каза Мередит, като пристъпи към вратата. — Може би всички трябва да влезем вътре и да седнем за малко. Вие, дами, искате ли да пийнете нещо?

Евлин и Елън погледнаха едновременно към Софи, за да видят какво ще каже.

— Би било чудесно — каза Софи учтиво. — Благодаря ви.

Къщата отвътре беше още по-просторна, отколкото изглеждаше отвън: с високи сводести тавани и разчупен интериор, обединяващ хола с трапезарията и кухнята, което караше всички помещения да изглеждат големи. Във всекидневната по всички стени имаше направени по поръчка шкафове от черешово дърво, почти всичките запълнени с книги. На Софи ѝ заприлича на малка библиотека. Имаше само един свободен шкаф в края на най-отдалечената стена, който бе запълнен само до половината.

— А — каза Софи впечатлена, — май някой обича да чете.

— Аз! — възкликна Алекс гордо. — Прочел съм всички книги тук. Някои повече, повече от веднъж.

— Почти нямаш свободни рафтове — отбеляза Евлин. — Какво ще правиш като запълниш всичките?

Алекс хвърли на Евлин учуден поглед, като че ли опитвайки се да разбере дали въпросът не беше зададен на шега.

— Ще поръчам нови — каза той накрая, без намек за ирония.

Софи и Елън се засмяха едновременно. Софи усещаше огромно облекчение. Тя беше очаквала с ужас срещата с Джейкъб Барнс, защото не знаеше как ще реагира той. Хранил ли беше към нея дълбока ненавист през последните две десетилетия? Дали животът му се беше объркал изцяло заради егоистичното ѝ нетърпение като дете...? Но вместо мърморещ старец, какъвто предполагаше, че ще срещне, Алекс с щастливото му настроение и невинно доброжелателство бе не по-заплашителен от мъркащо коте.

Мередит отиде да направи кафе, докато останалите от групата насядаха във всекидневната. Софи и Евлин седнаха на кожения диван, Елън се настани на едно канапене за двама, а Алекс се плъосна щастливо в пухкав кадифен шезлонг.

Щом всички се настаниха, Софи заговори първа:

— Алекс, наистина съжалявам да науча, че баща ти е починал. Съдейки по срещата ми с теб, предполагам, че и той щеше да ми хареса.

Алекс завъртя нервно пръсти, но продължи да се усмихва.

— Ще ми задаваш ли много въпроси за него?

— Бих искала да задам няколко, ако нямаш нищо против.

Той сви вежди и почеса нервно ухото си. После, без да каже нито дума, стана от шезлонга и отиде до извитата конзола на входа. В най-горното чекмедже имаше чифт черни очила. Той си ги сложи и се върна до шезлонга.

— Добре.

Софи му се усмихна топло.

— Ти каза, че татко ти те е водил на гробището при гроба на родителите ми. Колко често ходехте?

— Всяка година. На другия ден след рождения ми ден.

— О? И кога е рожденият ти ден?

— На двадесети септември.

Софи отправи поглед към Елън на канапето.

— Това е... денят преди моя рожден ден. Значи сте ходели на гробищата всяка година на двадесет и първи септември?

Алекс се наклони леко напред на стола си и кимна.

— На рождения ми ден винаги имаше голям купон. Татко казваше, че денят, в който съм роден е много, много най-важният ден в живота му. А следващият ден беше много най-важен — само с едно

„много“. Имаше и други важни дни, но аз не мога да ги запомня всичките. Освен Коледа. И Великден — той млъкна, за да се усмихне. — И деня на св. Валентин. Тези ги помня.

Евлин се усмихна.

— Говореше ли ти той за катастрофата? — попита Софи.

Мередит се върна след малко от кухнята с пет големи чаши за кафе и най-различни билкови чайове.

— Забравих да ви кажа, не държим тук кафе... не му понася на Алекс. Нещо против да пиете чай? Ако ли не, ще изтичам до къщи и ще сложа да сваря кафе.

— Няма нужда — каза Елън. — Благодаря.

Мередит остави всичко на масичката за чай и ги подкани да се самообслужат.

— Какво ме питаше? — попита Алекс Софи, след като Мередит седна.

— За катастрофата, в която попаднахме с баща ти. Говореше ли ти често за нея? Може би, когато сте ходели на гробища?

Той поклати глава.

— Не. Татко просто казваше, че този ден никога няма да го забрави. Ходехме там най-вече, за да занесем камъни.

Софи се изправи в стола и си спомни за красивите камъни, които намираше всяка година на ъгъла на надгробния паметник на родителите си. Забеляза с ъгълчето на окото си, че забележката беше привлякла също така и вниманието на Евлин.

— Камъните на надгробния паметник? Слагали сте ги заедно с баща ти?

— Ъхъ.

— Това ли правеше там преди две седмици? Остави още един камък?

— Да. Татко ми каза, преди да... напусне, че би било добре да нося камъни всяка година. Сега ги оставям за Том и Сесилия, Джейкъб и Катрин, но в различни дни. — Алекс нагласи очилата си, за да се увери, че добре покриват очите му. — Преди няколко години разбрахме, че ако идем по-късно през деня, ще намерим и шоколадов бонбон за мен. Татко каза, че това е наградата ми заради камъните.

— Коя е Катрин? — спря да разбърква чая си Елън.

Алекс не отговори.

— Може би аз мога да попълня тази празнина — предложи Мередит. — Всъщност, тъй като семейството ви очевидно е било важно за Джейкъб, може би заслужава да чуете малко предистория. Не мога да ви кажа много за катастрофата, в която сте участвали, но знам почти всичко за семейство Барнс.

Евлин и Софи си направиха по един чай с портокал, докато Мередит говореше. Алекс седеше и слушаше, скрит зад тъмните си стъкла.

— Джейкъб и Катрин Барнс са били адвокати — продължи Мередит. — Партньори в голяма фирма в центъра на града. Когато Катрин забременяла, започнали да търсят бавачка за постоянно, която да помага, когато детето се роди.

Мередит отпи от чая си и се усмихна.

— Избраха мен, една седмица преди той да се роди. — Тя погледна към Алекс, като че ли искаше разрешение да продължи. — За съжаление раждането беше трудно. Имаше... *усложнения*. Катрин не оцеля.

В стаята цареше тишина, с изключение на звука от Алекс, който пипаше отново ухото си.

Мередит сви рамене:

— Така че ролята ми се разшири през онези няколко първи години, докато Алекс през деня не тръгна на училище. Но докато беше мъничък, правех всичко възможно семейството да върви.

— И сте останали през всичките тези години? — попита Елън.

Тя кимна.

— Количеството на работата варираше в зависимост от нуждите на Алекс и работния график на Джейкъб. Но Алекс винаги е бил такава радост за всички наоколо му, че не съм си и представяла по-добра работа. С течение на времето се омъжих и създадох собствено семейство. Имам две момчета в пубертета — и, доколкото ги познавам, сигурно се карат в момента за поредната електронна игра у дома, но винаги успявах да пригаждам собствения си живот към нуждите на семейство Барнс. Когато Джейкъб се разболя от левкемия, той купи съседната къща, така че семейството ми и аз да сме по-наблизо и най-вече да избегне преместването на Алекс в дом със специални грижи, след като си отиде от този свят. Технически, аз продължавам да съм наемен работник — плащат ми месечно от един тръст, — но не се

чувствам като такъв. Алекс е част от семейството ми и това няма да се промени. Цялото ми семейство го обожава. — Тя млъкна и погледна право към Алекс с горда усмивка. — Всички го обожават.

Алекс мушна четири пръста под очилата, за да разтрие очите си.

Софи се загледа в пакетчето чай, което още киснеше в чашата ѝ. Сети се за старото късметче, за което искаше да говори с Джейкъб. После отмести очи от вдигащата пара чаша ѝ погледна Алекс, като преценяваше всичко онова, което е трябвало да преживее в живота си, като се започне от ден първи и загубата на майка му, последван от години борба с недъга му и най-сетне загубата на баща му от неизлечима болест. Прониза я ново чувство за вина за допълнителната болка, която бе причинила на това семейство.

Без да се замисля повече, Софи остави чашата и си пое дълбоко дъх. Тя погледна към Алекс и Мередит.

— Не точно за това дойдох днес тук, но след като вече съм дошла, искам да научите истината. *Аз... съм донякъде виновна за катастрофата преди двадесет години, при която Джейкъб е изгубил пръстите си.*

След като добави няколко подробности как разсеяла баща си, докато шофирал в дъжда, тя бързо извади плика със старото късметче от сладка и им го показа.

— Това беше късметчето от рождения ми ден. Изхвърлих го в нощта на катастрофата, веднага след като разказах на полицайката... Елън... че вината е моя. Но Джейкъб го е намерил по някакъв начин. — Софи си пое още веднъж дъх, докато Мередит разглеждаше късметчето. — Мога само да предположа, че е чул онова, което разказах на Елън, и след това го е пазил през цялото това време, за да не забравя кой е виновен за осакатената му ръка. Във всеки случай... аз... аз знам, че трябваше да се извиня на Джейкъб, докато е бил все още... жив. Но до момента на моята среща с вас двамата, няхах кураж. Така че... много съжалявам.

Всички като че ли изчакаха да осмислят думите ѝ, преди да се обадят. Мередит заговори първа:

— Мис Джоунс, благодаря ви за това. Но честно казано, сигурна съм, че Джейкъб не ви е обвинявал за случилото се с ръката му. — Тя се засмя: — Джейкъб беше добър и честен човек, но... да не

забравяме, че беше адвокат. Ако е смятал, че някой е виновен за катастрофата, уверявам ви, нямаше да се размине без съдебно дело.

— Тогава защо е запазил хартийката през цялото това време? И защо е написал името ми от обратната страна? — обърна се тя към Алекс. — И освен това... кой ми го е изпратил миналата седмица?

Алекс вдигна ръка и остави очилата да се смъкнат на върха на носа му, за да могат всички да видят очите му.

— Аз го изпратих. Видях онова нещо по YouTube... Мередит ми го изпрати... за рекламата във вестника и исках да помогна. Татко винаги ми казваше, че щастieto е дар, и аз си помислих, че това листче може да помогне на някого... предполагам на теб... да го намериш. Съжалявам.

— О, не съжалявай — каза Софи, давайки бързо на заден ход. — Просто исках да разбера — усмихна се тя топло на Алекс. — Всъщност се радвам, че си го изпратил. От всички неща, които ми изпратиха разни хора, това ми е най-любимото, защото ме доведе тук да се запозная с теб.

Алекс намести очилата, които скриваха очите му, но нищо не можеше да скрие гигантската му усмивка.

— А що се отнася до това защо е запазил листчето през цялото това време — каза Мередит на Софи, — не мисля, че трябва да се тревожите. Може би му е харесвало посланието. Може би му е давало надежда или е повдигало настроението му. Но мога да ви уверя, че не е хранил никаква враждебност към вас, София.

— Може ли да попитам нещо? — намеси се Евлин след известно мълчание. — Все още ми е любопитно за камъните на гроба. Това нещо религиозно ли е?

Мередит се засмя.

— Не мисля, че някой би могъл да набеди Джейкъб Барнс за религиозен. Но той имаше вяра. Вярваше, че ще види Катрин отново, че не си е отишла просто така. Когато питах за камъните, всеки път получавах различен отговор. „Просто за украса“, „Защото цветята вехнат“, „Харесвам камъни“ — ей такива неща. Но веднъж каза нещо, което си мисля, че е по-близо до истината — „Камъните и спомените са вечни“. Мисля, че камъните просто бяха неговият начин да помни жената, която обичаше.

Евлин кимна, но Софи изглеждаше озадачена.

— Тогава защо ги е слагал на гроба на *моите* родители?

Мередит само сви рамене.

— Може би от уважение? Не знам. Алекс имаш ли някаква представа?

Той поклати глава.

— Не. Просто знам, че ги носеше, слагаше ги на гробовете, а после ми разказваше за София Мария Джоунс. Това е. — Алекс се съсредоточи върху Софи. — И понякога ми казваше, че би искал да се запознаем и... — гласът му заглъхна и той доби вид на човек, който мисли много съсредоточено.

— Алекс — каза Мередит. — Всичко наред ли е?

След няколко секунди Алекс дръпна очилата от лицето си. Очите му очевидно горяха от възбуда.

— Веднага се връщам!

След тези думи той скочи от мястото си и хукна по коридора, за да се върне след няколко минути леко разстроен.

— Не мога да го намеря — обяви той.

— Какво търсеше? — попита Мередит.

Алекс седна обратно на мястото си.

— Спомних си. Когато беше болен, татко каза, че пише писмо на София Мария Джоунс. Каза, че ще го остави на любимото ми място, и ми каза, че след като той... нали знаете... след като той...

— Почине — подсказа тихичко Мередит.

Алекс сбърчи вежди.

— Ъхъ... след това, той каза, ако го намеря, да го изпратя на нея и може би някой ден тя щяла да почука на вратата.

Софи изчака няколко секунди да види ще добави ли той още нещо, а после отбеляза:

— Е, значи май съм подранила.

Като се размърда на мястото си, Мередит попита Алекс къде е търсил писмото.

— В моята стая — отвърна й той. — Любимото ми място е моята стая. Обичам да спя, затова потърсих под леглото, под матрака, под чаршафа... дори и под възглавницата, но не можах да го намеря. — Той се обърна към Софи: — Съжалявам, София, не знам къде е. Но ще продължа да търся.

— Благодаря ти, Алекс. Много мило от твоя страна. Може ли да ти дам телефонния си номер, в случай че го намериш?

Очите му светнаха.

— Да! Обичам да говоря по телефона. Може ли да ти се обаждам?

— Разбира се — каза тя и се изкиска лекичко. — Ако ти се иска да поговориш, просто ми позвъни.

Софи записа телефонния номер на мобилния си телефон и го връчи на Алекс.

Алекс се обърна към Мередит и се ухили като хиена.

— Сега синовете ти не могат вече да ме дразнят, че не си говоря с момичета!

Всички се разсмяха на глас.

Всички, с изключение на Алекс. Той само се усмихна и леко се изчерви.

Групичката поприказва още малко, преди Елън да реши, че е време да тръгват. Докато говореха, Софи хвърляше по някой таен поглед към Алекс, чудейки се на искрения му оптимизъм предвид известните обстоятелства. „Съвсем разбираемо е — помисли си тя, — той да иска да отговори на обява, че се търси щастие. Живее съвсем сам, изгубил е и двамата си родители, а пък успява да направи така, че усмивката да не слиза от лицето му.“

ГЛАВА 28

Трябва да озаптите нрава си, преди да нараните някого.

Евлин завъртя ключа и остави мотора да работи на място.

— Е? Сега накъде?

Тя погледна към Софи, която на седалката до нея навиваше кичур коса на пръста си.

Но Софи не погледна към Евлин. Тя все още се вглеждаше в прозореца на дома на Джейкъб — и Алекс — Барнс. Алекс махаше от входната врата. Софи му се усмихна и също махна в отговор.

След като Софи не отговори на въпроса на Евлин, Елън се обади от задната седалка.

— Знаеш ли какво мисля, Бонбонче? Мисля, че това посещение ти свърши страхотно добра работа.

— Така ли — попита Софи, обръщайки се на седалката, за да вижда по-добре приемната си майка. — И коя част от него смяташ, че беше най-добра? Когато научих, че сам-сама съм клъцнала пръстите на Джейкъб в деня, когато умира жена му, или когато научих, че той вече също е мъртъв?

— Сам-сама ли — подсмихна се Еви. — Това е ужасно.

Елън завъртя очи.

— Имах предвид онази част, когато научи, че той не те обвинява.

— Пфф. Мередит говореше с предположения.

— Софи — Елън включи майчинския си глас. — Кога ще ти уври главата, че вината не е била твоя? Било е просто нещастно обстоятелство.

Софи вдигна вежди.

— О, хайде, нека бъдем честни. Справях се доста добре през годините, ако не броим лекото вкисване на рождените ми дни. Нямаше дори да обсъждаме това, ако късметчето не беше пристигнало по пощата.

Елън се усмихна съчувствено:

— Права си, справяш се добре. И наистина е невероятно, че късметчето се върна при теб. Човек би могъл дори да каже, че това е...

— Хайде, започна се — промърмори Софи.

Еви се засмя.

Елън не обърна внимание на никоя от тях.

— *Божествено провидение*. Това трябва да е.

— О, да — отвърна Софи саркастично, като отново се извърна да погледне през прозореца. — Бог е накарал Алекс да влезе в YouTube и после го е принудил да отговори на обявата. Убедена съм, че да рови в моето минало е на първо място във всемогъщия му списък от неща, които трябва да направи.

Софи се изкиска високо на собствения си коментар. Винаги ѝ се бяха виждали смешни неспирните уверения на Елън, че малките съвпадения в живота са доказателство за това, че Бог се намесва в делата на човечеството.

Еви се изкиска още веднъж.

— Смей се, ако щеш — заяви Елън, — но аз ти казвам, че това е провидение.

Софи и Евлин си хвърлиха по един кос поглед, но оставиха спора да замре. Тъй като Алекс продължаваше да им маха за довиждане от главния вход, Евлин реши, че всъщност е време да поемат нанякъде. Тя освободи скоростта и изкара колата на улицата. Улицата беше задънена, така че след тридесет секунди те отново подминаха къщата, където Алекс продължаваше да им се усмихва и да маха. И трите жени му махнаха в отговор.

След като излязоха от квартала на семейство Барнс, Евлин си нагласи огледалото за обратно виждане, така че да вижда по-добре лицето на Елън.

— Сега някой ще ме осведоми ли накъде сме се запътили?

Срещайки погледа на Евлин в огледалото, Елън отхвърли въпроса с изражение „Да пукна, ако знам“.

— Софи? — попита Евлин.

Мълчанието продължи, но само за момент.

— Искам да видя твоето копие от полицейския Доклад за катастрофата — каза Софи на Елън, без да се обръща. — Ти каза, че все още го имаш, нали?

— Да — отговори Елън. — Но не и за някой друг, окей? Не е съвсем по протокол да се копират такива неща и да се носят у дома. Искаш ли да го прочетеш?

Софи кимна.

— Нещо против да попитам защо?

Софи отново се обърна назад. Изражението ѝ беше спокойно и решително, като че нещата изведнъж ѝ се бяха изяснили.

— Защото ти беше права. Днешното отиване там ми се отрази добре. Трябваше да го направя много отдавна.

Точно тогава телефонът ѝ иззвъня. Не погледна номера, но той ѝ беше непознат. Отначало мислеше да не отговаря, но на петото иззвъняване я обхвана любопитство и тя вдигна.

— Ало?

Гласът от другата страна беше толкова силен, че дори Евлин и Елън можеха да чуват по-голямата част от разговора. Софи трябваше да отдалечи телефона малко от ухото си, за да не я оглуши.

— Ало! София Джоунс ли е на телефона?

— Алекс, ти ли си?

— Да! Аз съм. Аз се обаждам. Здравей!

— Алекс, можеш ли да говориш малко по-тихо, защото се получават смущения?

— Извинявай, Софи. Не приказвам много по телефона. Така по-добре ли е? Знам, че си в колата. Чуваш ли ме добре?

Софи приближи телефона до ухото си и се усмихна. Харесваше мелодиката на гласа му.

— Да, Алекс. Така е много по-добре. И аз те чувам чудесно. На какво дължа удоволствието да те чуя?

— К'во?

Софи потисна смеха си.

— Какво мога да направя за теб? Всичко наред ли е?

— О! Да. Но след като си тръгнахте, аз си спомних нещо.

Софи повдигна вежда и хвърли поглед към Евлин с надежда, че може би ще научи повече подробности или за катастрофата, или за Джейкъб Барнс.

— Така ли? Искаш ли да ми го кажеш?

— Да! Спомних си, че има много причини човек да е щастлив и исках да ти кажа това, за да не трябва да пускаш вече обява във

вестника.

Софи не можа да сдържи усмивката си.

— Разбирам. Това е много съобразително от твоя страна, Алекс. Може ли да включа на високоговорител, за да могат Евлин и Елън също да те чуват?

Последва пауза, а после Алекс каза:

— Окей.

Докато Софи натискаше бутоните на телефона си, Евлин прошепна:

— Къде отиваме?

— У Елън — отвърна ѝ също шепнешком Софи, а после каза на Алекс, че са готови да го слушат.

— Софи?

— Да?

— Никога не са ме пускали по високоговорител преди.

— Разбирам — каза тя успокоително. — Изнервя ли те? Мога да го изключа, ако искаш.

Алекс обмисля предложението няколко секунди.

— Не — каза той най-накрая. — Ще се преструвам, че говоря по микрофона в магазина на „Албъртсън“. Понякога ми се налага. А понякога ме извикват по уредбата и всички чуват това. „Алекс — в отдел «Обслужване на клиенти»!“ Високоговорителят е окей.

— Супер. Давай сега — каза му Софи съвсем развеселена.

През следващите две минути Алекс издекламира поменик от неща, които за него бяха щастие. Трите жени в колата седяха и слушаха, благодарни за откровенията му. По-късно щяха да се опитат да възпроизведат всичко, което беше казал, но списъкът беше твърде дълъг за запомняне. Щастие, каза им той, е да гледаш как слънцето пробива през облаците или да го наблюдаваш как изгрява в зори. „Ако слънцето не изгрее утре, мисля, че ще съм доста тъжен. И — добави той, — ще е наистина тъмно.“ Той каза също така, че щастие е да вечеряш със семейството си — дори и с момчета в пубертета, които непрекъснато те дразнят, — и да разказваш какво се е случило през деня. Щастие е също така да работиш здраво, дори и да не ти е приятно винаги онова, което правиш, защото човек се чувства добре, когато знае, че дава най-доброто от себе си. Говоренето също влизаше в списъка, както и да четеш хубава книга или пък да четеш на глас

хубава книга, за да можеш едновременно хем да говориш, хем да четеш. А също така и да се събуждаш сутрин.

— Да се събуждаш сутрин ли? — попита Софи, за да се увери, че го е чула правилно.

— Разбира се. Кога за последно не си се събудила сутринта?

Софи се разсмя.

— Никога.

— Виждаш ли. Ако не се събудиш, не мисля, че ще си много щастлива.

Всички в колата се разсмяха. Алекс не беше сигурен какво смешно беше казал, затова продължи:

— И щастие е да помагаш на хората, когато имат нужда от помощ, и да се усмихваш на другите хора, дори те и да не ти отвърщат със същото. — Той замълча за секунда. — Или дори, ако ти се смеят. И щастие е да разглеждаш снимките на семейството си... и да си спомняш.

Той отново замълча, този път за по-дълго и на Софи й се стори, че го чува как оставя телефона, а после отново го взема.

— Това може да бъде също така и тъжно. Но повече щастливо, отколкото тъжно.

— Очилата ли си сложи, Алекс? — попита тя.

— Да. Как позна?

— Имах предчувствие.

Когато свърши, всички в колата му благодариха, че се е обадил и че е споделил мислите си. Софи му повтори, че е добре дошъл да й се обажда винаги, когато пожелае.

— Ще ти се обадя, ако измисля още щастливи неща — каза й той.

— Нямам търпение.

— Или ако намеря писмото.

— Благодаря ти, Алекс.

— Или... може би просто, ако искам да поговоря.

— Това ще е добре.

— Довиждане, София Джоунс!

Софи се усмихна на телефона.

— Довиждане, Алекс.

Евлин свали ръка от волана и бодна Софи с пръст.

— Някой май се сдоби с ново гадже — пошегува се тя.

— Да — отвърна Софи гордо. — Мисля, че си права.

— Та ще ни кажеш ли защо искаш да видиш полицейския доклад? — попита Елън от задната седалка.

Като отпусна предпазния си колан, така че да може да се извърти по-лесно, Софи се обърна назад и се усмихна на приемната си майка.

— Най-хубавата част от запознанството ми с Алекс и Мередит няма нищо общо с онова, което те ми казаха. По-скоро с онова, което аз им казах. Самият факт да призная ролята си в катастрофата и да се извиня за това беше... освобождаващ. — Решителното изражение се върна на лицето ѝ. — Искам да загърбя всичко това веднъж и завинаги. Твърде дълго време беше като моето черно облаче, а аз се изморих от дъжда. Затова, ако в доклада се споменава още някой, който заслужава да бъде посетен, искам да знам.

Елън кимна.

— Докладът е в бюрото ми у дома.

Петнадесет минути по-късно те спряха пред остарялата сграда на Елън, а после се качиха заедно до апартамента на третия етаж. Софи и Евлин седнаха край кухненската маса, докато Елън отиде да извади доклада от бюрото в спалнята си.

В продължение на цели двадесет минути Софи безмълвно четеше внимателно старите страници на доклада, като се запозна с имената на хората в другите коли, прочете техните разкази за станалото и изчете задълбочено думите на свидетелите на катастрофата. Беше като да се разходиш по алеята на спомените в собствената си глава, само че сега спомените бяха леко изместени — собствената ѝ версия за онова, което се беше случило онази вечер, беше от гледната точка на изплашено деветгодишно момиченце. Сега тя четеше разказите на други възрастни за случилото се, видяно през техните очи, и никой от тях не смяташе, че някакво разглезено дете във волвото е имало нещо общо със смъртоносния инцидент.

Когато привърши четенето, Софи плъзна доклада по масата към Елън.

— Моля те, не ми казвай, че искаш да се свържеш с всички участници в катастрофата — каза Елън.

Софи поклати глава:

— Не...

— Звучи ми, като че ли има и едно „но“ — каза Еви.

Софи се усмихна слабо.

— Но... едно семейство наистина заслужава посещение.

Елън сбърчи вежди.

— Семейството на другия починал мъж ли?

Софи кимна.

— Тим Макдоналд. Той е бил шофьор на камион за доставки и е починал от раните си няколко дни след катастрофата. Аз просто... Хубаво беше, че прочетох доклада. Мисля, че и неговото семейство би искало копие от него, ако нямаш нищо против. И когато го занеса, това ще ми даде възможност да обясня някои подробности, които не са отразени в доклада. За мен е важно те да знаят. Елън въздъхна и бутна стола си назад.

— Не мога да им дам копие, Бонбонче, но ако не дрънкат за това, мога да ти разреша да им занесеш този да го прочетат — поклати глава тя, като че ли идеята не беше добра. — Ще се обадя тук-там, за да видя можем ли да издирим семейството.

Тя взе доклада и излезе.

След десет минути Елън се върна с малко жълто листче за отбелязване. Остави полицейския доклад на масата, а после залепи листчето върху него.

— Най-близката жива роднина е майката на Тим, някаква жена на име Луси Макдоналд. Живее в другата част на щата, близо до Айдахо, в малко предградие на Спокейн, наречено Милуд. Ето адресът.

— Милуд — повтори Софи. — Колко часа има дотам?

— Около осем часа дотам и обратно — отвърна Елън.

Софи се ухили.

— Май определено ще се наложи да опресня шофьорските си умения.

— Не можеш, да изминеш толкова път сама, Софи. Нека Еви дойде с теб. Или пък аз мога също да дойда, ако искаш, но твърде дълго е сам човек да върти волана. Освен това, дори нямаш кола.

Софи почукваше по масата с пръсти, докато обмисляше какво иска да направи. Когато навърши шестнадесет години, Елън насила я накара да си извади шофьорска книжка, но Софи мразеше да шофира,

предимно защото се боеше да не предизвика катастрофа, каквато беше преживяла като дете. Затова, въпреки че умееше да шофира и имаше книжка, тя винаги предпочиташе или да ползва автобус, или пък да я возят приятели.

— Права си. Крайно време е да си купя кола.

— И ще ми позволиш да дойда с теб? — попита Евлин, макар че тонът, който използва, прозвуча така, като че ли щеше да дойде, независимо какво искаше Софи.

— Както искаш. Но ако ще идваш, трябва да ми помогнеш да свърша с прегледа на цялата тази глупава поща. Сигурна съм, че ще са пристигнали още писма. Едната от нас може да чете писмата, докато втората шофира.

Еви се ухили:

— Страхотно... звучи ми като вълнуващо шофьорско приключение. Аз ще чета писма, а после ти ще ги отхвърляш, като ги хвърляш през прозореца.

— Точно така! — разсмя се Софи. — Хей, готова съм на всичко, само за да избегна срещата с вие-знаете-кой.

ГЛАВА 29

*Продължителната ви меланхолия се
преплита с виждането ви за живота.*

През следващата седмица Гарет ѝ телефонираше почти всеки ден, за да разбере как вървят нещата с писмата. Макар че Софи би предпочела да си отдъхне за кратко от купа, който отново се беше образувал отзад в кухнята, тя му обеща да му обърне нужното внимание по време на неделното си пътешествие.

— О? — попита той. — Къде отиваш?

— Не е твоя работа.

— Ами с кого отиваш? — настояваше той.

— С приятел — отвърна тя и не каза нищо повече.

— Не е мъж — приятел, нали?

Софи се кискаше вътрешно, но не се поддаде.

— Има ли значение?

— Ами... не... — заекна той. — Просто... имаш ли нещо против да попитам каква е целта на пътуването?

Софи се забавляваше страхотно, че е влязла под кожата на Гарет.

— Ами, да кажем просто, че отивам да се запозная с нечий родители.

Гарет съвсем притихна.

— Разбирам — каза той най-сетне. — Ами тогава, приятно прекарване... предполагам — и затвори.

Когато петъкът се изтъркаля, Софи си тръгна от магазина веднага, щом пристигна Ранди. Тя взе автобуса, пътува три спирки до един заложен магазин в Такома и осъществи една идея, която ѝ се въртеше в главата вече цяла година — да се отърве от годежния пръстен, който ѝ беше подарил Гарет. След приключване на сделката си тръгна с пачка банкноти, които веднага изхарчи за един седемгодишен форд експлорър в някаква автокъща за коли втора употреба през две пресечки оттам. Не беше най-красивата кола, но не

беше навъртяла голям километраж за годините си, цената я устройваше и най-вече беше безопасна за шофиране.

Софи изкара много бавно експлоръра от автокъщата и докато шофираше към дома, нито веднъж не се и доближи до разрешеното ограничение на скоростта. „Безопасността преди всичко“, казваше си тя, когато разни по-бързи коли надуваха клаксоните си зад нея.

В събота след работа прекара няколко часа, шофирайки по местните шосета, просто за да се увери, че се чувства съвсем комфортно зад волана. Колкото повече шофираше, толкова по-добре се чувстваше, но скоростта ѝ остана все така ниска.

— Шофираш като бабичка — изкоментира Евлин на другата сутрин, след като Софи отиде да я вземе за дългото пътешествие до Милуд.

— Това е сексистко изказване — отбеляза Софи.

— И дъртистко също така. Не ми пука... това е истината. Ако не увеличиш скоростта, няма да стигнем там и до другата седмица.

Стиснала волана така, че кокалчета на пръстите ѝ бяха побелели, Софи даде малко повече газ, но така и не успя да догони движението.

След един час на пътя Евлин настоя Софи да спре на следващата отбивка, за да си сменят местата. Софи веднага се съгласи и с облекчение се зае да отваря писмата в отговор на обявата „търси се“ от безопасното място до шофьора.

Някъде на средата на пътешествието им мобилният телефон на Софи зазвъня. Когато го погледна, видя, че оттам я гледа снимката на Гарет.

— Да вдигна ли? — попита тя Евлин.

— Както искаш.

— Не трябва.

— Окей.

— Но той ще продължи да звъни, докато не вдигна.

Евлин се разсмя.

— О, хайде вдигай. Очевидно искаш да го направиш.

Софи ѝ се нацупи, произнасяйки безмълвно, думите „Не, не искам!“, докато вдигаше слушалката.

— Ало?

Гарет си седеше у дома, във всекидневната.

— Хей, Соф! — каза той. — Обажда се Гарет.

— Знам кой се обажда. Какво искаш? — звучеше абсолютно незаинтересовано.

— Просто проверявам как върви пътешествието ти. Днес пътуваш, нали? С кого каза, че сте заедно?

— Нищо не съм ти казала — отрязва го Софи.

— О, вярно — каза той, развеселен от нежеланието ѝ да разкрие каквато и да е информация. — Как вървят писмата? Приближаваме ли се до нашата среща?

— Преглеждам ги в момента — каза тя, — но трябва да ти кажа, че нещата все още не изглеждат добре.

— Е, по света има много откачени хора — пошегува се той, — които няма да разпознаят щастието, дори и да разговарят с него по телефона.

— Моля? Какво трябва да означава това?

— Просто се шегувам, Соф. Сериозно обаче, каква е равносметката досега? Седемдесет? Осемдесет?

— Дванадесет — изчурулика тя малко самодоволно. — Но в момента имам още около двеста писма в скута, така че до края на деня ще стигнат до тринадесет.

Гарет се разсмя отново. Канеше се да подхвърли нова шега, но Софи го изпревари:

— Не затваряй, Гарет, веднага ще ти се обадя. Някой друг ми звъни. — Той чу как линията се изключи. След тридесет секунди се включи отново. — Там ли си още?

— Да. Телевизионни търговски реклами?

— Ах, колко ти се иска да разбереш.

— Всъщност, да.

— Съжалявам, че ще те разочаровам, Гарет, но трябва да приема този разговор. Не мога да го оставя да чака дълго.

Гарет сви юмрука си, в който не държеше телефона.

— *Него ли?* Кой е той?

— Казва се Алекс.

Последва продължително мълчание.

— И откъде го познаваш?

— О, пътищата ни се пресякоха наскоро и ние някак си веднага започнахме да се погаждаме. Той е най-сладкият човек на света.

Гарет усети как се изпотява.

— Сериозно ли? И ти... се виждаш с него? Просто така?

— Просто как?

— Не знам. Но мога да се закълна, че каза, че си приключила с мъжете.

— Съжалявам, Гарет. Но не мога да го карам повече да чака. Чао — и Софи прекъсна разговора.

Луси Макдоналд живееше в края на пращен път, върху парцел от един акър, разположен в края на града. Къщата беше запазила чара на стара селска ферма, но ако тази ферма някога е била действаща, това е било много отдавна. Къщата с фронтони беше заобиколена от неокосена трева, размесена с бурени, а в края на имота растяха високи, яки явори, вече изренили листа за през зимата.

След четири часа шофиране Евлин зави по автомобилната алея на семейство Макдоналд. Когато спряха, Софи бързо огледа редицата прозорци на предната фасада, търсейки знак, че у дома има някой. Стомахът ѝ се преобърна, когато видя, че два от тях светят.

— Искаш ли да влезеш с мен? — попита Софи.

— Наистина ли? Сигурна ли си, че искаш да съм там?

Софи издиша, за да успокои нервите си.

— Всъщност, мисля, че може и да се нуждая от подкрепата ти.

Двете жени слязоха от колата и се запътиха към голямата покрита веранда, която обикаляше квадратната постройка от три страни. Софи натисна звънеца и малко след това вратата се отвори бавно. Пред тях стоеше дребна старица, леко изгърбена и с усмивка на лице.

— Мога ли да ви помогна? — попита тя.

— Надявам се — каза Софи. — Вие ли сте Луси Макдоналд?

Старицата им намигна.

— Поне последния път, когато проверявах. — Говореше бавно, но ясно и отчетливо. — Познаваме ли се?

— Не, мадам.

— Сигурна ли сте? Заклевам се, че съм виждала някъде лицето ви — закани се тя с костелив пръст. — Наистина помня лица. Не помня нито едно име, дори от това да зависи живота ми, но никога не забравям лице...

Гласът на Луси заглъхна, докато разглеждаше косата на Софи, после очите, устата и брадичката, като най-накрая отново се върна на очите.

Софи се опита да не обръща внимание на огледа.

— Съжалявам, че ви безпокоя, мисис Макдоналд. Казвам се Софи. Надявах се да поговоря с вас за сина ви, Тим. Разполагате ли с минутка свободно време?

— Тим ли? О, божичко. Милият сладък Тим. Знаете, че е починал, нали?

Софи направи гримаса.

— Да. За това исках да разговарям с вас.

— Ами добре — изкикоти се старицата, — не стойте на студа. Влезте. Влезте.

Луси ги преведе през къщата до една стая, която свързваше официалната трапезария с всекидневната. В камината гореше огън и придаваше уют на помещението. Луси се хвана с две ръце за подлакътниците на високо кресло, за да се отпусне в него. Евлин и Софи седнаха една до друга на няколко метра от нея върху викториански диван в бургундско червено, който почти идеално отговаряше на цвета на тъмночервените тапети на помещението.

— Вие лично ли познавахте Тими? — попита тя. Но веднага сама си отговори на въпроса: — Не, трябва да сте били твърде малка.

— Права сте, не го познавах. Но го видях веднъж. В деня на катастрофата.

Усмивката, в която цъфтеше мисис Макдоналд до този момент, изведнъж се трансформира в тежка въздишка.

— Разбирам — каза тя, повече на себе си, отколкото на Софи. — В деня на катастрофата или по време на самата катастрофа?

Софи се прокашля.

— По време на самата катастрофа. Преди да го закарат в болницата.

Луси кимна и се обърна към Евлин:

— И вие ли? Видяхте ли и вие моя Тими по време на катастрофата?

Евлин безмълвно поклати глава.

Спирайки поглед отново върху Софи, Луси каза:

— Той беше добро момче. Мина през различни тежки моменти, както всички хора, предполагам. Но беше добро момче.

Тя продължи да гледа Софи, но мислите ѝ я отнесоха другаде, докато си спомняше миналото.

— Никога няма да забравя деня, в който ми съобщиха за това. Няма майка, която да иска да научи, че момчето ѝ е загинало и, кълна се, че когато ми се обадиха, исках и аз да умра — лицето ѝ се набръчка и тя заклати леко глава от едната на другата страна. — Той бил от три дни в болница, но никой не си беше дал труда да ми съобщи. Защо не ми казаха? Не бях чула нищо за катастрофата, преди да почине. Със сигурност щях да искам да го посетя, преди да умре, но така и не получих възможност затова. — Луси премигна още веднъж, за да съсредоточи поглед върху Софи. — Как го видяхте? Бяхте ли свидетелка на катастрофата?

— Боя се, че съвсем отблизо. Аз бях в една от другите коли. След като се блъснаха, видях парамедиците, които се опитваха да помогнат на сина ви. — Софи замълча. — Знам, че е минало много време от случката, но наистина съжалявам за загубата ви, мисис Макдоналд.

Луси може да беше стара, но умът ѝ сечеше като бръснач.

— Е, едва ли сте ме издирили и сте пътували чак дотук, за да ми кажете, че сте видели сина ми на прага на смъртта. — Тя наклони глава и се наведе напред в креслото. — Не си падам по увъртанията. Какво сте намислили, мис Софи?

Софи се опита да се усмихне, но не успя. Тя протегна на старицата полицейския доклад на Елън.

— Открих го наскоро. Това е докладът за катастрофата и реших, че ще искате да прочетете официалния доклад за онова, което се случи онази нощ.

Хвърляйки ѝ кос поглед, Луси каза:

— Много мило, скъпа. Не биваше да си даваш труд. — Тя взе доклада от ръцете на Софи и го прелисти. След като прочете набързо онези места, където се споменава сина ѝ, тя вдигна поглед и каза: —

Пише точно онова, което ми казаха тогава... повече или по-малко. Наистина ли си била целия този път, само за да мога да прочета това?

— Да.

— И туй то?

— Ами... не съвсем. Луси, не мога да намеря верните думи да изразя мислите си. Предполагам, че мога да започна с това, че терминът „катастрофа“ може да означава различни неща. Механичните повреди причиняват катастрофи, както и лошото време, както се твърди тук в доклада. Онова, което искам да кажа, е, че обстоятелствата при различните катастрофи никога не са еднакви.

Луси се облегна назад и се изкиска отново.

— Кажи същината, миличка.

Софи хвърли бърз поглед към Евлин, чиито широко отворени очи и нацупени устни я насърчиха да продължи.

— Добре, ето за какво става дума. Въпреки че всички приписват катастрофата на дъжда, това не отговаря съвсем на истината. Искам да научите цялата истина за онова, което се случи. Онази нощ, преди колите да започнат да се пързаят една към друга в дъжда, един човек направи скъпо струваща грешка.

Луси примигна силно.

— О, божичко — каза тя с тежка въздишка. — Винаги съм се чудила дали това не е станало по вина на Тим. Това ли е новината, която сте дошли да ми съобщите?

— Какво? О не, съвсем не това. Беше... някой друг. Човек, който винаги се е чувствал ужасно от онова, което е направил.

Мисис Макдоналд притвори единия си сбръчкан клепах, за да стесни фокуса на виждане.

— Не ми казвай, че си мислиш, че ти си отговорна за това — каза тя с отхвърлящ тон, отгатвайки неизреченото от Софи.

— Но — заекна Софи — бях аз.

— Наистина ли? Да не би да шофираше? — Не, но...

— Без никакви но-та. Била си малко момиченце. На колко години си била тогава? На шест? На седем?

— На девет.

— Ето на. Деветгодишните момиченца, които не шофират колата, не могат да причинят катастрофа. — Тя отново вдигна показалеца си и

го насочи: — Имай предвид, че това е факт, така че не се опитвай да спориш.

— Но...

— Шът! Без възражения! — тя свали пръст и се усмихна. — Софи, моят син ми липсва. Обичах го като... ами както всяка майка обича детето си. Но няма нужда да влачиш товара на миналото на гърба си, независимо какво смяташ, че се е случило онази вечер. И не обвинявай себе си или когото и да било друго. Било е катастрофа в дъжда — край на обсъжданията.

— Но аз...

— Шът — повтори отново старицата с усмивка.

Евлин се изкиска.

Софи се опита да се намръщи, но не й се получи.

— А сега — продължи Луси, — не ми дава мира мисълта откъде те познавам. Сигурна ли си, че не сме се срещали до днес? — тя отново огледа лицето на Софи.

Насред обяснението, че Софи никога до момента не е идвала нито в Милуд, нито в Спокейн, сбръчканите очи на Луси светнаха:

— Божичко! Как каза, че ти било името?

— Софи.

— Да, но Софи коя? Джонас?

— Джоунс. Софи Джоунс.

— Софи или София?

Софи погледна нервно старата жена.

— София — отговори бавно. — Откъде знаете?

— Божичко! — възкликна Луси възбудено. — *Наистина* съм те виждала! Мътните да ме вземат, права бях! — Тя протегна ръка. — Помогни ми да стана, миличка. Трябва да ти покажа нещо.

Софи и Евлин се изправиха заедно и Софи хвана ръката на Луси. Крачейки колкото я държах краката, Луси ги поведе към кухнята, през която бяха минали, когато влязоха. Тя спря до голям работен плот в средата на кухнята и посочи хладилника.

— Ето — каза, изпъвайки цялата си ръка, за да насочи вниманието им към безбройните дреболии, прикрепени с магнит към вратата на хладилника.

Софи онемя. Очите й се залепиха за един сиво-зелен плик в средата на струпването. Тя пристъпи бавно напред.

— Какво, по дяволите... — прошепна Евлин, когато видя какво гледа Софи.

Когато се приближи достатъчно, Софи вдигна магнита, който крепеше плика към черната повърхност на хладилника. Прокара ръка по печата отзад на плика, припомняйки си с пръсти релефа на гугутките. Вече знаеше какво съдържаше пликът, но го отвори и извади съдържанието му.

Вътре имаше нейна снимка заедно с Гарет отпреди повече от година, както и покана за сватбата.

— Кой ви е изпратил това? — попита Софи с изтъняло гласче, напъвайки се да си спомни дали името на жената е било включено в списъците за гости.

— Би трябвало да си ти. Или може би е бил Гарет — отвърна Луси с весела искрица в очите.

— Но... защо? Откъде познавате Гарет?

— Софи, миличка, аз не само че познавам Гарет. Аз съм неговата баба. Тим Макдоналд беше баща му. Абсолютно негово копие е.

Софи прикри уста с длан.

— Не разговаряме много, ние двамата, но му изпращам всяка година картичка за рождения ден и от време на време и той ми изпраща нещичко по пощата. Обяви за дипломиране, за промяна в адреса, такива неща. Бях толкова щастлива, когато получих поканата, не се бях чувала с Гарет няколко години и чаках с нетърпение да дойда на сватбата. После, около седмица преди нея, той ми се обади по телефона и ми каза, че се отменя. Оттогава не съм го чувала отново.

На Софи ѝ се зави свят от думите на Луси. Гарет не ѝ беше казвал почти нищо за баща си. Когато го попита, той ѝ каза, че няма какво толкова за разказване, тъй като баща му не бил изиграл голяма роля в живота му. Никога не бяха обсъждали и факта, че бе израсъл с моминското име на майка си, вместо с фамилията на баща си. Мислите ѝ запрепускаха към всички онези случаи, когато Гарет я беше разпитвал за катастрофата. Спомни си ясно смаяното му лице, когато научи, че родителите ѝ бяха загинали на 21 септември 1989 година. Същото тревожно изражение проблесна в очите му, когато тя му показва точното място на катастрофата.

— О, божичко — прошепна Софи, намествайки парченцата в главата си. — Той е знаел. Знаел е през цялото време.

— Соф, не можеш да си сигурна — каза Евлин.

Софи погледна Луси, а после Евлин с празен поглед.

— Сигурна съм — сбърчи лице в остър симптом на гадене, който внезапно я връхлетя. Приковавайки поглед в Луси, Софи каза: — Не му казвайте, мисис Макдоналд. Моля ви, обещавайте ми, че няма да кажете на Гарет, че съм била тук. Ако реша, че трябва да научи, по-добре да го чуе от мен.

ГЛАВА 30

*Решението ви да се движите бавно, бързо
ще ви докара нещастие.*

Докато се връщаха от Милуд, Софи успя да си внуши, че Елън трябва да е знаела повече за Луси Макдоналд — а оттам и за Гарет, и за историята на семейството му — отколкото ѝ е съобщила. Как иначе? Присъства на мястото на злополуката в нощта, когато умира Тим Макдоналд. Пази с десетилетия копие от полицейския доклад. Дори работи заедно с майката на Гарет в полицейския участък. А нима Елън не е най-слухтящата майка на света, която има под ръка детективи, готови да изпълнят на мига поръчаното от нея разследване? Тези мисли, наред с ужасното чувство, че е предадена, започнаха да набират сила от мига, в който се изтеглиха от прашната автомобилна алея на Луси.

Софи едва сдържаше чувствата си, когато най-сетне стигна до третия етаж на жилищния блок на Елън и натисна звънеца.

— Почукай веднъж, ако си приятел, и два пъти, ако си враг!

Софи хвърли кос поглед на Евлин, преди да почука силно три пъти. Поколеба се, а после продължи да думка, докато най-сетне вратата се отвори.

Веригата от вътрешната страна на вратата все още не беше освободена, когато Елън подаде нос, за да види кой е.

— Софи? Ев? Какво правите тук, момичета? — тя махна веригата и отвори вратата докрай. — Мислех си, че прекарвате деня някъде из Спокейн.

— Върнахме се — каза Софи рязко.

— Открихте ли жената?

— О, открихме я у дома ѝ — озъби се Софи. — И тя имаше за нас малка изненада.

Елън усети емоцията в гласа на Софи.

— Да седнем и да поговорим, Бонбонче — тя посочи празните места във всекидневната. — Кажи сега какво те е курдисало така?

След въпроса последва неловка тишина. Евлин аха да проговори, но се въздържа — тази кавга си беше между Софи и приемната им майка.

Когато беше готова с отговора, той дойде направо като експлозия.

— Знам, че обичаш да се месиш в живота ни, но този път си отишла твърде далеч! След всичко онова, което преживях с Гарет, как можа да не ми кажеш? Наистина ми се повдига.

Елън отстъпи половин крачка назад.

— Софи, нямам представа за какво говориш.

— О, спести ми всичко това. Не се преструвай, че не знаеш коя е Луси Макдоналд.

— Коя е тя? — задъха се Елън.

— Откога го знаеш — преди Гарет да разтури сватбата или след това?

— Моля?

Порозовялото лице на Софи почервения при мисълта за още една възможност.

— Или си знаела още от самото начало, преди да изляза с него на първата ни среща!

— Спри! — изкрещя Елън. — Спри веднага! Нямам представа за какво говориш и не приемам да се държиш така с мен, докато не ми обясниш какво смяташ, че съм направила.

Софи сви юмруци.

— Само ми отговори и ти се заклевам, че ако ме излъжеш, никога повече няма да ме видиш. Кога научи за пръв път, че Гарет е син на Тим Макдоналд?

Дланта на Елън се стрелна нагоре и покри устата ѝ.

— Шофьорът на камиона за доставки? Той е бил баща на Гарет?

Софи и Евлин размениха озадачени погледи.

— Искаш да кажеш, че не си знаела? — попита я Софи с подозрение.

— Кълна се в живота си, нямах никаква представа. Искам да кажа, че тогава бях чула, че има син, но това бе всичко, което знаех за човека. Детективите на местопроизшествието и сержантът са

занимаваха с повечето от тези подробности и те съобщиха на мисис Макдоналд. Кълна ти се, Софи, Бог ми е свидетел, нямах представа, че има някаква връзка с Гарет.

Софи седна на дивана и се отпусна върху възглавниците му, хванала стомах с ръце в опит да потисне поредното гадене.

— Е, Гарет е знаел — простена тя.

Елън седна до нея.

— Откъде?

— Мисля, че започна да навързва нещата, когато го заведох на гробището и той видя на коя дата са починали родителите ми. После, точно седмица преди да ме зареже, аз му показах къде е станала катастрофата и дори посочих мястото, където парамедикът оказваше първа помощ на шофьора на камиона за доставки. Не може да не е знаел. Тим е починал, когато Гарет е бил на дванадесет години, така че съм сигурна, че поне е знаел какво работи баща му и как, и кога е починал. — Тя замълча. — Откритието, че родителите ни са починали в една и съща катастрофа, трябва да го е изкарало от равновесие.

Елън отново притисна длан до устата си. Тя каза нещо, но твърде невнятно, за да я разберат.

— Какво? — попита Софи.

Отпускайки ръка, Елън повтори думите си:

— Той прочете доклада.

Софи се втренчи в нея.

— Какво! Кога?

— Около седмица преди... толкова съжалявам, Соф. Трябваше да ти кажа по-рано. Той дойде една вечер и каза, че иска да го прочете, за да разбере по-добре какво си преживяла. Реших, че е мило от негова страна. И тъй като беше много преди да разтури нещата, не помислих, че има връзка. И аз... аз не исках да споменавам доклада, освен ако ти сама не потърсеше подробности за катастрофата. Не исках да съживявам миналото без причина.

Думите на Елън увиснаха във въздуха.

Софи отново се отпусна на възглавниците.

— Той знае — завайка се тя. — Сигурно за това е разтурил сватбата. В доклада се казва ясно, че първите коли, които са се сблъскали, са били волвото и камиона за доставки. Значи той знае, че

моето семейство е убило баща му — простена тя силно. — Дъжд не дъжд — *катастрофа не катастрофа* — той знае кой кого е ударил.

Тя замълча с желание да се превие на две и да повърне.

— Не го обвинявам, че ме напусна. Вероятно и аз бих сторила същото.

Елън докосна нежно Софи по крака.

— Не, нямаше да го направиш. Щеше да поговориш с него за това. И щяхте да оправите нещата.

Софи се изсмя болезнено.

— Съмнявам се. Само си помисли в какво положение е бил поставен. Би ли искала да се омъжиш за някого, след като знаеш, че семейството му е убило татко ти? Как въобще ще започнеш разговора?

Елън като че ли прехвърляше думите на Софи в ума си. Когато заговори, беше с майчинския си глас и с топла усмивка.

— Спомняш ли си какво ти казах, след като той си отиде?

— Да.

— И какво беше то?

— О, ами твоя си номер с „Господ насочва лодката и всичко си има предназначение“.

— Точно така! Може би сме свидетели на това със собствените си очи. Какъв е шансът да пораснеш и да се влюбиш в някой, който е споделил трагедията ти като дете?

— Предполагам, че не е голям.

— Не е голям ли? Шансът е толкова безкрайно малък, че не си заслужава да размишляваш върху него. — Елън помълча. — Това е провидение, Бонбонче.

Софи отхвърли със смях този коментар. Тя знаеше, че Елън ще го каже, винаги казваше така. Софи просто не можеше да си позволи да й повярва.

— Трябва да поговориш с него — добави Елън.

Софи знаеше, че трябва да стори точно това, което казва Елън, и да обсъди всичко с Гарет. Част от нея искаше да го направи, пък дори и само, за да изчисти нещата и да продължи с безнадеждния си, трагичен живот, като забрави всичко, свързано с него. Щеше да се наложи да се изправи обаче не пред безличен непознат, като Джейкъб Барнс или Луси Макдоналд. А пред изгубилото баща си преди двадесет години

момче, което се беше превърнало в мъж, откраднал сърцето ѝ. Това беше Гарет.

— Знам — каза тя и сълзите рухнаха по бузите ѝ. — Но не мисля, че ще мога да го направя.

ГЛАВА 31

*Онзи, когото обичате, е по-близо,
отколкото предполагате. Ако сте умни —
хуквайте да бягате.*

Повече от час тази вечер Софи крачи нервно из всекидневната си, хвърляйки погледи към мобилния телефон на масичката за кафе. От време на време го вземаше в ръка, поглеждаше го втренчено, а после отново го оставяше. Хрумна ѝ, че може би изпитваше същите колебания, които са възпирали Гарет толкова дълги месеци. „Понякога е по-лесно да живееш в лъжа, отколкото да се изправиш пред истината“, помисли си тя.

С едната ръка Софи навиваше кичур от косата си, а на другата хапеше нокти. Когато всичките ѝ нокти станаха доста по-къси, отколкото би желала, тя реши, че трябва да го направи сега или никога. Грабвайки телефона, натисна бутона за набиране и притисна слушалката му до ухото си, а после се зае да контролира дишането си, докато го слушаше как звъни.

А той звънеше ли звънеше. Никой не отговаряше. После се включи гласовата поща на Гарет.

Ядосана, Софи затвори телефона. „Та той винаги отговаря! А сега, след като толкова време събирах кураж, да не ми отговори?“

Тя набра отново. Този път Гарет отговори на четвъртото позвъняване.

— Софи?

— Гарет! Опитвам са да са свържа с теб.

Той не ѝ отговори веднага.

— Аз... не очаквах да се обадиш. Мога ли да ти звънна след малко, Соф? Хвана ме наскоро нещо друго, с което се занимавах.

— О! Ммм... какво друго нещо? Защото искам да ти кажа нещо важно.

Отново пауза.

— Говорех по другата линия — каза той.

Сега вече Софи се позабави малко, преди да отговори.

— О! Нещо свързано с работата ли?

— Не, Соф. Виж, мога ли да ти позвъня след малко? Вече доста дълго разговарям с нея. Мисля, че до петдесет минути ще си кажем лека нощ.

— С нея ли? — попита веднага Софи смутена. Гарет замълча за трети път.

— Ще ти се обадя след малко, Софи. Изчакай ме.

Разговорът прекъсна.

Софи погледна цифричките на мобилния си телефон, които показваха продължителността на разговора им.

„Минута и три секунди? След цялото си чакане получих някаква си скапана минута и три секунди?“

Не я притесняваше обаче продължителността. Знаеше, че не може да има никакви претенции, но мисълта, че Гарет прекарва времето си с друга жена никак не ѝ харесваше. Как можеше да постъпва така, след като все още имаше неуредени неща помежду им? Не знаеше ли, че първо трябва да си оправи нещата със старото гадже, преди да се захване с ново? Защо влезе в магазина ѝ преди един месец, кълнейки се, че въпреки всичките си трески за дялане никога не е спирал да я обича, а пък сега внезапно обичаше някоя друга? Тормозеше я и усещането, сякаш в момента беше изгубила нещо много важно, макар че, технически погледнато, го беше изгубила преди повече от година. Софи затвори телефона си и го метна на дивана, а после отиде и седна до него.

След почти десет минути телефонът ѝ иззвъня. Тя веднага отговори.

— Трябва да поговорим — каза Софи рязко, без да си даде труд да поздрави.

Не възнамеряваше да се държи враждебно, но след като знаеше, че той току-що е приключил да говори — или да флиртува — с друга жена, не можа да се сдържи.

— Така и предположих — отвърна ѝ той с усмивка. — За какво друго да се обаждаш, освен, за да говорим?

— Много смешно. Но аз искам да кажа... *че ни се налага да поговорим*. Искам да проведем онзи разговор, за който ми досаждаш от

толкова време. Реших да не те карам да чакаш повече и искам да чуя онова, което имаш да ми кажеш.

Гарет се обади тихо в слушалката:

— Искаш да кажеш, онова обсъждане, което ще направим, като се срещнем?

— Да.

Той се изсмя по-високо.

— Ау, дали не долавям малко ревност? Веднага щом разбра, че разговарям с друга жена, изведнъж реши да ми дадеш шанс?

— Това няма нищо общо — каза тя твърдо. — Аз просто... налага се да поговорим. Забрави за сделката ни. Тя приключи. Във всеки случай, идеята беше глупава. Хайде да идем някъде, където да можем да седнем и да поговорим. Няма нужда дори да бъде среща. Можеш дори да дойдеш тук, все ми е едно. Ние просто... налага се да поговорим. На четири очи.

— Ммм — каза той замислено. — Не знам как жената, с която говорех, ще реагира на това. Мога ли да я доведа?

Дали пък не се опитваше умишлено да я разиграва, почуди се тя?

— В никакъв случай!

— Тогава не знам, Соф. Не съм сигурен, че идеята е добра.

Софи не можеше да повярва на ушите си.

— Но само преди месец ти даваше мило и драго за този разговор. С мен!

— Знам — каза той спокойно. — И продължавам да го искам. Но не точно сега. — Той остави думите да стигнат до съзнанието ѝ. — Знаеш ли, така или иначе вече сме се захванали с цялата тази сделка с обявата. Защо не продължим да се придържаме към нея и да се срещнем, когато откриеш сто приемливи отговора?

— Сериозно ли говориш?

— Разбира се. Защо да не говоря сериозно? — той помълча. — Имаш хиляди писма, от които да избереш, Соф. А аз просто искам да признаеш, че щастието наистина съществува. Затова, когато ми покажеш сто щастливи писма, ще разговаряме.

Софи усети как лицето ѝ пламва. Не си беше представяла, че разговорът ще се обърне така. Дали пък онази жена, с която разговаряше по телефона, не беше притъпила внезапно интереса му към тяхната среща? Яд я беше, че изобщо ѝ пука, но си беше така.

Отгоре на това, Гарет се опитваше да я изнуди да признае, че има щастие, докато тя искаше само да приключат нещата, като му съобщи, че разбира защо я е напуснал. Той прекаляваше. Тя се изрита мислено, че е послушала съвета на Елън да му се обади.

— Добре. Забрави. Няма да се наложи да говорим. Опитвах се да ти направя услуга, но няма значение. — Тя отдалечи слушалката от устата си и простена.

— Добре ли си, Софи? Звучиш ми разстроена.

— Страхотно се чувствам — излъга тя. — Довиждане, Гарет.

Софи затвори с трясък телефона си и за втори път го запокити на дивана. После легна до него и позволи на емоциите си да се излеят в поток от сълзи. За пръв път откакто Гарет развали сватбата, плачът ѝ нямаше нищо общо с гнева, негодуванието или съжалението за онова, което ѝ беше причинил. По-скоро това бяха сълзи заради неочакваното чувство на загуба от мисълта, че Гарет имаше друга жена в живота си и тя не можеше да направи нищо.

У дома си в Такома Гарет също затвори телефона си, ядосан, че разговорът със Софи не протече съвсем според очакванията му. Той запокити телефона като бейзболна топка към каменната полица на камината, където апаратът се разби на няколко парчета.

Не му пукаше.

ГЛАВА 32

*Независимо какво е било миналото ви,
бъдещето ви е мрачно.*

Софи се въртя в леглото цяла нощ. Образи на Гарет, който бърбеше по телефона със стотици безлични жени, прекъсваха сънищата ѝ и я будеха обляна в студена пот. Когато се събуди за трети път, реши, че няма смисъл повече да се опитва да заспи, затова изпълзя от леглото и се приготви за работа.

Час по-късно в „Шокола дьо Соф“, когато Софи започна подготовката за деня, късметчетата ѝ за нещастие се заредиха много по-лесно от нормалното и тя изобщо не се изненада, че повечето от тях бяха свързани с любовни терзания. Последното късметче, реши тя, беше специално предназначено за Гарет. „В морето със сигурност плуват много красиви рибки — прочете тя на глас, за да се увери, че то изразява точно чувствата ѝ. — За съжаление вие сте в плитка локва, пълна с пирани.“ По лицето ѝ премина крива усмивка, докато пъхаше късметчето в една от сладките. „Надявам се да го изяде жив!“

След като отвори магазина, но преди да са пристигнали първите клиенти, най-неочаквано зазвъня служебният телефон.

— „Шокола дьо Соф“ — каза тя.

— Софи? — прозвуча един напевен глас, който бе трудно да забрави. — Това ти ли си или е някой друг?

— Алекс? Защо не се обади на мобилния ми?

— Защото си на работа и аз си помислих, че може би не се обаждаш по него, когато си на работа, тъй като моят началник не позволява на никого да говори по мобилния си телефон, докато е на работа в „Албъртсън“, а може и твоят началник да не ти дава.

Гласът му ѝ донесе успокоение и на лицето ѝ цъфна ведро усмивка.

— Аз сама съм си началник, Алекс. Но оценявам твоята съобразителност. Как си? Ти не си ли сега на работа?

— В почивка съм. Мога да се обаждам, на когото си искам, когато съм в почивка. Затова намерих твоя магазин за бонбони в указателя.

— Разбирам. И какво мога да направя за теб?

Тя го чу как почука по слушалката в опит да си спомни защо ѝ се беше обадил.

— Ммм... о, да. Открих нещо.

— О? И какво е то?

— Писмото.

Софи замълча, събирайки мислите си.

— От баща ти?

— Ъхъ. За теб.

Софи отново замълча.

— Софи?

Тя се изкашля.

— Сигурен ли си, че е било предназначено за мен?

— Да. Името ти е написано на него. София Джоунс. И адресът ти. А отвън има бележка, в която пише, че когато го намеря, трябва да ти го изпратя по пощата. Жълта бележка, от онези, които се залепват. И писмото даже си има залепени марки.

— Къде го откри, Алекс?

— В „Да убиеш присмехулник“.

— В книгата?

— Ъхъ. Трябваше да се сетя, когато беше тук. Спалнята ми е любимата ми стая, но тази книга е любимото ми място. Наистина харесвам щастливия ѝ край. И наистина, наистина харесвам името Бо. Чета я поне веднъж всяка година. Татко знаеше това.

Мисля, че затова го е сложил там.

— Ау. Ти прочете ли писмото?

— Не. То е запечатано. Искаш ли да ти го изпратя? — той помълча. — Или може би... искаш да дойдеш и да си го вземеш?

Софи се замисли за кратко. Искаше да види Алекс, но не беше сигурна, че ще стигне дотам преди пощата. Освен това имаше и други неща наум, които изискваха внимание.

— Софи?

— Извинявай, Алекс — отвърна му тя. — Мисля, че няма да мога да дойда при теб тази седмица. Имаш ли нещо против да го

изпратиш?

— Окей — каза той.

Софи долови разочарованието в гласа му.

— Но ти обещавам да дойда наистина скоро — каза тя бързо. —

Веднага щом нещата малко се поуспокоят.

Алекс се обади чак след няколко секунди.

— Софи, намери ли щастieto си?

— За съжаление, не — отвърна му тя с въздишка.

— Идват ли още писма по обявата?

— Много. Но не мисля, че в някое от тях пише за истинско щастие.

— И аз така си помислих, защото въпреки че не мога да видя лицето ти, мога да позная по гласа, че не се усмихваш, както друг път.

— Много си схватлив, Алекс. Но дори и да не звучи така, кълна ти се, че сърцето ми се усмихва в момента, затова че говоря с теб.

След още една продължителна пауза Алекс каза:

— Софи?

— Да?

— Почивката ми свърши, Софи.

Той каза довиждане и затвори.

ГЛАВА 33

*Границата между успеха и провалът е
тънка и вие вече сте я преминали.*

Софи погледна към часовника на стената, докато връчваше на един клиент ябълка, напълнена догоре със смес от бял шоколад, млечен шоколад, карамел, натрошено кашу и натрошени бисквити.

— Прекрасно — каза клиентът, облизвайки се, когато ябълката натежа в ръката му.

Тя провери ръчния си часовник, за да се увери, че часовникът на стената е верен. И двата часовника показваха, че вече е пет без пет, което означаваше, че пощаджията официално закъснява. Обикновено не я беше грижа кога пристига пощата, защото това просто означаваше още сметки, които трябваше да се платят, но бяха изминали три дни, откакто разговаря с Алекс и с всеки изминал ден интересът на Софи да разбере какво ли е написал в писмото си Джейкъб Барнс се изостряше — и тя все повече се изнервяше.

Джейкъб беше единственият човек от нощта на катастрофата с някаква представа за участието ѝ в злополуката и кратката им среща отстрани на пътя му беше направила достатъчно впечатление, за да запомни коя е, буквално до деня на собствената си смърт. Макар че жената, която се грижеше за Алекс, се кълнеше, че Джейкъб не е хранил лоши чувства към нея, Софи не преставаше да се тревожи, че може би Мередит греши. Защо му беше да си дава труд да ѝ пише, чудеше се тя, ако не да я обвини или да ѝ потърси отговорност? Тази мисъл не ѝ даваше мира.

— Не ви препоръчвам да я изяждате наведнъж — каза Софи на клиента, когато той се обърна да си върви с ябълката, — освен ако не я разделите с някого.

— Шегувате ли се — ухили ѝ се той в отговор. — Това е ябълка. Практически, здравословна храна. Не, това бебче си е изцяло за мен!

— той вдигна ябълката до устата си и отхапа първата хапка, напускайки магазина с изражение на абсолютно задоволство.

След десет минути се появи пощальонът и стовари кашон с писма отвътре до входната врата. На Софи много ѝ се искаше да почне да търси писмото, но беше твърде заета да предлага различни мостри на семейство с пет деца, които искаха да опитат от всичко, преди да вземат решение какво да купят. Докато и седмината решиха какво ще бъде то, вече и други клиенти се бяха наредили на опашка. Софи въздъхна тежко. Писмото на Джейкъб трябваше да почака, ако изобщо беше там.

Скоро след това пристигна Ранди и отнесе кашона с писма отзад, докато Софи приключваше разговора си с една осемдесетгодишна жена, която не спираше да ѝ обяснява как нейните правнуци щели да се радват на ментовите трюфели в чорапите си сутринта на Коледа.

— Но Коледа е чак след два месеца — каза Софи. — Може би дотогава ще трябва да дойдете да купите пресни?

Жената вирна нос и махна с ръка презрително.

— Глупости, скъпа. Най-добрите разпродажби са точно сега, преди да нахлуят тълпите за предпразнично пазаруване, просто ще ги сложа във фризера и децата изобщо няма да познаят.

Софи реши да не ѝ казва, че трюфелите в момента не се продаваха с отстъпка.

— Ами тогава... весела Коледа.

Жената се усмихна щастливо и махна за довиждане.

— Ранди — извика Софи, когато всички клиенти си бяха отишли. — Къде сложи пощата?

Докато говореше, се загледа през витрината в трафика на улицата и забеляза как един познат мерцедес паркира на едно от платените места пред магазина.

— О, гадост — измърмори тя.

Възможно най-бързо Софи изтича отзад в магазина, смъкна престилката си и я хвърли на зацапания тезгях.

— Тръгвам си рано, Ранди. Къде е пощата? Ранди вдигна глава от една тенджерка с фъдж.

— На бюрото ти, както ти казах. — Той наклони глава на една страна. — Добре ли си?

— Добре съм — излъга тя. — Но ако един твой добър познат влезе случайно в магазина през следващите тридесет секунди, положи всички усилия да го задържиш. Трябва да остане там достатъчно дълго, за да мога да се измъкна през задния вход.

Мислите за Гарет я измъчваха от момента, когато научи, че той се среща — или поне разговаря — с друга жена. Как смееше? И какво, след като преди това ѝ беше досаждал толкова време, когато тя му се обади, за да му даде шанс, той я отрязва! Не, Софи не се чувстваше добре. Беше ядосана, на нокти, може би изпитваше лека ревност и дори не можеше да изрази с думи чувствата си във връзка с онова, което научи за баща му. С такава буря от емоции в главата и сърцето, никак не ѝ беше до разговори с него.

Ранди кимна, като че ли това не беше кой знае каква задача и отиде отпред на касата. Софи се мушна в офиса си, наметна палтото си и вече ровеше в кашона с писма, когато чу предната врата да се отваря.

— Здравсти, Ранди — чу тя гласа на Гарет.

— Как я караш, братче?

— Софи тук ли е?

Софи застина на място, заслушана в разговора. Последва дълга пауза, преди Ранди да каже:

— Ммм... може би? Искам да кажа, че беше. Ама сега... Не съм сигурен. Ами... да. Тук е, ама е в кенефа... или някъде другаде.

— О — каза Гарет дипломатично. — Значи ще почакам.

Софи се ухили, доволна, че Гарет се хвана на нескопосната лъжа на Ранди. Тя продължи да сортира безшумно писмата. Писмото на Джейкъб Барнс беше почти на дъното на кашона. Тя остави останалите писма на бюрото, грабна чантата и чадъра си и се измъкна на пръсти през задния вход на автомобилната алея.

Макар че през повечето дни продължаваше да използва автобуса, Софи бе проумяла, че да имаш автомобил и самостоятелно да шофираш до работата си, има някое и друго предимство, като например да си поспива по-дълго сутрин. Тази сутрин ѝ отне малко повече време да се събуди и затова тя подкара експлоръра от Гиг Харбър до Такома и паркира в закрит платен паркинг през две преки от „Шокола дьо Соф“.

Тя отвори чадъра си, за да се предпази от дъжда и забърза към паркинга. Докато стигне там, открие колата си на четвърто ниво и

плати таксата, предположи, че Гарет отдавна ще е напуснал магазина. Да, или пък вече беше доста разтревожен какво ли прави тя толкова време в тоалетната. Софи излезе на улицата с остър десен завой, а на следващия светофар се приготви да завие наляво. След няколко минути вече пътуваше по шосето към дома с максималната за нея скорост в дъждовно време от четиридесет и пет мили в час.

Както винаги много шофьори се дразнеха от скоростта ѝ, но само онези, които бяха заседнали зад нея, натискаха клаксоните или размахваха среден пръст. Тя не им обръщаше внимание. Софи почти беше стигнала до Нероуз Бридж, когато някаква кола се престрои до нея и забави достатъчно, за да може тя да разгледа добре шофьора на пълзящия като охлюв автомобил.

За разлика от другите коли, тази отляво не отминаваше. Караше с нейната скорост. Софи беше сигурна, че шофьорът я зяпаше, но отказваше да обърне глава и да го погледне, защото това означаваше да отклони вниманието си от все по-мокром шосе отпред, затова продължи да си кара.

След няколко мига телефонът в чантата ѝ зазвъня с новата евтина мелодия на Гарет „Не ми разбивай сърцето, болното ми разбито сърце...“. Очевидно най-сетне беше проумял, че тя не е в тоалетната, но все едно Софи нямаше да му отговори, дори и да не шофираше в момента, по простата причина че нямаше какво да му каже.

Мелодията прозвуча два пъти, преди телефонът да се изключи. След няколко секунди зазвъня отново. Софи се почуди колко ли пъти щеше да позвъни, докато не схванеше намека. Щеше ѝ се да свали ръце от волана, за да изключи звука.

След второто изсвирване на мелодията, колата в лентата до нея, която караше с нейната скорост, започна да надува клаксона. Надува го петнадесет секунди. Най-сетне звукът му толкова я разцентрира, че Софи погледна натам с ъгълчето на окото си.

Лицето на Гарет с трапчинките, което я гледаше от съседната кола, начаса я хвърли в паника. Тя си пое дълбоко въздух, но същевременно, без да иска, натисна газта и нейният двигател V8 тласна автомобила напред. Внезапната промяна в скоростта я стресна, затова тя инстинктивно удари спирачки. И тогава нещата се объркаха.

Мъжът в колата зад Софи, който караше вече почти две мили с нос в бронята ѝ, защото никой не му даваше път да се измъкне оттам,

тръгна по-бързо, когато тя даде газ. Той беше все така зад нея, бързо увеличавайки скорост, когато светнаха стоповете ѝ.

Софи усети как колата ѝ подскочи неестествено, когато я удариха отзад. В следващия миг автомобилът поднесе, без тя да може да го овладее, докато гумите скърцаха, сърцето ѝ блъскаше, а тя пищеше. Експлорърът кривна леко, колкото да влезе в лентата на Гарет, но това нямаше значение. Гарет беше видял какво става и вече беше ударил спирачки, което причини поредния сблъсък отзад с колата зад него. Още осем автомобила, които пътуваха в стегната формация, също попаднаха в мелето и на часа се затряскаха шумно предница в броня.

ГЛАВА 34

Дори и малко да открехнете сърцето си, в крайна сметка ще ви заболи много.

Когато колата на Гарет най-сетне спря, единствената му мисъл беше — Софи. Нейната кола беше тридесетина метра по-напред по пътя, аха да скочи от моста, заклинена плътно на деветдесет градуса между една друга кола и мантинелата. След като провери дали е безопасно да излезе, той отвори рязко вратата си, изтича отстрани на пътя и хукна по шосето към нея.

Когато стигна до колата ѝ, вратата на мястото до шофьора беше отключена. Той я дръпна рязко и откри Софи свита над вола, зад спадналата вече въздушна възглавница, с глава, оборена върху ръцете ѝ.

Гарет въздъхна дълбоко, след като видя, че не е наранена сериозно, поне не външно.

— Софи, добре ли си?

Тя продължаваше да закрива лице, кривейки сълзите си. Двигателят още работеше, затова Гарет влезе вътре и го изключи. Софи продължаваше да плаче, отказвайки да открие лице.

— Соф?

Без да знае как да постъпи, Гарет се пресегна и сложи ръка на гърба ѝ. Тя трепна, после свали ръце от лицето си и се изправи на седалката, обърсвайки нос с опакото на ръката си.

— Добре съм — каза най-накрая.

— Сигурна ли си?

Тя кимна.

Гарет се обърна, за да погледне през задното стъкло.

— Виж, трябва да ида и да се уверя, че и другите са добре. Можеш ли да останеш тук за малко сама?

— Идвам с теб. Трябва да видя... какво съм направила.

Гарет ѝ помогна да излезе от колата и заедно запритичваха от кола до кола да проверят има ли ранени. Повечето хора бяха излезли отстрани на пътя, опитвайки се да разберат какво беше станало. Един петдесетгодишен мъж се оплакваше от леки болки в гърба, а една жена в костюм с панталон имаше цицина на челото, защото се беше ударила в таблото, но всички изглеждаха добре. Едва след като се увериха, че никой няма нужда от незабавна лекарска намеса, Гарет и Софи се върнаха в експлоръра, за да се скрият от дъжда.

— Е, поне всички са добре — подхвана Гарет, след като седнаха. Софи гледаше през прозореца към протока Нероуз. Като че ли погледът ѝ беше спрял в една точка някъде близо до другия бряг, където веднъж беше завела Гарет, за да метне камъка. Дума не продума и с нищо не показва, че той е до нея.

— Соф? Добре ли си? — докосна я той леко.

Когато Софи беше готова да заговори, думите ѝ изригнаха на скимтящи пресекулки.

— Ти... трябваше... да ми кажеш.

— Какво да ти кажа? — отдръпна Гарет ръката си.

Софи беше на ръба на емоционалния си предел. Цяла година се бореше с неизвестността защо Гарет я беше изоставил. В продължение на деветнадесет години преди това се измъчваше от загубата на семейството си, като смъртта на членовете му ѝ тежаха като оловни тухли потискащи всякаква надежда за истинско щастие. А сега, след толкова време, тя беше открила, че двете най-големи трагедии в живота ѝ бяха безмилостно свързани! Ако се прибавеше към това и непосредствения стрес от катастрофата, която причини, това надминаваше всички граници. И Софи избухна.

— Трябваше да ми кажеш! — повтори тя, като този път изкрещя. Разрида се силно и заблъска по крака му с отворена длан. — Знаел си и нямаше право да го криеш! *Заслужавах да знам!*

По лицето му стана ясно, че не това бе очаквал от нея веднага след верижното сблъскване на десет коли. Той отклони лекичко ръката ѝ, за да не го удари отново, като нежно преплете пръсти с нейните и я привлече по-близо.

— Соф, — каза тихичко, — какво е трябвало да ти кажа? Ще ти кажа каквото поискаш.

Отвън дотича някакъв мъж с мобилен телефон в ръка, долепен до ухото, който се опитваше да предпази очите си от дъжда.

— Хора, вие добре ли сте? — извика той.

Гарет кимна.

Мъжът вдигна палец.

— Чудесно — каза той, достатъчно високо, за да се чуе през затворената врата. — Мисля, че колите са се движили твърде бавно, за да има сериозни наранявания. Какъв късмет!

Той им махна, а после отиде да пренасочва движението около стесняването, причинено от ударената кола на Гарет, в лявата лента.

— Късмет — промърмори Софи, подсмърчайки. — Да, точно така.

Някъде отзад завиха сирени, но Гарет изключи звука, като стисна нежно ръката ѝ.

— Софи, кажи ми. Какво съм знаел, което е трябвало да ти кажа?

Със заплашителен поглед Софи се изсмя и рязко издърпа пръстите си от ръката му, за да може да прибере един кичур коса зад ухото си.

— О... не знам — каза тя саркастично. — Може би прекалявам. Може би преигравам и ти си прав да не го споменаващ. — От угълчетата на очите ѝ отново потекоха сълзи и когато обляха лицето ѝ, емоциите ѝ достигнаха ново кресчендо. — Или може би — излая тя, повишавайки рязко глас, — просто не си знаел как да ми кажеш, че си абсолютно отвратен от факта, че моето семейство е убило баща ти!

Гарет пребледня и долната му устна се разтрепери.

— Откъде разбра?

— Значи за това е било! — отвърна му тя, едновременно сърдита, тъжна и засрамена. — Само че, знаеш ли какво? Не ти е известна и половината история! Моите родители и баба ми бяха също жертви, както и баща ти, Гарет. Аз бях. Аз причиних катастрофата! Така че ако трябва да обвиняваш някого — аз съм пред теб!

— Какво? Това не е вярно.

— Да — гласът ѝ спадна до глух шепот, докато отново скри лице в шепите си. — Тъжно е, но е така. Който каквото и да казва, колкото и души да твърдят, че вината не била моя, и да ми прощават, това не променя фактите. Бях достатъчно голяма, за да знам какво правя. Мислех си само за онова, което исках. И ако не бях направила онова,

което направих тогава, родителите ми още щяха да са живи. Както и твоят баща.

Гарет изглеждаше объркан.

— Софи... как? Това ли си мислела през всичките тези години? Че по някакъв начин ти си виновна за катастрофата?

— Аз бях — озъби се тя предизвикателно.

— Не — противопостави се той. — Не си била ти! И ако бях помислил поне за минута, че се обвиняваш, щях да ти разкажа всичко веднага, щом научих. Дори и да смяташе, че родителите ти са виновни, веднага щях да оправя нещата.

— Няма неща за оправяне, Гарет. Аз бях там. Знам какво се случи! А има неща, които не са включени в полицейския доклад и за които ти нищо не знаеш.

Той мълчеше и се въртеше нервно:

— Всъщност и аз бих могъл да кажа същото.

Софи го погледна въпросително. Първите екипи на бърза помощ пристигаха на мястото на катастрофата с виещи сирени. Те почти заглушиха думите ѝ.

— За какво говориш?

Гарет погледна през рамото ѝ и видя полицейските автомобили, които спираха между неговата кола и нейната, и разбра, че полицаите имат да му задават много въпроси. Една полицайка вече беше излязла от колата и надничаше през прозореца на мерцедеса.

— Ще ти обясня всичко, щом приключим с... това — той посочи редицата коли подире им. — Трябва да намеря документите за застраховката на колата.

Дали заради дъжда, студа или проточилото се с мили задръстване по шосето в пиковия час, но всички на местопроизшествието правеха всичко възможно да ускорят разчистването на катастрофата. До десет минути пристигнаха камионите — паяци и започнаха да изтеглят колите наляво и надясно. Една набита полицайка за по-малко от десет минути разбра от Гарет как е започнала катастрофата. Той едва бе успял да ѝ разкаже в общи линии онова, което бе видял, когато тя го прекъсна:

— Да минем на същината на въпроса. Според вас някой карал ли е безразсъдно?

— Безразсъдно ли? Не. По-скоро твърде предпазливо — каза той с колеблив смях, като се сети как Софи бе стиснала волана при скорост четиридесет и пет мили в час. — Но не и безразсъдно.

Веднага щом полицайката приключи с него, пристигна паяк, който откара колата му. Полицайката остана да говори със Софи, която стоеше до колата си под чадъра.

Гарет я последва и изслуша същите въпроси, които беше задала и на него. Едва не си прехапа езика, когато чу Софи да казва:

— Моя беше вината, госпожо полицай. Вината винаги е моя.

Полицайката я погледна странно.

— Но вие сте шофирали с безопасна скорост, нали?

— Да.

— И ви удариха отзад, нали?

Софи кимна.

— Е, тогава съгласно закона вината не е ваша.

— Но...

— Но — прекъсна я полицайката, преди Софи да ѝ възрази — твърде студено е за спорове. Ако имате нещо ценно в колата, трябва да го вземете сега. Има ли някой, който да дойде да ви вземе?

Софи се канеше да поклати глава, но Гарет също чу въпроса и каза:

— Аз ще те закарам, Соф. Скоро ще пристигне кола под наем. Тя кимна отново.

Полицайката премина към следващата кола и Гарет се присъедини към Софи под чадъра. Те наблюдаваха безмълвно отстрани на пътя как един паяк обърна колата ѝ в правилната посока и я вдигна във въздуха. Беше почти тръгнал, когато Софи се сети, че е забравила нещо.

— Писмото! — извика тя и като връчи чадъра на Гарет, хукна подир паяка. — Спрете!

Шофьорът не я чу, но я видя в огледалото за обратно виждане и спря, преди да е отминал надалеч. Тъй като носеше съдебна отговорност, той не можеше да ѝ позволи да влезе в колата, както беше вдигната, но мъжът видя, че е отчаяна, затова слезе и извади писмото. Тя му благодари и се затича обратно към Гарет.

— За какво беше цялата врява? — попита той.

Софи понечи да му обясни, но не ѝ се щеше да започва нов измъчен разговор, преди да завършат онзи, който бяха започнали преди десетина минути.

— За нищо — каза тя. — След колко време ще се появи колата ти?

— Не знам. Петнадесет минути. Може и по-дълго при цялото това задръстване.

Свивайки устни тя каза:

— Страхотно. Ще имаш достатъчно време да довършиш онова, за което говореше преди.

Той направи гримаса.

— И на мен ми се иска. Но преди да го направя, мога ли да попитам още нещо?

— Може би — наклони глава тя.

— Как разбра, че баща ми е участвал в същата катастрофа с твоето семейство?

За пръв път, откакто напусна магазина, ъгълчетата на устата на Софи се извиха нагоре в подобие на лека самодоволна усмивка.

— Разбрах в неделя, когато се запознах с баба Макдоналд.

Ченето на Гарет увисна.

— Искаш да кажеш, че си пътувала *дото*м? Но... как я откри?

— Всичко започна с глупавата ни обява „търси се“ — тя помълча, опитвайки се да измисли как да спомене Алекс, без да издава много подробности. — Един от мъжете, който, ми писа, беше местен и той ми изпрати нещо, което наистина... ме трогна, бих могла да кажа. И аз реших да се срещна с човека, който го беше изпратил.

— И просто цъфна в къщата му?

— С Елън и Еви, да. И се оказа, че имаме много общи неща. Но това е дълга история. Съкратеният вариант е, че онова, което ми изпрати, беше страхотен дар. Затова отидох да се запознаем.

— Значи това е...

— Алекс? Да — Софи наблюдаваше лицето му и със задоволство отбеляза, че той изглежда разочарован. — Във всеки случай веднага се погодихме и той... така да се каже, ме мотивира да загърбя миналото си веднъж завинаги. Реших, че най-добрият начин за това е да поговоря с другото семейство, което беше загубило близък онази нощ.

Софи отново млъкна, като го наблюдаваше как той я наблюдава.

— Не знаех, че майката ти те е отгледала с моминското си име, но ми стана съвсем ясно, че фамилията на баща ти не е Блек, когато Луси ми каза, че ти е баба по бащина линия.

Гарет прекара пръсти през тъмната си коса и въздъхна:

— Такъв съм идиот. Аз... ако можех да върна времето назад, щях, да ти разкажа това в нощта, когато разтурих годежа ни. Просто не знаех как да го кажа. И си бях внушил, че след като научиш истината, ще ти е по-трудно да я преглътнеш, отколкото да изгубиш мен — той сви рамене. — Отгоре на всичко, реших, че ще те изгубя и в двата случая, затова избрах начина, който на мен спестяваше обясненията, а на теб да научиш горчивата истина.

— Гарет — изрече тя тихо и напевно, — както казва баба ти, давай по същество.

Той каза тихичко „уух“.

— Същината, София Мария Джоунс, е, че не ти си причинила катастрофата онази нощ. *Аз я причиних.*

Софи го плесна импулсивно по ръката.

— Това е жестоко! Какво правиш? Подиграваш ли ми се?

— Говоря съвсем сериозно, Софи. Не знаех как да ти го кажа преди. Като знам как е повлияла катастрофата върху живота ти, повдигаше ми се от мисълта, че съм ти причинил толкова много болка. Знаех, че когато ти го кажа, това ще разбие сърцето ти и знаех, че няма да мога да живея до края на живота си, като крия това от теб. Затова си отидох.

— Ти си повече от откачен. Та ти дори не си бил там.

Той въздъхна отново:

— Вярно е. Но не бях далеч.

Тя наведе брадичка и скръсти ръце на гърдите си.

— Обясни ми.

— Баща ми беше дал ясно да разбере, че не бива да му звъня, когато е на работа. — Гарет не сваляше очи от Софи. — Каза ми обаче, че ако има нещо извънредно, мога да се обадя в куриерската фирма и диспечерката ще ме свърже с него по радиото, ако е достатъчно важно.

Той отново помълча, сваляйки поглед за кратко.

— За каквото и да се обаждах, никога не беше достатъчно важно. В деня на катастрофата се спречках с мама. Наговорих й разни неща,

за които после съжалявах, и едно от тях беше, че искам да ида да живея с баща си. Той така и не стана част от моя живот, но аз растях и отчаяно исках да се чувствам като момче с баща, затова се обадох на диспечерката и я помолих да ме свърже. Когато се обадох, смяната му трябваше да е свършвала, но нямаше търпение да се прибере у дома. Трябваше да говоря с него на минутата. Тя ми каза да почакам, а след една минута ми съобщи, че не може да се свърже с него. Затова аз ѝ казах, че случаят е спешен — така ми се струваше тогава. Казах ѝ да продължава да опитва и че той трябва да ми се обади незабавно. — Гарет млъкна и я погледна очаквателно.

— И? — попита го тя, чудейки се дали не е пропуснала част от разказа му. — Каква връзка има това с катастрофата?

— Мислех, че ми каза, че си чела доклада?

— Четох го — изстреля тя в отговор. — И за протокола, знам, че и ти си го чел... седмица, преди да си идеш.

— Е, може би не си го чела толкова внимателно, колкото мен.

— Какво искаш да кажеш?

Гарет въздъхна и по лицето му премина израз на болка.

— Софи, преди да ти кажа какво имаше в доклада, има и нещо друго, което трябва да знаеш.

В стомаха на Софи зейна обичайната празнина.

— Господ да ми е на помощ, ако ще ми казваш, че си открил, че сме роднини или нещо също толкова изчанчено! Кълна ти се, че ще те оповръщам целия.

Устните му се свиха бързо в усмивка, която също толкова бързо угасна.

— Нищо подобно, но вероятно пак няма да ти хареса.

— Не може да стане по-лошо, отколкото е в момента — каза тя прагматично. — Давай, говори.

Той започна с дълбока въздишка:

— Въпреки че не ми беше наистина близък, загубата на баща ми като момче беше тежка за мен. Ти знаеш това по-добре от всеки друг. Мама пазеше всички изрезки от вестниците и други неща във връзка с катастрофата и когато започвах да страдам заради случилото се, тя ми казваше: „Да, изгуби баща си. Но прочети това и ми кажи не си ли благодарен за онова, което имаш“. И ми подаваше изрезките, като посочваше... — той млъкна, потискайки сълзите си — ... малкото

момиченце, малко по-малко от мен, което беше изгубило всичко онази нощ. „София Мария Джоунс е изгубила цялото си семейство, — казваше тя. — Така че преброй щастливите си звезди, Гарет. Ти все още имаш майка, която те обича.“

Сега вече и Софи се разплака, но Гарет продължи:

— Често си мислех за онова момиченце... какво ли му се беше случило след катастрофата, как се беше подредил живота му? Така че когато преместиха майка ми в участъка на Елън преди две години и се сприятели с нея... ами тя много бързо разбрала, че Елън е полицайката, която е разговаряла с момиченцето в нощта на катастрофата. Разбира се, Елън не е имала никаква причина да свърже майка ми с баща ми, тъй като майка ми по онова време вече имаше нова, фамилия по мъж. Когато станало ясно, че и двете имат по едно пораснало дете, решили, че ще е забавно да им уредят романтична среща между непознати.

Емоционалният мотор на Софи изригна отново.

— Значи си знаел! — изкрещя тя. — Знаел си още преди да се срещнем, че родителите ни са загинали в една и съща катастрофа!

Той съвсем леко наклони глава.

— Тогава защо, по дяволите, се съгласи изобщо да идеш на срещата? Да не би да съм била за теб нещо като обект на благотворителност? Да накараш бедното момиче, изгубило родителите си, да се почувства по-добре?

— Нищо подобно, Соф.

— Тогава защо? — настоя тя.

Той сви рамене.

— Ти винаги си била за мен човек, на когото се възхищавах. Даваше ми надежда в трудни моменти от моя живот. Въпреки че не се бяхме срещали, винаги съм си казвал: „Щом това момиче може да се справи, значи и аз мога“. И предполагам, че просто бях заинтригуван. Искях да се запозная с порасналия вариант на малкото момиченце, за което бях чел във вестника. Но кълна ти се, никога... — гласът му заглъхна.

Софи се вгледа внимателно в лицето на Гарет. Той приличаше на бито куче, и колкото и да я беше яд, част от нея го съжаляваше — дори го разбираше.

— Никога какво? — настоя тя.

Гласът му едва се чуваше, но Софи прочете по устните му.

— Не съм очаквал да се влюбя — Гарет вдигна очи, след като тя не каза нищо. Прокашля се: — Искях само да се запознаем... да видя със собствените си очи как изглежда един феникс, след като възкръсне от пепелта. Но запознанството ми с теб беше... опияняващо. След като се запознахме, част от мен искаше да ти разкажа истината, но по-голямата част просто искаше да оставя миналото на мира. За мен, общата ни история като деца, беше чисто и просто история. И когато реших, че имаме законен шанс за съвместно бъдеще, не исках нищо да попречи на това, особено една катастрофа отпреди двадесет и една години.

Софи стоеше абсолютно неподвижна, размишлявайки безмълвно върху всичко чуто.

— Тогава какво се промени? — попита тя най-накрая. — Защо изведнъж реши, че миналото има значение?

— Полицейският доклад — каза той тихо. — Щеше ми се никога да не го бях чел. След като видях как те разстрои посещението на местопроизшествието, исках да науча възможно повече за катастрофата. Мислех си, че колкото повече знам за онова, което си преживяла, толкова повече подкрепа ще мога да ти предложа. Затова отидох у Елън и тя ми каза, че има копие от доклада, което мога да прочета. И това прецака всичко.

— Не разбирам — каза тя. — В доклада няма нищо.

— Няма ли? А ти прочете ли, че шофьорът на камиона за доставки е държал в ръката си радифон, когато са го извадили от отломките?

— Да — каза тя с по-загрижен глас. — Но това нищо не значи.

— Може би не за теб, но за момчето, което бе настоявало незабавно да говори с баща си, това означава много. След като прочетох за радифона в доклада на Елън, открих старата диспечерка от службата за доставки. На един частен детектив му отне почти седмица да я открие, но най-сетне получих телефонния ѝ номер. — Гарет замълча.

— И?

— И тя ми каза, че си спомня, че говорила с него по радифона онази вечер. Баща ми бил ядосан и искал да разбере какво било чак толкова спешно, а аз, разбира се, не ѝ казах нищо, защото знаех, че той

нямаше да го сметне за достатъчно важно. Но понеже и тя била майка, започнала да се препира с него. А после каза, че той спрял да ѝ отговаря... Тогава си помислила, че нарочно я игнорира, но по-късно разбрала, че е заради катастрофата. Така че, както вече ти казах, аз причиних катастрофата. Може би не директно, но ако не се бях обадил... кой знае? Може би той е нямало да се разсее и нещата щяха да свършат по друг начин за родителите ти.

Очите на Софи бяха плувнали в сълзи.

— Не знам какво да ти кажа — призна тя. — Ти... ти не си измисляш това, нали?

Поклащайки бавно глава, Гарет издиша през носа.

— Съжалявам, Соф. Трябваше да ти кажа миналата година, веднага щом разбрах аз самият. Просто не знаех как.

Точно тогава пред тях спря кола. Шофьорът свали прозореца.

— Вие ли сте Гарет Блек? Аз съм от „Ентърпрайз Кар Рентал“.

Гарет се наведе, за да го вижда по-добре.

— Със сигурност съм аз. Благодаря, че дойдохте.

— Можете да седнете отпред или отзад, където предпочитате — усмихна се мъжът.

— Ще седнем отзад. Можете ли да оставите приятелката ми в Гиг Харбър?

Шофьорът се съгласи, Гарет отвори вратата и те със Софи се качиха.

Шофьорът от „Ентърпрайз“ имаше много въпроси — предимно за катастрофата, — но след няколко минути се умълча достатъчно, за да може Софи да прошепне на Гарет:

— За да съм съвсем наясно, когато реши да не ми казваш нищо миналата година, това е, защото си смятал, че новината ще бъде твърде тежка за мен, или защото на теб ще ти бъде трудно да я съобщиш?

Той обмисли отговора си и отговори простичко:

— Да.

— Значи по-добрата възможност е било да ми разбиеш сърцето, вместо да преглътнеш гордостта си? Толкова ли малко означавах за теб?

Раменете му се приведоха напред.

— След двадесет години току-що бях научил, че нося отчасти вина не само за смъртта на баща ми, но и за загубата на твоето

семейство. Реших, че сърцето ти ще се разбие, независимо какво ще кажа. Трябваше ти толкова дълго време, за да ми се довериш... обещах ти никога да не те наранявам, а това щеше да те съсипе.

— Затова избра лесния начин — каза тя безизразно.

— Нямаше нищо лесно. Но както вече казах, ако можех да върна времето назад, щях да постъпя по друг начин. Особено след като знам онова, което ми е известно сега. Постъпих глупаво.

— Да. Така е — Софи се извърна и погледна през прозореца. Гарет мълчеше, като ѝ остави време да помисли. — Дори не ми даде шанс да реша какво чувствам в случая. Ти и само ти реши, че няма да се справим.

Когато стигнаха до къщата на Софи, Гарет я изпрати до вратата.

— Соф — каза той, преди тя да натисне бравата. — Вече ти казах, че бих искал да върна времето назад.

Софи мълчеше, но му показва с очи, че го слуша.

— Ако можех да променя онова, което направих миналата година, щях да го направя начаса. Никога няма да си простя, че не бях честен за онова, което знаех. Беше егоистично от моя страна, съжалявам.

Тя пристъпи от крак на крак.

— Разбрах те от първия път — Софи отпусна ръце до тялото си. — Ама и ние сме едни, нали? И двамата се чувстваме виновни за една и съща катастрофа. Знаеш какво щеше да каже Елън по въпроса, нали?

— „Провидение свише, Бонбонче, Бог да ми е на помощ“ — отвърна ѝ той с най-добрата си имитация на приемната майка на Софи.

Софи се подсмихна криво и каза:

— Точно така. Но после щеше да трябва да ѝ напомня, че провидението сигурно би ни събрало на по-трайна основа.

Гарет сви вежди.

— Добър довод.

— Провидението свише май може да те докара само дотук — Софи сви рамене, завъртя се и отвори вратата, а после пристъпи вътре.

Гарет я изчака да се обърне към него.

— Значи... дотук бяхме?

— Предполагам.

Тя го погледна право в очите, съжалявайки, че бяха позволили да се разруши всичко помежду им. Щеше ѝ се да ѝ беше разказал

истината по-рано, макар и да разбираше защо не беше го направил. Но сега това беше спорен въпрос. Той беше продължил и тя нищо не можеше да направи.

— Късмет с... как ѝ беше името? Жената на телефона онази вечер?

Гарет сви устни.

— Джейн.

— Джейн. Хубаво. Желая всичко най-добро и на двама ви. Каквото и да стане, не може да бъде по-лошо от нашия случай, нали?

Той се обърна на пети и каза тихо:

— Довиждане, Софи.

— Довиждане, Гарет — прошепна тя в отговор.

Софи затвори вратата, заключи я, а после се облегна на нея за опора. Денят беше дълъг и тя беше готова да посрещне края му.

ГЛАВА 35

Онова, което сте смятали за щастие, не е било щастие. Време е да продължите нататък.

Легнала в леглото си час по-късно, Софи си припомни всичко, което ѝ се беше случило, откакто си тръгна от работа. Тъй като се беше обвинявала през всичките тези години, че е причинила катастрофата, като е разсеяла баща си, тя разбираше защо Гарет също се обвиняваше. Но той не ѝ се беше доверил да ѝ каже истината, не ѝ беше дал възможност да му прости. Но пък ако тя знаеше, че и неговият баща също е загинал, би ли признала на Гарет, че вината е нейна? И щеше ли да очаква от него да ѝ прости, а и щеше ли да направи същото, ако той ѝ беше казал?

Катастрофата, която отне родителите ѝ, отне по-малко от минута в живота ѝ, но ефектът от този кратък миг беше доживотна болка. Колкото и да се опитваше да продължи напред, катастрофата като че ли винаги я теглеше назад. Като Андромеда, тя беше завинаги прикована към миналото си.

Докато превърташе отново всичко онова, което ѝ беше казал Гарет, в главата си, тя се сети, че все още не е прочела писмото от Джейкъб Барнс. Софи стана неохотно и се затътри към кухнята, откри писмото в чантата си, после седна и го отвори. Докато четеше датата в горния край на първата страница на писмото, тя установи с почуда, че е било написано само няколко дни преди Джейкъб да почине.

Със свит на топка стомах от притеснение какво ще открие, Софи зачете. Когато привърши с четенето, емоционалните ѝ защитни прегради бяха рухнали и сълзите струяха свободно по лицето ѝ. За пръв път от осемгодишната си възраст София Мария Джоунс се почувства напълно освободена от миналото си. И абсолютно смазана заради бъдещето си — *бъдеще, което би трябвало да включва Гарет Блек.*

17 август 2009 г.

Мила София,

Ако имаш късмет, сигурно изобщо не си ме спомняш. Но аз не мога да те забравя. Как бих могъл? Агонията от спомените ме принуждава да ти пиша сега. Въпреки че това ми причинява болка, не мога да напусна този свят, без да запиша на хартия всичките си мисли и чувства, свързани с кратката ни среща преди толкова много години.

Казвам се Джейкъб Барнс. Колкото и да не ти се вярва, ние с теб разменихме по няколко думи на онзи тротоар след ужасната катастрофа на твоя рожден ден. Тогава аз изгубих четири пръста, но знаей, че ти изгуби много повече. Съжалявам за загубата ти.

Моля те, разбери, че от години съм искал да те потърся или поне да ти пиша. Трябваше да го направя много преди това. Отначало си казвах, че си твърде малка, за да разбереш. Докато растеше, аз се убеждавах, че е изминало твърде много време, за да разчовърквам такива неща. Нито едно от тези извинения не беше наистина вярно — просто бях страхливец.

Опитвах се през годините да следя как се развива животът ти, просто за да се уверя, че се справяш добре. Миналият септември прочетох в местния вестник, че се каниш да се омъжиш за д-р Гарет Блек. Поздравления! Да се надяваме, че брачният живот ти понася добре. Сърцето ми подскочи от радост, когато ви видях двамата на снимката. Усмивката на лицето ти ми подсказа, че някак си, си успяла да се справиш с тежкия товар, с който се нагърби през нощта, когато се срещнахме. Кой товар ли? Товарът на вината, че си причинила катастрофата, която отне живота на семейството ти.

Колкото и да е печално, този товар не би трябвало никога да го носиш ти. Той по право принадлежи на един страхливец. Той принадлежи на мен.

Ако имаш късмет, надявам се да имаш възможността да се запознаеш със сина ми Алекс Барнс. Ако четеш това писмо, бъди сигурна, че той го е пуснал по пощата. Той е

най-голямата ми радост и за съжаление вината и срамът ми неотделимо са свързани с него. Позволи ми да ти обясня.

Алекс се роди точно преди да удари полунощ на 20 септември, 1989 г. — по-малко от 24 часа преди катастрофата. Майка му Катрин и аз нямахме търпение да се присъедини към семейството ни. И двамата бяхме адвокати и бяхме отлагали раждането на деца по-дълго, отколкото повечето други родители. Аз бях почти на четиридесет и пет, а съпругата ми на четиридесет и три, когато забременя. Бременността протече съвсем гладко. До момента, в който започна раждането. Докато защитавах някакво дело в съда, ми съобщиха, че на Катрин са й изтекли водите, така че от съда отидох направо в болницата.

А после всичко се обърка. Жена ми получила тежък кръвоизлив, докато се мъчела да изкара бебето, но то било твърде навътре в маточния канал и екипът се съсредоточил върху това да го изродят, преди да могат да направят нещо повече за нея. Работели възможно най-бързо, за да докарат Алекс на този свят, а след това веднага се концентрирали върху нуждите на Катрин. Всички въздъхнахме с облекчение, когато успяха да спрат кръвоизлива и да стабилизират пулса, който беше съвсем отслабнал.

Лекарите взеха Алекс за никакви тестове, но аз твърде много се притеснявах за Катрин, за да се замисля защо. Предположих, че подобни тестове са просто стандартна процедура. През следващите няколко часа седях до съпругата си в болничната ѝ стая. Бяха ѝ сложили кислородна маска, но иначе изглеждаше добре. Докато я наблюдавах обаче, тя изведнъж ме погледна с паника в очите. Пое си няколко пъти рязко въздух, затвори очи и се спомина. Отиде си, хей така. Без да се сбогува. Без да ми каже, че ме обича. Дори не бе имала възможност да подържи сина ни. По-късно разбрах, че един съсирек от кръвоизлива стигнал до мозъка, като всъщност с един бърз удар прекъснал работата на жизненоважните ѝ органи.

Излишно е да казвам, че бях в шок. Прекарах по-голямата част от деня като замаян, в попълване на болнични документи и в опити да осъзная факта, че нея вече я няма. Едва към пет или шест часа вечерта най-сетне ми остана спокойна минута да помисля за сина ни. Когато поисках да го видя, цял екип лекари откликна на молбата ми. Шефът на педиатрията обясни, че новороденото ми бебе има известни хромозомни отклонения и че отглеждането му ще повдигне някои сериозни предизвикателства.

Когато чух термина „синдром на Даун“, аз се паникьосах. И въпреки че ме караха да го взема на ръце — отказах. Главата ми се въртеше. Как можех да го взема без съпругата ми? Как можех да отгледам сам такова дете? Тези мисли ме подтикнаха към самосъжаление. Защо на мен? Колко нечестен и жесток е животът, защо аз, който току-що бях изгубил любовта на живота си, трябваше да нося и товара на дете с особени нужди?

Не се гордея с тези си чувства, но съжалението ми за тях бледнее в сравнение с онова, което направих после.

Тръгнах си.

Казах на лекарите, че не мога да взема детето и просто излязох от болницата в нощта. Бях бесен на всичко — на лекарите, които бяха оставили жена ми да умре, на жена ми, която беше починала, на света за преживяната несправедливост и, колкото и да е печално, на сина ми за генетичното му увреждане. Обладан от гняв, отидох до колата си и я подкарах. Не знаех накъде — просто исках да карам и то да карам бързо.

Времето тази нощ беше ужасно, но това не спря безогледното ми шофиране. Би трябвало да намаля още първия път, когато колата ми поднесе заради лееция се дъжд, но не го направих. Когато видях камион за доставки в моята лента, аз се ядосах. Защо трябваше да пълзя зад него в такова време? Внезапно се вбесих на камиона и на шофьора му само защото ме забавяха. Тъй като не можех да го заобиколя отляво заради насрещното движение,

престроих се до него в лентата отдясно, а после минах пред него. Просто за да покажа на шофьора на камиона, че аз съм господарят на пътя. Веднага щом минах пред него, набих спирачки. Беше глупаво, знам, но не очаквах, че ще причини катастрофа. Когато натиснах педала на спирачката, колата отново поднесе и аз натиснах спирачките още по-силно. Разтревожен, че камионът ще ме удари отзад, погледнах бързо в огледалото, докато колата поднасяше, и видях, че вместо да ме удари, той е завил наляво. Кой знае, може би по това време и камионът беше поднесъл, защото шофьорът бе натиснал спирачките, за да избегне удара с мен. Както и да е, беше навлязъл твърде вляво. Не удари мен, но се удари челно във вашата кола.

Отвратително е, знам. Катастрофата стана изцяло по моя вина. Ако не бях аз, семейството ти все още щеше да е живо. Шофьорът на камиона за доставки — също.

След като видях — и чух първия удар, абсолютно изгубих контрол над автомобила си. Той се обърна настрана и се затъркаля — мисля, че се преобърна два пъти. Всичко друго ми беше като в мъгла. Предполагат, че съм изгубил пръстите си при второто преобръщане, сигурно, когато ръката ми е била притисната между пътната настилка и колата, защото е изскочила през счупения прозорец. Кой знае. Все едно, няма значение. Четири пръста са ниска цена за безхаберието ми... по един пръст за всеки от загиналите.

Не си спомням как другите коли се забъркаха в мелето, но си спомням как седях в колата си, когато тя спря да се търкаля, отвратен до дъното на душата си от онова, което току-що бях причинил. Гадеше ми се. Не можех да изляза през вратата, но задният прозорец изобщо нямаше стъкло, така че се проврях през него. Онова, което открих, когато излязох, беше едно малко момиченце да плаче на задната седалка на другата кола — това беше ти. Единствено твоята врата можеше да се отвори. Без да зная как да постъпя, но с мисълта, че трябва да те отведа подалеч от сцената вътре във волвото, аз те измъкнах и те

занесох на безопасно разстояние отстрани на пътя, като те оставих до един противопожарен кран. После изгубих съзнание.

По някое време по-късно — не зная точно колко дълго — отново се свестих. Отначало бях като замаян и несигурен къде съм. Ти беше там и продължаваше да плачеш и повтаряше, че катастрофата била станала по твоя вина. Докато парамедикът превързваше ръката ми, разбрах, че името ти е София Мария Джоунс. Една полицайка те заведе до линейката, а след няколко минути и мен ме отведоха до друга линейка наблизо. Тогава те видях да хвърляш късметчето си. Водата го отнесе надолу по улицата, точно до мястото, където аз седях отзад на линейката. Беше мокро и смачкано на топче, но аз го вдигнах и го прочетох. Запазих го като спомен за човека, чийто живот бях провалил.

Отначало се противях, когато екипът на линейката се опита да ме върне обратно в същата болница, която бях напуснал преди час. Сега, като погледна назад, вярвам, че е било пръст на провидението, което ме е върнало към отговорностите ми като баща. Когато пристигнах там, мислите ми непрекъснато се връщаха към теб — сам-самичка на света. Представих си какъв щеше да бъде животът ти без родители и реших, че не мога да причиня същото на собствения си син. Обадох се на лекарите от болницата и ги накарах да донесат Алекс, за да мога да го гушна в спешното отделение. След като го поех веднъж в ръцете си, никога повече не пожелах да го оставя.

Та за какво ти пиша това писмо сега? Искях да ти се извиня за онова, което направих, поне милион пъти — не само за това, че причиних катастрофата, но и за това, че знаех, че обвиняваш себе си за нея, а аз не направих нищо, за да променя това. Не трябваше да те оставям да носиш този товар всичките тези години.

Срамът ми пречеше да отворя уста и дори и сега не мога да се накарам да се срещна с теб лице в лице. В годините след катастрофата заобичах Алекс, както никой

син не е бил обичан досега. Той е рядък дар. Вместо да е бремене, той беше моята най-голяма радост. Всеки път, когато си казвах, че трябва да ти се извиня и да ти разкажа истината за случката, откривах, че нямам сили да си го призная, защото ако го направех, това щеше да ме принуди да призная две отвратителни истини. Първо, че в деня, когато се е родил, аз съм оставил Алекс без родител — макар и само за час, — защото смятах, че не е съвършен. Колко безумно съм грешал! И второ, че никога нямаше да позная радостта изобщо да го отгледам, ако не беше катастрофата, която отне живота на семейството ти. Щях да продължа да шофирам и нямаше да се обърна назад. Жестоко е, нали? Твоята ужасна загуба беше за мен невероятен дар.

Никога не съм бил много религиозен, но това не ме спира да благодаря на Бога всеки ден за тази катастрофа, която ме върна на сина ми. И всичките ми молитви винаги включваха непременно „съкровено ми желание“ — някой ден Господ да оправи онова, което ми позволи да объркам в живота ти.

Толкова съжалявам за всичко. Пожелавам на теб и съпруга ти цялото щастие на света. Дръжте се здраво един за друг и изживявайте всеки момент, като че ли е последният ви. Някой ден ще се окаже точно така. Дано да е по-късно, надявам се, но докато живеете добре, колко ще живеете, наистина няма значение.

Бог да те благослови,

Джейкъб П. Барнс

П. С. Ако някога се почувстваш тъжна или обезкуражена, запознай се със сина ми Алекс. Той може да ти повдигне духа, както никой друг. Обещавам ти!

П. П. С. Всяка година на рождения ти ден ние с Алекс донасяхме по един камък на гроба на родителите ти. Надявам се да му позволиш да продължи тази традиция. Ще ми се да можех да заявя, че в това има някакъв дълбок смисъл, но не е така. За мен твърде много неща в живота изглеждат временни. Камъните просто напомнят, че не

всички неща се разпадат толкова бързо. Някои работи всъщност продължават във времето с еони... може би вечно. Любовта към съпругата и сина ми например, сигурен съм, че и любовта към родителите ти. И, надявам се, любовта към съпруга ти. Господ да те благослови, София Джоунс.

ГЛАВА 36

*Превъзможнали сте всичко в живота си, с
изключение на собствените си недостатъци.*

След като остави писмото на Джейкъб на нощното си шкафче, Софи избърса сълзите с ръкава си и незабавно телефонира на Елън.

— Няма да повярваш какъв ден само имах днес — каза тя веднага, когато приемната ѝ майка вдигна слушалката.

— Късничко е, ама пробвай се.

През следващите тридесет минути Софи разказа в големи подробности собствената си сага с Гарет, като започна с ненадейното му появяване в „Шокола дьо Соф“, последвано от катастрофата и признанието му, че е знаел коя е още преди първата им среща. После обясни, че той твърдял, че бил виновен за катастрофата, която убила родителите ѝ, и свърши, като прочете дума по дума писмото на Джейкъб Барнс.

— Мили Боже — бавно изрече Елън, когато Софи приключи. — Ако и в това виждаш само случаен шанс или случайно стечение на обстоятелствата, значи си сляпа като прилеп и ми е жал за теб.

— Елън...

— Не ме елънкай. Повтарям ти от самото начало, че от тази катастрофа ще излезе нещо хубаво. Мистър Барнс е видял това добро в живота си и надявам се и ти да го видиш.

Тя помълча, за да даде възможност на Софи да ѝ отговори, но в отговор чу само мълчание.

— Предопределено ти е да бъдеш с Гарет, Бонбонче — продължи Елън. — Двадесет години се подквасваше тази работа, но сега ѝ дойде моментът. Затова искам да знам ще продължиш ли да седиш и да оплакваш миналото, или ще направиш нещо за бъдещето си? Не забравяй... Господ насочва лодката към брега, трябва само да натискаш веслата.

— Не е толкова лесно, Ел...

— Кое не е? — отвърна ѝ тутакси Елън.

— Той си има приятелка. Джейн.

Елън се изсмя.

— Женен ли е за нея?

— Не.

— Сгодени ли са?

— Не мисля.

Елън заговори още по-тихо:

— Имат ли обща история, която да е започнала преди двадесет години?

— Вероятно не — каза Софи с изгънял гласец.

Елън се ухили и каза:

— Тогава имам само още един въпрос. Още ли го обичаш? В крайна сметка само това наистина има значение.

Софи помълча, преди да отвърне:

— Трябва ли да ти отговоря сега?

— Изобщо не трябва да отговаряш. Не и на мен, във всеки случай.

Софи въздъхна тежко в слушалката:

— Благодаря, че ме изслуша, Елън. И за съвета. Ще си помисля за онова, което ми каза.

— Е, мислиш ли, че знаеш какво да направиш?

Докато Елън продължаваше да говори, на телефона на Софи се появи текстово съобщение. Беше от Гарет. Дробовите ѝ се изпълниха с повеи на надежда и на устните ѝ цъфна усмивка.

— Елън — каза тя. — Трябва да свършвам.

— Защо? Да не би да трябва да идеш някъде другаде в този час?

— Не, но се каня да сваля веслата на вода и да видя какво ще стане.

— Ето това е моето момиче! Обичам те, Бонбонче. Обади се да разкажеш как вървят нещата.

— Лека нощ, Елън.

Софи отвори съобщението от Гарет. То гласеше: „За твоя информация: отбих се в магазина ти на път за вкъщи, обади се на Ранди, че си добре“.

Софи започна да натиска бутоните с палци.

Благодаря. Много тактично.

Той каза, че е пристигнала нова купчинка писма.
Хвърлих едно око. 100 писма от един и същ подател.

Я стига. Сериозно ли?

Да. Всичките са от твоя човек. Алекс.

Аха.

Не се тревожи, прочетох само няколко. Много е оптимистичен. Късметлийка си.

Отначало Софи не беше сигурна как да реагира, най-вече защото не искаше да го кара повече да мисли, че за нея Алекс е нещо друго, освен обикновен приятел. До голяма степен неспособността ѝ да бъде напълно откровена с Гарет — както и той с нея, — беше взривила отношенията им и тя знаеше, че ако имаше дори и минимален шанс да го спечели отново, трябваше да е искрена с него. Точно по тази линия на разсъждения ѝ хрумна една идея.

Може ли да ти се обадя? — написа тя.

Не ѝ се наложи. След пет секунди телефонът ѝ иззвъня.
— Какво има? — попита Гарет. — Да не са те заболели палците?

— Не — отвърна Софи по-резервирано от обикновено. — Просто исках да ти го кажа лично.

— Ух-ох.

— Не, не е лошо.

— Тогава защо си толкова мрачна? Какво става?

Тя си пое дълбоко дъх.

— Окей. Не се панирай, но... омъжвам се.

Последва продължително мълчание.

— Гарет?

— Ауу, Соф, искам да кажа... ауу. Не мислиш ли, че прибързваш?

— Не. Не и този път.

— Ами... сигурна ли си, че го обичаш?

— Повече, отколкото съм мислила, че мога да обичам някого.

— Ох. От това ме заболя малко — промърмори Гарет. — Ами надявам се, че знаеш какво правиш. Така че... поздравления... или нещо такова.

— Благодаря — прошепна тя. — Хей, знам, че бях голяма досада във връзка с отговорите на обявата „търси се“, искам да ти се извиня. А пък това, че ще се омъжвам омаловажава донякъде нашата сделка, но продължавам да искам да прочета всичките тези писма. Започнали са отново да се натрупват. Мислиш ли, че ще можеш да минеш покрай магазина някой ден и да ми помогнеш да ги прегледаме?

— Разбира се. Само кажи кога.

— Какво ще кажеш за утре вечер?

— Мисля, че става. По кое време?

— Осем и половина много ли е късно? Утре замествам Ранди, така че няма да мога да се освободя по-рано.

— Става, Соф — каза Гарет. — Ще се видим утре.

— Страхотно — отвърна тя. — Лека нощ, Гарет.

Хапейки нервно устна, Софи затвори телефона.

— Ще стане интересно — каза си тя на глас. — Струва ми се, че е по-добре да започна печенето.

ГЛАВА 37

*Между слънцето и дъжда изниква дъга.
Под нея ще намериш гърнето с жълтици.*

На другия ден, когато Софи се отправи към автобусната спирка, навън валеше, но не я беше грижа. Всъщност, за разлика от предишните дъждовни дни тя приветстваше дъжда като нещо, което да отмие миналото и да сложи ново начало. Докато крачеше по улицата без чадър, дъждовните струи, които шибаха лицето ѝ, я караха да се чувства странно жива. Тя се усмихна и продължи уверено напред.

Шофьорката на автобуса се изненада да види Софи, която се качи със съвсем мокра коса и сияйна усмивка на лицето.

— Дявол го взел — промърмори жената, оглеждайки Софи от главата до петите. — Адът трябва да е замръзнал, докато съм гледала на другата страна. К'во ти става бе, момиче? Не виждаш ли, че лее като из ведро?

Софи се усмихна още по-ведро, докато плащаше билета си.

— Ами, без някоя и друга буря как да оценим слънчевото небе?

Без да дочака отговор, продължи до края на автобуса и седна.

„Шокола дьо Соф“ винаги работеше с пълна пара в седмицата преди Деня на благодарността, но този ден беше особено трескав. В допълнение към една голяма поръчка в последния момент за трюфели с тиква за някаква корпоративна сбирка, Софи бързаше да завърши нещо специално за Гарет, преди да се е появил по-късно тази вечер. И като че ли да направи графика си още по-напрегнат, изгуби цял час след обяд, затваряйки временно магазина, за да отскочи до автосервиза, където бяха оставили колата ѝ.

След вечерните пикови продажби Софи съсредоточи всяка своя свободна секунда върху последното си творение, тъй като искаше да е съвсем готова, когато се появи Гарет. След многобройни несполуки, най-сетне опече сладките точно така, както ги искаше, отбелязвайки

със задоволство, че е успяла, преди да окачи на вратата надписа „Затворено“ в осем часа.

През следващия половин час Софи трескаво чистеше. Започна с витрината и салончето за сервиране отпред, после бързо се прехвърли в кухнята и в последните минути преди осем и половина избърса няколко пръски шоколад и брашно от собственото си лице и леко бухна косата си.

Точно в осем и половина на предната врата отекнаха няколко силни почуквания.

Прибирайки кичур коса зад ухото си, Софи заобиколи стената, която делеше предната част на магазина от кухнята, и махна на надничащото лице през външната витрина.

— Здравсти, Софи — каза Гарет, когато му отвори вратата.

От улицата с влизането му появ студен вятър. Под едната си мишница той носеше малка кутия.

— Здравей.

— Оправи ли се тази вечер без Ранди? Денят беше дълъг.

— Оправих се — каза тя.

Гарет я погледна, като че ли искаше да каже нещо, после изражението му се промени.

— Е, ще започваме ли с писмата? Аз може би не трябва да оставам твърде дълго... знаеш ли. Джейн може да си помисли нещо.

— Разбрано — каза Софи и едва не се сви като от удар, но успя да запази спокойствие. — Но преди да започнем, можеш ли да отделиш минута за нещо друго? Имам ново творение, което бих искала да опиташ. Едно непредубедено мнение би ми помогнало, преди да ги пусна в продажба.

— Разбира се — отвърна той с полуусмивка, украсена с трапчинки. — С удоволствие.

Софи го отведе в задната част на магазина, покрай два големи медни казана, до малък тезгях на стената на кухнята срещу новите кашони с писма. Върху тезгяха имаше чиния с две сладки с шоколадова глазура, които подозрително приличаха на сладките с късметчета за нещастие, с изключение на това, че шоколадът отвън не беше само тъмен, а имаше и дебели бели шарки, които се виеха като райета на зебра.

Гарет се намръщи, когато ги видя.

— Сладки с късметчета за нещастие? Ммм, не, благодаря. Веднъж ме подлъга, как не те беше срам. Но не и втори път. Все още усещам неприятния вкус на онази сладка, която ми даде през септември.

Софи наклони глава и се засмя.

— О, невернико. Довери ми се. Обещавам, че тези ще са по-добри от последните.

— Не могат да бъдат по-лоши. Това са сладки с късметчета за нещастие, нали?

— Ами да. Но рецептата е много различна. Сериозно, Гарет, довери ми се — прехапвайки устна, тя вдигна едната сладка. — Първо опитай тази.

Гарет пое скептично нашарената сладка от ръката ѝ и я помириша.

— Изглежда нямаш търпение да ме накараш да лапна това чудо и това ме тревожи.

— Бъзльо — подразни го тя. — Просто я лапни.

— Добре. Но ако е някакъв номер... — той отново вдигна сладката и колебливо захапа шоколадовата обвивка, като остави парче от нея на езика си достатъчно дълго, за да могат вкусовите му рецептори да вземат решение. После затвори уста и я сдъвка. Усмихна се още преди да е преглътнал — Ауу, Соф! Това е... не знам дори как да го опиша. Уникално вкусно. Все още го има вкуса на горчивия шоколад от преди, но когато е смесен със сладкото, усещането е съвсем различно.

Тя направи игрив реверанс.

— Благодаря ви, любезни господине. Радвам се, че одобрявате.

— И на какво се дължи промяната?

— Просто така го усетих — каза тя равнодушно. — Мисля, че гледната ми точка доста се промени през последните няколко месеца. Да, животът има много горчиви моменти. Но те се смекчават тук-там от сладките избухвания на щастието, което прави цялото усещане по-лесно за преглъщане.

— Впечатлен съм. И късметчетата ли се промениха?

— Донякъде. Все още съдържат нещастие, но сега всяка сладка има по две листчета — едното е положително, а другото, ами като

онова, което изтегли миналия път. Предполагам, че може да се каже, че получаваш хубавото с лошото. Прочети твоето — каза му с усмивка.

Гарет внимателно измъкна двете листчета хартия от сладката и прочете първото на глас.

— „Имате навика да наранявате онези, които ви обичат. Бъдете благодарни, че все още ви обичат“. Ох. Благодаря за напомнянето. Предполагам, че това е лошото?

Тя кимна и Гарет вдигна второто листче да го прочете. Забеляза, че това късметче беше написано на машина, а не на ръка и то на хартия, която изглеждаше стара и намачкана. Част от мастилото дори беше размазано.

— „Щастието е дар, който сияе в теб. Съкровеното ти желание скоро ще се сбъдне.“ Софи, това ли е късметчето, което ми каза, че е пристигнало с писмата по обявата?

Тя въздъхна дълбоко и кимна.

— А също така и късметчето, което изтеглих в нощта, когато загина семейството ми. Просто си помислих... че баща ти и той е починал през същата нощ и че може би ще искаш да споделиш добрия ми късмет.

Гарет кимна признателно.

— Благодаря.

— Сега опитай и втората сладка — каза тя като отново въздъхна дълбоко, за да успокои нервите си.

— Различна ли е? — попита той. — Мислех, че втората е твоя.

— Ммм, не. Определено е... различна.

— А, да не е от онези, които ще ме накарат да плюя в банята през следващите десет минути?

— Не, нищо подобно. Всъщност може дори да не усетиш разликата. Но въпреки това трябва да разбере какво мислиш за нея.

Свивайки рамене, Гарет остави на чинията остатъка от първата сладка и взе втората, после отхапа и се усмихна, както и преди.

— Същият вкус.

Софи направи опит да се усмихне, но не ѝ беше лесно със стомах, вързан на възел. Само каза:

— Хъм.

Като отчупи още едно парченце от сладката с нашарена глазура, Гарет го приближи до очите си, за да го разгледа по-добре.

— В тази няма късметчета — каза.

— О? Странно...

Докато отчупваше второ парче, сладката са счупи на две и нещо лъскаво и метално изпадна в дланта му.

— Какво, за бога, е това?

„Греби към брега или потъни, докато се опитваш“ — каза си тя. Поемайки си дълбоко дъх за последно, тя каза:

— Това, Гарет Блек, е О.

— Виждам — отвърна той. — Прилича на част от кола. Усмивайки се смутено, тя му каза:

— Така е. И по-специално това е буквата О от задното лого на моя експлорър. Онзи, който блъснах вчера. Накарах днес момчето от автосервиза да ми го откачи.

— Но защо? И защо е в тази сладка?

„Натисни по-бързо веслата!“

— Защото всъщност ти принадлежи.

— Това О?

„Греби по-бързо!“

— Защото... всъщност е твоя.

— О-то ли?

— Колата.

— Моля?

„Дишай. Дишай дълбоко.“

— Не съм ли ти казала как платих за нея?

— Ммм... не.

Тя се насили да се засмее.

— Всъщност историята е забавна. Е, може би не точно забавна. Ами, когато се уверих, че окончателно сме се разделили, взех годежния пръстен, който ми беше подарил, и го обърнах в пари в местната заложна къща.

Гарет преглътна.

— Заложила си пръстена в заложна къща, за да купиш кола?

— Тъхъ.

Той погледна като вцепенен още веднъж отворената си длан, а после се обърна към Софи.

— И защо О?

На Софи ѝ се наложи да го гледа в очите.

— Ами — започна тя с разтреперани ръце, — независимо какво ще стане, когато дойде чекът от застраховката, искам да знаеш, че ще дам парите на теб. Това са си твои пари.

— Не трябва да...

— Нека довърша — прекъсна го тя. — Това са твои пари и аз ти ги връщам, независимо дали това ти харесва или не. Но избрах това О... — гласът ѝ заглъхна, докато се навеждаше да вдигне хромираната буква от дланта му. — Избрах това О — каза отново, много по-тихо, — защото от цялата кола — която някога беше красив пръстен, — това беше единствената лъскава част, която можех да вкарам в сладка и въпреки това, ами... — докато гласът ѝ отново заглъхваше. Софи мушна малкото си пръстче в О-то. — Твърде е малко за безименния ми пръст, но почти става.

Очите на Гарет едва не изскочиха от учудване.

— Софи, какво се...

— Не съм свършила! Изслушай ме, Гарет. Дълго време живях със съжаленията, но вече приключих. Така че дори и да не получа онова, което искам, ако не кажа всичко, което бих искала да ти кажа точно сега, знам, че по-късно ще съжалявам.

— Софи, просто ми дай...

— Не! Още не съм свършила. Първата сладка, която отвори тази вечер, имаше две късметчета. Първото може би беше малко загадъчно, но онова, което исках да ти кажа, беше, че въпреки че ме нарани, разбирам защо си го направил и какво си направил и... все още те обичам. И не ме е грижа, че си се запознал с онази... *Джейн*. Знам, че тя не може да те обича толкова, колкото те обичам аз. А второто късметче е всъщност по-скоро за мен, отколкото за теб. Баща ми обеща, като бях малка, че ще се изпълни съкровено ми желание. Същата нощ Елън ми обеща същото — тя си пое дъх. — Гарет, нямаше начин да знам, че докато седях там и плачех отстрани на пътя, съкровено ми желание — *и най-големият късмет в живота ми* — си е седял у дома и се е опитвал да се свърже по радифона на някакви си тридесет метра от мен. Ти си съкровено ми желание, Гарет Блек. Най-щастлива съм, когато съм с теб, и ще се радвам да посрещам трудностите наред с хубавите неща *заедно с теб*, до края на живота си.

Гарет стоеше с ококорени очи. Изчака миг-два, вслушвайки се в накъсаното дишане на Софи.

— Свърши ли? — попита най-сетне.

Тя кимна неохотно, без да може да разчете изражението на лицето му.

— Хубаво.

С бързо движение той се наведе напред, обви ръце около нея и я целуна. Усещането беше като при онази тяхна първа целувка, точно на същото място.

— Ами Джейн? — попита Софи, порумениявайки, когато спряха да си поеме дъх.

Гарет се облегна назад и се разсмя:

— Джейн е второто ѝ име. Оливия Джейн Блек де Матио.

— Майка ти? — ахна Софи.

Той се засмя отново.

— Онази вечер единственото нещо, което ти казах, беше, че разговарям по телефона с жена. Не казах с кого. Ако си помислила, че разговарям с красива млада жена — добре! Ревнувах и исках и ти да ме ревнуваш — докато изричаше това, усмивката му леко помръкна и той сбърчи чело. — Ами Алекс и сватбата?

Заставайки на пръсти, Софи го целуна още веднъж.

— Казах ти, че се омъжвам. Не ти казах за кого. Ако си помислил, че ще е за Алекс — добре! Това беше част от моя малък план. — Тя му намигна. — И май проработи.

— Чакай малко. А има ли изобщо мъж на име Алекс? Кой беше изпратил всички онези писма вчера?

Тя се изкиска.

— Да, Алекс е съвсем реален и фактът, че е изпратил всички онези писма е много мил. Алекс Барнс е много специален за мен. И безспорно най-щастливият човек, когото познавам. Той просто притежава вродена способност да ме кара да се усмихвам и да се смея и да ми напомня за всички онези неща в живота, заради които човек трябва да е щастлив.

— Но не си влюбена в него?

— О, наистина го обичам. Той е невероятно обичлив. Но не и така, както си въобразяваш.

Софи се измъкна от прегръдката на Гарет и отиде до чантата си на другия тезгях, а после порови вътре за писмото на Джейкъб Барнс.

— Ето, трябва да прочетеш това. То е от бащата на Алекс. То не само ще ти обясни кое прави Алекс толкова специален, но и ще изясни някои от предишните ни... ммм недоразумения за катастрофата, в която загинаха родителите ни.

— Моля?

— Просто го почети — каза му тя, като му връчи писмото, а после отново го целуна бързо.

Гарет направи гримаса.

— Още не. — Той бръкна в задния си джоб и извади сгънат лист хартия. Листът беше изписан и от двете страни. — Планирах да ти го дам по-нататък. Но сега можеш да го прочетеш. Това е моят списък за щастие. Реших, че щом мечтаният от теб Алекс може да напише сто различни неща, които го правят щастлив, значи и аз мога. Ще забележиш, докато четеш, че всяко едно от тях е свързано с теб.

Очите на Софи плувнаха в сълзи.

— И кога смяташе да ми го дадеш?

Гарет ѝ намигна.

— Ами съгласно първата ни среща, един наистина романтичен мъж ще направи всичко, за да спечели сърцето на любимата си. Така че аз се навивах да пристигна непоканен на сватбата ти. Бях планирал всичко. Щях да измарширувам чак до свещеника, както правят във филмите, и да прочета списъка си. Тогава, ако до този миг Алекс не ми е забил едно кроше, щях да ти се обясня в безсмъртна любов.

Тя се надигна отново да го целуне.

— И после щяхме да поемем към залеза?

— Да — каза той тихичко, отвърщайки на целувката ѝ. — Нещо такова.

— Радвам се да науча, че си все такъв безнадежден романтик — пошегува се тя.

— Пълен с надежда романтик — поправи я той. — Има разлика.

С Гарет до себе си Софи прочете списъка му за щастие и се усмихна.

Гарет прочете писмото на Джейкъб и се просълзи.

После се прегърнаха и изядоха последните няколко парченца от новите сладки с късметчета за нещастие, благодарни, че споделят всяка горчиво-сладка хапка.

Издание:

Автор: Кевин Алан Милн

Заглавие: Горчив шоколад

Преводач: Лидия Шведова

Година на превод: 2013

Език, от който е преведено: английски (не е указано)

Издание: първо

Издател: Санوما Блясък България

Град на издателя: София

Година на издаване: 2013

Тип: роман (не е указано)

Националност: британска

Печатница: Алианс Принт АД

Коректор: Яна Лекарска

ISBN: 978-954-399-029-0

Адрес в Библиоман: <https://biblioman.chitanka.info/books/10627>

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.